

Γιώργος Σ. Κόκκινος

Τα Ανένταχτα
Ποιητικά κείμενα

Γιώργος Σ. Κόκκινος

Τα Ανένταχτα

Ποιητικά κείμενα

2019

Αντί Εισαγωγής:

“Τα πουλιά με αγκαλιάζουνε με τις φτερούγες τους
και με φθονούν οι άνθρωποι για ελπίδες φρούδες
που τάχα λεν’ τους έδωσα για να πορεύονται

μα δες, ακόμα και τα φτερωτά πουλιά
στον ώμο μου απάνω εγείρανε, να συμπαρασταθούνε
κι ας μη γνωρίζουνε το λόγο της ανάγκης μου
κι αν μην επεριμένουν πιότερο άλλο από φαΐ και χάδι

τα χέρια μου σηκώσανε τον έρωτα - τον εξυψώσανε -
τα πόδια μου, στο δρόμο μιας αγάπης, χιλιόμετρα διαβήκανε.

Μα... ποιος κατηγορεί τους ποιητές; - αν όχι της ζωής οι δικαστές -
ως και το ψέμα κατακάθισε πλάι στις ένδοξες του παρελθόντος μέρες
ν’ αναπολεί πόσο άριστα λειτούργησε ν’ αποδοθεί μια πλάνη.

Ζεσταίνω τις κόκκινες, καυτές ανάσες
λίγο πριν ν’ αποστομίσω το μεγάλο Αντίο

τώρα στις φλέβες μου κυλάει αίμα απ’ το δικό σου
μενεξεδί αιμοπετάλια, μπερδεύονται σε χρώμα πορφυρό

γράφω στο άψυχο χαρτί, με το μελάνι της ψυχής, τ’ απωθημένα μου
κι ύστερα ρίχνω μια κλεφτή ματιά
στο ύψος των ποδιών σου

προσκυνώ γερμένος, τ’ ακροδάχτυλά σου
σου χαρίζω ακόμα και την τελευταία ανάσα
σε λευκές, του λείου δέρματός σου, αποχρώσεις...”

Γιώργος Σ. Κόκκινος
- ΤΑ ΑΝΕΝΤΑΧΤΑ –

Copyright: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Αθήνα - Δεκέμβριος 2019

e-mail: gkokkk@hotmail.com

Εικαστική δημιουργία εξωφύλλου: Γιάννης – Στέλιος Παππάς
Επιμέλεια: Γιώργος Σ. Κόκκινος

Επιτρέπεται η ελεύθερη διακίνηση στο διαδίκτυο

Αλυσίδες ατσαλένιες

*Να μαζευτούμε μια μέρα, να σας πω τη ζωή μου
και να μου πείτε τη δική σας, όπως λέμε το φλιτζάνι
να δούμε ποιος θα κερδίσει μαχαιριά
και ποιος θα γιάνει στην αγάπη*

*ως και το ψέμα κατακάθισε πλάι στις ένδοξες του παρελθόντος μέρες
ν' αναπολεί πόσο άριστα λειτούργησε ν' αποδοθεί μια πλάνη*

*μα δες, ακόμα και τα φτερωτά πουλιά
στον ώμο μου απάνω εγείρανε, να συμπαρασταθούνε
κι ας μη γνωρίζουνε το λόγο της ανάγκης μου
κι αν μην επεριμένουν πιότερο άλλο από φαΐ και χάρδι*

*ίσα λοιπόν κι ανέλπιστα τραβώ το δεκανίκι
μπαστούνι ατόφιο από μπετό κι ωχρή αρματωσιά
ένα φιλί νοστάλγησα κι ένα στερνό ταξίδι
μηδέ να βρω τη δύναμη να 'ρθω ποτέ ξανά*

*κι οι μουσικές που έγγραψας γίνουνε παγίδες
να τις κρεμάτε στην αυλή να διώχνουν τα πουλιά*

οι σίχτοι που χαλάλισα τα νιάτα μου μ' ελπίδες
καρφιά ας γίνουν να πονούν, να σφάζουν την καρδιά

κι αν ήμουνα που λες τραγουδιστής
ορδές θηλέων θα περίμεναν να ακούσουν
μία μπαλάντα για τους προδομένους έρωτες
που παραστράτησαν στο διάβα των καιρών

μα είμαι μοναχά ένας μικρός, ανίκανος
και λίγος ανθρωπάκος, που γύρεψε μια αγκαλιά
να μην πεθάνει μόνος, ενώ τραγούδαγε από μέσα του
τα ψόφια "σ' αγαπώ" που δεν ακούστηκαν
μήτε απ' τους σάπιους τοίχους οι κραυγές τους

και τα φιλιά κι οι αγκαλιές και οι ζωές
πιάσανε πάτο κι απόμεινε ωσάν σκισμένο, ξεβαμμένο
ένα μπλουτζίν να μαρτυράει
πως εδώ υπήρχε κάποτε η ζωή και γέλαγε

ως και το ψέμα κατακάθισε πλάι στις ένδοξες του παρελθόντος μέρες
ν' αναπολεί πόσο άριστα λειτούργησε ν' αποδοθεί μια πλάνη

τα ζουμπουρλούδικα μαλλιά εκτείνονται στην πλάση
γίνονται σφίχτρες, αλυσίδες ατσάλενιες
σαν τα γραπτά γυρεύουνε αντίδοτο στον πόνο
και στο κελάρι κρύβονται σα το παλιό κρασί

κι οι μουσικές που έγραψα ας γίνουνε παγίδες
να τις κρεμάτε στην αυλή να διώχνουν τα πουλιά
οι σίχτοι που χαλάλισα τα νιάτα μου μ' ελπίδες
καρφιά ας γίνουν να πονούν, να σφάζουν την καρδιά.

Μου λείπεις κάθε λεπτό

Μου λείπεις, όσο περνούν τα δευτερόλεπτα
- μακριά μου -
σα να μου κόβεται η μιλιά
κι ο χτύπος της καρδιάς, να σταματάει

σα να μου κόβουν τ' οξυγόνο π' αναπνέω
να με γεμίζουν άρωμα οι σκέψεις
το άρωμα π' αφήνει το κορμί σου
στις παλάμες μου

κι ύστερα να σκύβω το κεφάλι
για να μυρίσω τη μονάκριβη ευωδιά σου
- λατρεία μου -

μα όχι σαν άλλοτε
που έσκυβα από οίκτο και παρακαλούσα
- τη ζωή -
να μου χαρίσει κάτι απ' τον Παράδεισο

γιατί μόλις που ακούμπησα τα σύννεφα
κι έμαθα να πετώ, κάνοντας κύκλους
γύρω απ' τα παραμυθένια όρια της ύπαρξής σου

μου λείπεις ρε γαμώτο
όσο περνάνε τα αργόστροφα λεπτά κι οι ώρες
τόσο γερνώ κάθε λεπτό μακριά σου

γι' αυτό
- να το θυμάσαι -
πως προσδοκώ ατέρμονα,
πιστά, την παρουσία σου.

Η Αγάπη πονάει

Κι αν το δάκρυ βουρκώνει τα μάτια σου
- η αγάπη πονάει -
άκου λίγο η καρδιά τι ζητάει
“σ' αγαπώ, να προσέχεις”

τι κι αν φταιξαν οι γύρω σου που σε είχαν για φίλη
τι κι αν λόγια σου είπανε με φαρμάκι στα χείλη
κάνε αυτό που η ψυχή σου φωνάζει
που τις νύχτες κρυφά, το ζητάει κι αλλάζει

μ' αγκαλιά, ένα χάδι κι ό,τι σου 'λειψε τόσο
τρέχα, βρες ό,τι αγγίζει τις σκέψεις σου
πριν σε λιώσει η κακία του κόσμου
"σ' αγαπώ, να προσέχεις"

τρέχα τώρα κι ανέβα στη στέγη
μη σε νοιάζει ο κόσμος κι αν νύχτωσε
κάποιος δίπλα σου υπάρχει, δυνατά να φωνάζει
μ' όση δύναμη του 'μεινε ό,τι η αγάπη προστάζει
"σ' αγαπώ να προσέχεις"

είναι η γη ένα βήμα που απάνω της τρέχεις
μ' ένα σάλτο μπορείς να σκοτώσεις τις σκέψεις
τις κακές που σε φέρανε, που σε πήραν και πάνε
πιο ψηλά κι απ' τα μάτια σου, τη ζωή σου ζητάνε

ένα γέλιο, ένα κλάμα, έτσι ειν' η αγάπη
μια λιακάδα πρωί, καταιγίδα το βράδυ
τρυφερή αγκαλιά, μια φωνή στο σκοτάδι
"σ' αγαπώ, να προσέχεις"
- η αγάπη πονάει -

Στιγμές από βροχή

Στο γωνιακό παρκάκι απόψε βρέχει
τρέχει ο κόσμος να προλάβει τη δουλειά, περνούν τα χρόνια
και ταχυδρόμο διάλεξε ο χάρος, να σου φέρει
στερνά ένα αντίο, κλάματα, δώρο τη μοναξιά

εκεί στο τρίτο το δικό μας το παγκάκι, όχι το τέταρτο
- στο τέταρτο παίζουν πασιέντζα ακόμα οι μοίρες -
το βρόχινο νερό στολίζει με Χριστούγεννα τις μνήμες

μα εμείς αγάπη μου, που με κρατάς για πάντα
φυλαγμένο στην καρδιά σου, εμείς μονάχα
απουσιάζουμε απ' τον πίνακα που στόλισαν οι αγάπες
κι αν τούτο το γραπτό μιλάει ακόμα για τα μάτια σου

να μη νοιαστείς αν πάσχει από ομοιοκαταληξίες ή επίθετα
θέλω και τούτο, δες το, να μιλάει ευθεία στην καρδιά σου

στο γωνιακό παρκάκι απόψε κλαίει ο Θεός
τον ρώτησα αν είναι δάκρυα που χώρισαν οι δρόμοι μας
κι απάντηση δεν πήρα, θέλω για δες
θέλω να πάρω μίαν απάντηση από σένα

το σ' αγαπώ είναι μια λέξη τόσο απλή, τόσο φτηνή κι αστεία
τόσο μικρή για να στολίσει ό,τι αισθάνομαι, ακούς; το εννοώ
κι ακούω τώρα τη φωνή σου να προστάζει 'μείνε λίγο ακόμα'
'μείνε για λίγο ακόμα, σε παρακαλώ'

στο γωνιακό παρκάκι απόψε βρέχει
μα εμείς αγάπη μου, που με κρατάς για πάντα
φυλαγμένο στην καρδιά σου, απουσιάζουμε απ' τον πίνακα
που ζωγραφίζουν οι αγκαλιές μας

βλέπεις, ακόμα κι αν σταμάτησα να γράφω για τα μάτια σου
τίποτα πια δε με βοηθάει να σβήσω αυτό που ζήσαμε
κι ακούω τώρα τη φωνή σου να προστάζει 'μείνε λίγο ακόμα'
'μείνε για λίγο ακόμα, σε παρακαλώ'

πόσο καιρό, πόση βροχή, πόσα χαμένα μας φιλιά ακόμα;
πόσες ημέρες, πόσες ώρες για να 'ρθεις;
κρατώ ημερολόγιο το σώμα, να σημειώνω τις σταγόνες της βροχής

κι αν πίστευα
- μα τώρα έχουν πεθάνει κι οι ελπίδες μου μαζί σου -
πως από κάπου, έστω νεκρός, θα ξαναέβλεπα στα χείλη
ένα χαμόγελο που θα 'σκαγε δειλά στο πρόσωπό σου

κι αν πίστευα πως θα γεννιόμουν ξανά στην αγκαλιά σου
ήρθαν Χριστούγεννα και φέτος κι αρρωσταίνω

έχω τραβήξει το λοιπόν, ένα πελώριο τοίχο μπρος στα μάτια μου
να βλέπω το σκοτάδι κατά μέτωπο, σημάδι πως πεθαίνω
παίζουν παράσταση οι σκιές στο παρελθόν μας
μια φάρσα, μ' αρχηγό ένα ραμολιμέντο

στο γωνιακό παρκάκι απόψε βρέχει
το σ' αγαπώ είναι μια λέξη τόσο απλή, είναι μια λέξη κρύα
τόσο άψυχη θα έλεγα, γι' αυτά που 'χω να γράψω

βλέπεις εμάς, κάτι πιο μακρινό μας έφερε να σμίξουμε
και κάτι τόσο δίπλα μας, σκιά ίσως, μας χώρισε
και τώρα, με τόση απόσταση μπροστά μας
παράλληλα ανταλλάσσουμε σταγόνες της βροχής.

Ζάχαρη

Στο δρόμο μου όπως βάδιζα τους τελευταίους μήνες
μ' ανθρώπους συναντήθηκα γεμάτους απορίες
με ρώταγαν πως πέρναγα κι αν έσβησαν οι αιτίες
όπου μακριά με κράταγαν από την αγκαλιά σου

τους έλεγα πως πέθανα, πως έφυγα ταξίδι
πιο πέρα κι απ' το θάνατο, μακριά απ' την καρδιά σου
τους έλεγα πως έσβησα, πως ξέχασα το όνειρο
πως έφταιξα, πως έφταιξαν τους έλεγα, οι αιτίες

μ' αυτοί δε με πιστεύανε, με νόμιζαν σακάτη
πως το μυαλό λωλάθηκε μετά το χωρισμό
πως θα περάσει μου έλεγαν στο χρόνο, το γινάτι
πως θα γιατρέψει την πληγή ένα άλλο θηλυκό

κι εγώ τους απαντούσα αγάπη μου, με γλύκα
τη γλώσσα μου την έπλενα με ζάχαρη χυμό
πασπάλιζα τα λόγια μου με μέλι και με πίκρα
μακριά της έλεγα αν θα ζει, μακριά θα ζω κι εγώ
ώσπου να έρθει η στιγμή ξανά ν' ανταμωθούμε

για βέβαιο το νόμιζα αυτό το σκηνικό
για τώρα, για το αύριο, στον πιο γλυκό παράδεισο
να σμίξουμε το ήθελα, ακόμα και στο θάνατο
να ενώσουμε τα θραύσματα που σπάσαν απ' τους δυο

η ζάχαρή μου έλιωσε επάνω στα γραπτά σου
κολλήσανε τα γράμματα και γίναν φυλαχτό
μυρίζουνε οι λέξεις σου ακόμα τ' άρωμά σου
μα πώς να γιατρευτεί ζωή μου αυτό το "σ' αγαπώ";

εγώ τί να σου πω;
όποιον κι αν ρώτησα μου λέει είμαι τρελός
τρελά σ' αγάπησα, τρελή η αγάπη μας, τρελοί κι οι δυο

άρρωστος μήνες, μακριά από τη φωνή σου
νεκρό, ακούνητο μωρό μακριά από το χάδι
θλιμμένος τόσο που σε άφησα απ' τα χέρια μου
μετανιωμένος και τρελά απαρηγόρητος
μ' ένα κερύ για συντροφιά απ' τα δικά σου

ώσπου κι η φλόγα του κεριού μ' αποχαιρέτησε
μ' ένα αντίο με χαιρέτησε γλυκά η ζεστασιά της
πιο μόνος τώρα από ποτέ και κουρασμένος επιβάτης
μέσα στο τρένο μας που χάλασε κι αποκαλούσαμε "έρωτα"

λοιπόν αγάπη μου γλυκιά, για πες μου τώρα
για καύσιμα έχουμε εμάς και την αγάπη μας
λόγια και κίνητρο, σιρόπια και παλάτι
σκοπό να υπάρχουμε μαζί, τί λες πως έχουμε;

πως τίποτα ποτέ σ' αυτό τον κόσμο δε θα υπάρξει
να καταστρέψει το παλάτι μας που χτίσαμε
το ζαχαρένιο παραμύθι να χαλάσει

πως τίποτα ποτέ σ' αυτό τον κόσμο δε θα υπάρξει
άλλος κανείς να καταστρέψει τούτη την αγάπη
μονάχα αν είναι μόνο εμείς, που την ποτίσαμε με δάκρυ
και την ανθίσαμε με στίχους να οδεύει προς το άπειρο

..μα ούτε καν μια τέτοια σκέψη δε θα υπάρξει!

Μια μπουκουνίτσα συγχορδία

Δεν έχουν νόημα οι συγνώμες βράδια Σαββάτου ή Κυριακής
αυτά που μένουν να θυμίζουν τις αστραπές νεροποντής
αλλά τα μάτια που γλυκαίνουν σε κάθε νότα μουσικής
μια μπουκουνίτσα συγχορδία κι ένα ρεφρέν της προσμονής

τη μια νερό, την άλλη ξύδι, ρίχνουμε αλάτι στις πληγές
με την τσουγκράνα αναμνήσεις ξύνουμε, τόσες ενοχές
χτίζουμε κάστρα μ' ανεμώνες, με τριαντάφυλλα φωνές
και το αγέρι απ' τις κραυγές μας ρίχνει τα κάστρα τις νυχιές

σου ετοιμάζω ένα τραγούδι όμοιο μ' αγάπης συλλαβή
μια μπουκουνίτσα συγχορδία για δυο φωνές κι ένα βιολί
κι αν χωριζόμαστε για λίγο, έτσι καρδιά μου ημερεύουμε
καθώς αυτό δένει σφιχτά τους εραστής
κι εμείς παιδεύουμε τις λέξεις, ρίχνουμε αλάτι στις πληγές
εμείς κρατιόμαστε από λόγια, πύρινες γλώσσες και φωτιές

σου ετοιμάζω ένα τραγούδι που η μελωδία του έχει βγει
γυρνών σαν πότης μες τη νύχτα κι αυτοσχεδιάζω μια στροφή
κι αν έχω φταίξει να μιλάω, τώρα σου σπέρνω τη σιωπή
πιάσε μί' ανάσα στο φινάλε κι έλα να μείνουμε μαζί

τη μια κρασί, την άλλη ούζο, μπύρα για τις αναποδιές
κι ένα τσιγάρο καίει ακόμα σε δυο ταλαίπωρες καρδιές
για της ψυχής τον χτύπο, χάπι, γι' ανταμοιβή ένα «μηδέν»
ο κόσμος όλος ήρθε τούμπα και εμείς χωρίσαμε προχθές

κινώ λοιπόν εγώ το νήμα, ίσα να βρούμε την αρχή
κι αν προδοθήκαν τα όνειρά σου πάρε μολύβι και χαρτί
σύρε και βρες λοιπόν το νήμα, σύρε και πιάσε την κλωστή
ο κόσμος όλος ήρθε τούμπα και δια ασήμαντο αφορμή

κι αν τύχει πια ν' ανταμωθούμε, πες μου που έφταιξα, που φταις
είμαστε ήρωες σ' ένα δράμα στην καταιγίδα τις βροντές
που στις ρωγμές τους απ' το χρόνο
τρέχουνε μέσα τους νερά γεμάτα αγάπη

Δεν έχουν νόημα οι συγνώμες βράδια Σαββάτου ή Κυριακής
αυτά που μένουν να θυμίζουν τις αστραπές νεροποντής
και στο εξής πρόσεξε λίγο, αν τα όνειρά σου
δεν είναι πλάσματα ταινίας που έχει λήξει η προβολή
σαν τις νεράιδες των βιβλίων, χάνονται μέσα στο χαρτί
κι εμείς παιδεύοντας τις λέξεις ρίχνουμε αλάτι στην πληγή
μια μπουκουνίτσα συγχορδία κι ένα ρεφρέν από φιλή.

Μια μπουκουνίτσα συγχορδία (2^η γραφή)

Σου ετοιμάζω ένα τραγούδι όμοιο μ' αγάπης συλλαβή
 μια μπουκουνίτσα συγχορδία για δυο φωνές κι ένα βιολί
 κι εμείς παιδεύουμε τις λέξεις, ρίχνουμε αλάτι στις πληγές
 εμείς κρατιόμαστε από λόγια, πύρινες γλώσσες και φωτιές

τη μια νερό, την άλλη ξύδι, ρίχνουμε αλάτι στις πληγές
 με την τσουγκράνα αναμνήσεις ξύνουμε, τόσες ενοχές
 χτίζουμε κάστρα μ' ανεμώνες, με τριαντάφυλλα φωνές
 και το αγέρι απ' τις κραυγές μας ρίχνει τα κάστρα τις νυχιές

σου ετοιμάζω ένα τραγούδι που η μελωδία του έχει βγει
 γυρνώντας σαν πότης μες τη νύχτα κι αυτοσχεδιάζω μια στροφή
 κι αν έχω φταίξει να μιλάω, τώρα σου σπέρνω τη σιωπή
 μια μπουκουνίτσα συγχορδία κι ένα ρεφρέν από φιλί

κινώ λοιπόν εγώ το νήμα, ίσα να βρούμε την αρχή
 κι αν προδοθήκαν τα όνειρά σου πάρε μολύβι και χαρτί
 σύρε και βρες λοιπόν το νήμα, σύρε και πιάσε την κλωστή
 ο κόσμος όλος ήρθε τούμπα και δια ασήμαντο αφορμή

σου ετοιμάζω ένα τραγούδι που η μελωδία του έχει βγει
 γυρνώντας σαν πότης μες τη νύχτα κι αυτοσχεδιάζω μια στροφή
 κι αν έχω φταίξει να μιλάω, τώρα σου σπέρνω τη σιωπή
 μια μπουκουνίτσα συγχορδία κι ένα ρεφρέν από φιλί.

.....
 (Η μορφοποίηση σε στιχούργημα προήλθε από το ομώνυμο ποίημα γραμμένο στις
 29/05/2011)

Ταξιδεύει ο καημός από τις οπτικές ίνες και σου φέρνει για δώρο τα φιλιά μου

Ταξιδεύει...

γράφω, όταν κάτι μου λέει "γράψε"
 "σε χρειάζομαι", για σένα
 ο πόνος καταγράφεται στα έργα
 δίχως μολύβια και μελάνι
 χαρίζεις την ψυχή σου ολότελα όταν πονάς
 κι όταν αγαπάς, χαρίζεις απλόχερα το φιλί σου

δίχως να προσμένεις να το πάρεις πίσω
 το χαρίζεις κι αυτό ταξιδεύει, ταξιδεύει
 όπως ταξιδεύουν τα γράμματα του μυαλού
 δεμένα πάνω στην πλάτη του ανέμου
 όπως ταξιδεύουν τα καράβια στις μακρινές θάλασσες
 όπως μετακινούνται τ' αστέρια στο στερέωμα
 δίχως γραμματόσημα και λευκό φάκελο
 απλά ταξιδεύουν για να φτάσουν σε μάτια
 μαύρα, σαν αποξηραμένα δαμάσκηνα
 ψημένο καλαμπόκι πάνω στο παγκάκι μας
 ξεραμένα δάκρυα στο λευκό χαρτί, μες τη νύχτα
 και στα χέρια το "αντίο" να μυρίζει κάρβουνο
 όταν αγαπάς, χαρίζεις απλόχερα το φιλί σου
 δίχως να περιμένεις κόκκινα χείλη να σε γλυκάνουν
 τα μεστωμένα κεράσια τον δεκαπενταύγουστο
 "σ' αγαπάω" σου λέω και στέλνω φιλί
 θα 'ρθει να στο φέρει λευκό περιστέρι
 κράτα το φυλαγμένο, δίχως αντάλλαγμα
 δε μοιάζει φιλί απ' τα χείλη που λάτρεψες
 είναι μεθυστικά τα φιλιά σου, σαν όπιο
 αισθάνομαι δέσμιος, δε θέλω φιλί απ' τα χείλη σου
 είναι μέρες που δε λένε να βγουν απ' τη ζωή μου
 τ' αποτυπώματα των χειλιών σου, πληγωμένα γράμματα
 βγάλε με απ' τη ζωή σου, αλλοιώνοντας τις προτάσεις
 "ΔΕΝ σε χρειάζομαι", "ΔΕΝ σ' αγαπάω" για σένα
 βγάλε με απ' τη ζωή σου, κόβοντας τις προεκτάσεις
 αυτές οι τελευταίες λέξεις άλλωστε, που δεν είπαμε
 ταξιδεύουν ακόμα, δίχως να ειπωθούν.

Σώστε το κόκκινο τριαντάφυλλο απ' το θάνατο

Πάντοτε φοβόμουν το μαύρο
 μα λάτρευα το κόκκινο
 του έρωτα και της αγάπης

κι όταν κάποιες στιγμές με ρωτούσαν
 ποιο χρώμα σου έρχεται στο μυαλό;
 απαντούσα «το κόκκινο»
 σαν τα κόκκινα τριαντάφυλλα

έτσι όπως τα θαύμαζα
τυλιγμένα σε μια ανθοδέσμη, φρεσκοκομμένα
μ' ένα ροζφιογκάκι, στο περιτύλιγμα

ενώ εσύ αγαπημένη
βρισκόσουν επάνω σε δεκάδες βιβλία
που μιλούσαν για σχέσεις και έρωτες κι αγάπες

μα γνώρισες τόσο, το κόκκινο
το γέννησες, το 'μαθες, το φορούσες
το αγάπησες, το ζωγράφισες, το 'νωσες
και τ' άφησες πάνω στα χείλη του, να σε θυμάται

κι όταν κάποια στιγμή το νοστάλγησες
το γεύτηκες πάλι, στα ξένα τα χείλη

έτσι όπως σου ανοίγουν
μια πόρτα για να περάσεις
και πριν πατήσεις το έδαφος
σου στρώνουνε κόκκινο χαλί

ύστερα σ' αφήνουν να δοκιμάσεις
όλα τα παράνομα, στο θεωρείο σου
σου επιτρέπουν να απολαύσεις
μέχρι τον απαγορευμένο καρπό

αγόρασα ένα τριαντάφυλλο, να στο χαρίσω
μα μαράθηκε στο γυάλινο βάζο
και μαύρισε
- να το 'βλεπες πως ξεράθηκε -

σκλήρυνε, πέτρωσε, πάγωσε, νέκρωσε
κι ύστερα πέθανε
- «το κόκκινο» φώναζα!
Σώστε το κόκκινο τριαντάφυλλο -

πάντοτε φοβόμουν το μαύρο
και το 'βλεπα χρόνια στο πρόσωπο
να κυκλώνει, τις νύχτες, τα μάτια
να τα τσούζει, να δακρύζουν

έπιανα το μολύβι μου, να σου γράψω
κι όταν κάτι με πλήγωνε, πέθαινα
μα ύστερα ξαναγεννιόμουν

«το κόκκινο» φώναζα!
Σώστε το κόκκινο τριαντάφυλλο, απ' το θάνατο.

Στην παλιά μας γειτονιά

Στην παλιά μας γειτονιά, έξω βρέχει ένα χρόνο
πάνω σύννεφα βαριά, ξεφυλλίζουνε τον πόνο
μέσα κάνει παγωνιά, τι κι αν φτάνει καλοκαίρι
αν δεν πιάνει εν' αγόρι το κορίτσι του απ' το χέρι

κι έτσι άρχισε να τρέχει ο καιρός, σαν ακροβάτης
ένας γνώριμος σακάτης, που τον έλουσε το φως
κι από 'κει που 'ταν τυφλός γεννημένος απ' τη στάχτη
μ' ένα σάλτο πάλι χόρεψε, στου πάθους το χορό

νέα μέρα έτσι αρχίζει, τα παλιά παραμερίζει
κι ό,τι άφησαν, στης μνήμης τα ντουλάπια, οι ενοχές
έρχεται 'να αεράκι, στο μικρό μας μπαλκονάκι
και φυσάνε με μανία, της αγάπης οι πνοές

φου και φου, παλιά ιστορία, πώς την έλεγαν; Μαρία
Παναγιώτα, Δεσποινάκι, Γιώτα, Μαίρη ή Μαράκι;
έρχεται 'να αεράκι, στο μικρό παραθυράκι
και ξεχύνονται απ' τη σκόνη, αχ του έρωτα οι φωνές

στην παλιά μας γειτονιά, έξω βρέχει ένα χρόνο
πάνω σύννεφα βαριά, ξεφυλλίζουνε τον πόνο
μέσα κάνει παγωνιά, τι κι αν φτάνει καλοκαίρι
αν δεν πιάνει εν' αγόρι το κορίτσι του απ' το χέρι.

Το ύστατο Αντίο

Όπως αρχίζει κάθε ωραίο
όπως τελειώνει άδοξα, έτσι άσχημα
κι όπως λυγίζουμε στου κόσμου τα παράδοξα

μου ψέλλισες γι' αγάπη, κάποια νύχτα με πανσέληνο
μα στο φεγγάρι κοίταζες το αύριο αδιέξοδο
κι αν κάτι τελευταίο ξέφυγε απ' τα χείλη σου
την ύστατη στιγμή

μια προσμονή, ένα αντίο χωρισμού, αναίτιο
ένα κεφάλαιο της ζωής που έκλεισε
σα μια λευκή σελίδα

*“ αν μ’ αγαπάς, θα ‘ρθεις
θα ‘ρθεις αν μ’ αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ’ ακολουθάς
αρκεί να μ’ αγαπάς ”*

*όπως αρχίζουν τα ωραία τα χωριά, να φλέγονται
δίπλα σε πόλη που ‘χει πνίξει το υγραέριο*

*κι ούτε μια λάμπα να ‘χει τώρα ο ταξιδιώτης
κι ο αδικημένος, της ζωής κατάδικος, ούτε φανό
ν’ ακολουθώ τη θλίψη των ματιών σου*

*πες μου, πώς γίνεται η ζωή να μας αφήνει μόνους
να ταξιδεύουμε επιβάτες, προς το άγνωστο
πλάι σε καμένες περιοχές και σε κρανίου τόπους;*

*σε παιδικές χαρές, φτιαγμένες από στάχτες
κι εμείς διαβάτες τ’ ουρανού, να ονειρευόμαστε*

*τότε λοιπόν, γιατί τα κάνουμε τα όνειρα
τί τα γεννάμε, τί τα θέλουμε, τί τα ζητάμε
γιατί, ως δικαστές, τα πληγωμένα βράδια μας
πάντα στον ύπνο μας, την πόρτα μας χτυπάνε;*

*“ αν μ’ αγαπάς, θα ‘ρθεις
θα ‘ρθεις αν μ’ αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ’ ακολουθάς
αρκεί να μ’ αγαπάς ”*

*σκισμένα γράμματα, κομμάτια φυλαγμένα
απ’ της χαράς που νιώσαμε, την τελευταία λέξη
κι απ’ τη στιγμή, που τ’ οξυγόνο στέρεψε*

*που να ‘βρω τώρα αντοχή να πνίξω τον καημό;
μακριά από σένα, ένας άνθρωπος μισός
μισός ανδρείκελο, μισός φλεγόμενο πουλί
που προσδοκά να σώσει τα φτερά του*

*μισή καρδιά που πυροβόλησαν με σφαίρες
κι άλλη μισή που πέτρωσε, την ώρα του “ Αντίο ”*

*μα φεύγοντας, να μη γυρίσεις να με δεις
να μην ακούσεις ούτε λέξη απ’ τη φωνή μου
μηδέ τις άκρες των ματιών σου, μη γυρίσεις*

*ίσως, να έχω αλλάξει όψη και πατρίδα
να προσκυνώ αλλιώτικο Θεό και δόγμα
να ‘χω αλλάξει τρόπο να μιλώ για την ελπίδα*

και να 'χω γίνει κάρβουνο, σε μαύρο περιβάλλον
στάχτη να 'ναι τα μάτια μου κι αγέρι τα μαλλιά μου
κουφάρι άδειο το σώμα μου και γκρίζα τα φτερά

“ αν μ' αγαπάς, θα 'ρθεις
θα 'ρθεις αν μ' αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ' ακολουθάς
αρκεί να μ' αγαπάς ”

θα 'μαι πνοή κι αγέρας, δίπλα στην πνοή σου
για καλημέρα θα φιλώ τα μαγουλά σου
μα εσύ δε θα το νιώθεις

θα 'μαι αστέρι να σου φέγγω, σα θα κρατώ τα χέρια σου
μα εσύ δε θα το νιώθεις

δε θα χαρείς, να σου χαϊδέω τις παλάμες
σα θα περνώ απ' το σώμα σου
σαν άγγελο, αόρατο, θα με κοιτάζεις

γιατί τα πάντα έχουν σβήσει απ' το τοπίο
ανυπεράσπιστα χωριά, καμένες οι αναμνήσεις
κι αυτό που πλέει στον ουρανό, ένα στερνό “ Αντίο ”

“ αν μ' αγαπάς, θα 'ρθεις
θα 'ρθεις αν μ' αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ' ακολουθάς
αρκεί να μ' αγαπάς...”

Ο Ήχος

Σταμάτησα ν' ακούω τη μουσική
τον ήχο της φωνής σου, που με δάκρυσε
το γέλιο σου, σημάδια όπως μου χάρασσε
στα μάτια και τα χείλη το πρωί

σταμάτησα να νιώθω την αφή
στα χείλη μου, λευκές χιονονιφάδες
η αγάπη μου, δεν κοίταζε παράδες
μα στέγη για να θρει να κοιμηθεί

στ' αυτιά μου υπήρχε πάντα αυτός ο ήχος
που βγάζανε απ' τον πόθο, οι χορδές σου
τις νύχτες, που κρατιόσουν στα φτερά μου
και μ' έτσουζε καυτός ο στεναγμός

ο ήχος περιφέρεται ακόμα
αγέρι, που φωλιάζει στα μαλλιά μου
στο στόμα, το λαιμό και τα φιλιά μου
ροδόσταμο, που δεν μπορεί να πιει

τη μια τον παρασέρνει ένα ποτάμι
σου έρωτα, το πρώτο το στεφάνι
καράβι, που ζυγώνει ένα λιμάνι
και ραίνει με λουλούδια η χαραυγή

την άλλη τον ξορκίζει μια νεράιδα
με μάγια, μια πολύχρωμη βεντάλια
στο πρόσωπο, ένα αγέρι τον χτυπάει
σε ύπνο ταπεινό να βυθιστεί

σταμάτησα ν' ακούω μουσική
απώλεσα τον ήχο απ' τη φωνή σου
λησμόνησα όσα πέρασα μαζί σου
κι ακόμα η πληγή μου αιμορραγεί

στ' αυτιά μου υπήρχε πάντα αυτός ο ήχος
που μου έδινε το ερέθισμα να ζήσω
που μ' έκανε τρελά να σ' αγαπήσω
κι ετούτο, ήταν μόνο η αρχή.

Απ' τα παραμύθια

Αγόρασα δυο μπότες πέτσινες και μια ζωστήρα
 με ξέρουν όλοι, γάτο μόρτη, στο χωριό
 από την Πόλη έρχομαι και στην κορφή μια τρίχα
 που οι μάγισσες με στόλισαν για να 'χω φυλαχτό

ταξίδι κίνησα νωρίς να σε γνωρίσω
 γλυκιά μου εσύ μαυρομαλλούσα Ραπουνζέλ
 την πόρτα άνοιξε ευθύς να σε βουτήξω
 οι δυο μας μέσα σε μια κρεμ-καραμελέ

θα χτίσω το σπιτάκι μας με ζάχαρη, κανέλα
 τριγύρω παντεσπάνι, το ταβάνι σαντιγί
 οι τοίχοι σοκολάτα και οι πόρτες καραμέλα
 η γεύση πιο γλυκιά απ' το δικό σου το φιλί

θα πίνω απ' το γοβάκι σου χυμούς εξωτικούς
 θ' απλώνω αντί για κρέμα στις πατούσες σου το ψέμα
 στο πρώτο βήμα με το φως της χαραυγής
 να λιώνει ό,τι μας σκότωσε νωρίς. Μ' ακούς;

πριγκίπισσα απ' τις στάχτες της καρδιάς πάρε μια πέτρα
 τη νύχτα προσευχήσου, φύτεψε την μες τη Γη
 κι ευθύς όλα τ' αστέρια ένα-ένα μέτρησέ τα
 ποιος άλλος σε ζωγράφισε σε θρόνο βυσσινί;

αγόρασα δυο μπότες πέτσινες και μια ζωστήρα
 με ξέρουν όλοι, γάτο μόρτη, στο χωριό
 από την Πόλη έρχομαι και στην κορφή η γλύκα
 που οι μάγισσες μου χάρισαν γλυκά να σε φιλώ.

Η κυρία Ευλαμπία

Η κυρία Ευλαμπία πέρασε απ' τα φαρμακεία
 πήρε σκόνη, δηλητήρια, πήρε κι ένα Irbesartan
 αφουγκράστηκε το "νιάου". Την ενόχλησε το "γαβ"
 αλλά κι ένα ποντικάκι, που κατέβηκε απ' το τραμ

η κυρία Ευλαμπία που αγαπάει τα ζωάκια
 τα οικόσιτα θηρία και της ζούγκλας τα ερπετά
 τρώει σα βόδι τα αρνάκια και των χοίρων τα αυτιά
 σε λουκάνικα Φρανκφούρτης και κοψίδια "τας κεμπάπ"

είναι μία ζωντοχήρα γύρω στα εβδομήντα-τρία.
Στα δεκαέξι, στο χωριό της λίγο έξω απ' τη Βλαχιά
άρμεγε τα κατσικάκια για να κατεβάσουν γάλα
γαιοκτήμονας κι αγρότης. Σήμερα "Οικιακά"

η κυρία Ευλαμπία πέρασε απ' τα φαρμακεία
γαριδάκια για τις γάτες. Για τους σκύλους τα καρφιά
τα λουκάνικα στα τρία, να χορτάσουν τα ποντίκια
διαλεχτό προκό-φαγάκι. Μαεστρία εις την κοιλιά

"τ' αγαπάω τα ζωάκια. Και τους σκύλους, τα γατάκια"
Πέντε βρέθηκαν πνιγμένα στα σκουπίδια, στον κουβά.
"αγαπάω τα ζωάκια. Και τα δέντρα, τα ανθάκια.."
Κι ούτε γλάστρα να μην έχει στο μπαλκόνι για ομορφιά

η κυρία Ευλαμπία τα ξεκλήρισε η κυρία
με μεγάλη μαεστρία. Κι ούτε γάτα, ούτε ζημιά.

Συμβιβασμός

Έχω έναν ιερότατο στόχο
να διασώσω το έργο μου

κι έπειτα να φύγω, να εξαφανιστώ
να φύγω, να πετάξω, να χαθώ
σαν τον άνεμο να καλπάζω, ΝΑ ΦΥΓΩ !

σαν άσπρο άλογο που χλιμιντρίζει και τρέχει
βλέποντας τους χαλεπούς καιρούς να το κυνηγούν

σαν ασημένιο πεφταστέρι, να πέσω
πλάι σ' όλα τ' αστέρια
στη βαθυσκότεινη νύχτα
να χυθώ σαν καταιγίδα
σ' αυτά που με πίκραναν

να γίνω κεραυνός γι' αυτούς που μ' αποπήραν
κι όσους με φίλησαν κι όσους μ' αγάπησαν
- να μην εκδικηθώ -
άλλωστε έμαθα να αγαπάω με πάθος
και να μισώ με οργή

να δίνω δίκιο στο άδικο έμαθα, ΝΑ ΦΥΓΩ !

κι έτσι όπως έμαθα να συμβιβάζομαι
 τί άλλο μένει πια για να προσμένω;
 αφού κι η ίδια η ζωή
 ένας ιδιότροπος, κρυφός είναι, συμβιβασμός.

Ικετεύοντας ελπίδα

Αν πραγματικότητα γινότουσαν τα όνειρα
 μισή υπερηφάνεια θα έστεκε αγέρωχη
 υψωμένη στο μετέωρο άκρο του Σύμπαντος
 και η υπόλοιπη θα έγλυφε ευλαβικά
 έρποντας κατάχαμα, στο φρεσκοβρεγμένο χώμα
 ικετεύοντας ελπίδα

βλέπεις, είναι πολύ ακριβή αυτή η Ελπίδα
 τόσο ακριβή που για να γίνει τ' όνειρο ηλιαχτίδα
 -κι όχι σύγνεφο-
 θα πρέπει να παλέψεις με τις ύαινες και με τις αστραπές
 να χαλιναγωγήσεις ατραπούς καιρούς
 και να διασχίσεις τα χιλιόμετρα
 σα να 'τανε χυμός πορτοκαλάδα
 -μια ρουφηξιά απόγνωσης και πεθυμιάς, αντάμα-

Αλλά τι λέω! Παντρεύονται οι θεϊκές οντότητες με τους θνητούς;

κι απ' ό,τι έχουμε δει ως τώρα στην Ελληνική μυθολογία
 θα αποτελούσε μια καταστροφή η ερωτική συναστρία
 όσο η Αφροδίτη θα βαστούσε την οργή του Σύμπαντος
 απ' τα δεινά της..

Λιώνω επάνω αγκιστρωμένος απ' το βλέμμα σου ..λιώνω!
 Λιώνω γιατί οι θηλυκές οντότητες σπανίζουν στους καιρούς μας
 κι όλα, να δεις, πως περιστρέφονται τριγύρω από το σπέρμα
 ψυχορραγούν τα σωθικά και φλέγονται τα μάτια..

βλέπεις, στα μονοπάτια που ο καθένας μας μονάχος του βαδίζει
 χιλιόμετρα ξοδεύονται με σκάρτη την ελπίδα
 τρέχουν τα άλογα στη μάχη, του στρατού του Πελοπίδα
 κι ένας στρατιώτης που έκαμε αλαργεμένα όνειρα
 ψυχορραγούν κι αυτά μαζί με τη ζωή του.

Τι κρίμα να μην υπάρχει η Δικαιοσύνη!
 ν' ανοίγει το παράθυρο χαράματα και να σου τραγουδά η φύση
 να σου γελάνε μέχρι τα πουλιά έξω απ' το περβάζι
 να νιώθεις έτσι ολόκληρος, φρεσκοδικαιωμένος

τα λόγια παραστράτησαν απ' την πορεία του δρόμου κι έπεσαν σε χαντάκι
 λοξέψανε κι οι λέξεις στο χαρτί και παραστράτησαν
 τα μάτια σου με γέμισαν ελπίδες και ξεστράτισαν
 σα τους καιρούς που αγύριστα χαθήκαν με το κρίμα..

~~

Όχι άλλα μουσκεμένα σεντόνια, όχι άλλα χυμένα ανείπωτα δάκρυα
 ..όχι άλλα χαμένα χρόνια, όχι άλλα χαμένα "σ' αγαπώ"
 όχι άλλες ξενυχτισμένες αγκαλιές που μαραζώνουν στη γωνία σε κάθε .."περίμενε"
 Τώρα είναι η ευκαιρία να ειπωθούν τα δεδομένα "θέλω"
 τώρα είναι η ευκαιρία να ξενυχτήσουμε αντάμα..
 Τώρα σε περιμένω, όχι αύριο! τώρα θα περιμένω..

~~

Μια ρουφηξιά και το τσιγάρο που λιώνει στη ματιά σου
 γίνεται ένα με το σώμα η καύτρα και καίει τα πνευμόνια
 μακάρι να σταμάταγα το χρόνο στα ρολόγια
 ν' ακούμπαγα τα χρόνια μου στα θεϊκά μαλλιά σου
 να άπλωνα στο στήθος σου και να έμενα αιώνια..

Τι κρίμα να μην υπάρχει η Δικαιοσύνη!
 παντρεύονται οι θεϊκές οντότητες με τους θνητούς;

βλέπεις, είναι πολύ ακριβή αυτή η Ελπίδα
 τόσο ακριβή που για να γίνει τ' όνειρο ηλιαχτίδα
 -κι όχι σύγνεφο-
 εκατοντάδες δάκρυα, εκατοντάδες πειρασμοί
 εκατοντάδες άλλα αστέρια στο στερέωμα
 θα καρτερούν για να φιλέψουν λίγο Έρωτα
 κι αυτά θα ψάχνουν δίχως άλλο αφορμή για να διαλύσουνε το όνειρο
 ικετεύοντας ελπίδα..

..τόσο ακριβή, που λες!..

Αυτοσχέδιο

Τα δόντια μας μια κίτρινη απόχρωση έχουν πάρει
-θαρρώ και η ψυχή μας-
κι αν έστεκε άσπρη και αμόλυντη, κιτρίνισε

γεράσαμε με κάτι χρόνια να μας κάθονται στην πλάτη
και κάποιες λέξεις ζόρικες στο σθέρκο μας να φαίνονται
ταμπέλες, μιας περιεργής αγάπης

γεράσαμε με κάτι σκέψεις να γυρίζουν στο κεφάλι
και κάποιες άμορφες ιδέες να ζαλίζουνε τη σκέψη μας

μα νιώθω πως δεν πέρασε ούτε μέρα
κι άλλοτε πάλι ξεψυχώ, μετρώντας χρόνια ένα-ένα
τόσα που λέω να σταματήσω...

μακρύναν τα μαλλιά μας
τόσο που λέω να τα κόψω, να μη χύνονται στο σώμα σου

κουράστηκα να περιμένω κι όμως ήρθες
ήρθες, την πόρτα διάπλατα ανοίγοντας και κάθισες
κι ας γνώριζες όλα πως ήταν ένα λάθος, μα περπάτησες
κι ωστόσο δεν μπορείς να ξαναφύγεις

και τί να λέει αν σφιχτά κρατώ το χέρι σου;
πιο δυνατά μας έχουν δέσει οι αιτίες
- χρόνια μελαγχολία και θλίψη μες τα μάτια σου -
εμείς το αποτέλεσμα κι εκείνες συμφορά
που δεν ξεπλένονται από πάνω μας οι μνήμες

ανάγκη γίνεται η αγάπη κι υπάρχει ανάγκη ν' αγαπά
κι αυτό σε δένει πιο σφιχτά μες την καρδιά μου

έχω ανάγκη από σένα μα φοβάμαι την κατάληξη
να πολεμάω τις αιτίες που οδηγούν στην μοναξιά
ανάγκη γίνεται η αγάπη κι υπάρχει ανάγκη ν' αγαπά
κι αυτό τη δένει πιο σφιχτά μες την καρδιά μου.

Και Τώρα;

Ένα σκαλί πριν να σου πω “Αντίο”
και πριν στερνά σε χαιρετίσω
μια ώρα που θα κοιτάζω τα μάτια σου
κι ο αγέρας θα τραμπαλίζει, τα μπλεγμένα μαλλιά σου

δεν έφταιξα μόνο εγώ
αλλά κι οι δύο

ίσως γιατί το γρήγορο της ώρας, πέρασε
όπως θα πέρναγε ένα τραίνο απ’ το κατώφλι σου
δίχως ποτέ να σταματήσει να σε πάρει

και δε σε πήρα, ούτε σε γνώρισα
ούτε ξαπόστασα, μήτε περίμενα
πως θα ‘ταν έτσι η πρώτη αρχή στην κατηφόρα

τώρα η ζωή κατρακυλάει, σε παρασέρνει
τις αναμνήσεις σου διαγράφει απ’ τη μνήμη

-σώπα-

να μην ακούς τι λέει ο κουρασμένος επιβάτης
ούτε κι ο δύστυχος ζητιάνος
που ναυάγησε, στο πρώτο σκαλοπάτι σου

“Ζωή”, έτσι ειν’ τα πρώτα καρδιοχτύπια
κι οι παιδικοί μας έρωτες, αρρώστιες
που δε γιατρεύονται ποτέ κι ούτε πονάνε
μονάχα σφάζουν τις πληγές που μας πληγώσανε

εμείς εκεί
είμαστε μέτοχοι στο πανηγύρι του έρωτα
και ψάχνουμε φτηνές δικαιολογίες να τον πιούμε...

-φτάνει-

εγώ ζωγράφισα τα μεσιανά κατάρτια σου
κι εσύ ένα πλοίο
που μπαρκάρισε για άγνωστο λιμάνι

τώρα, να μη ζητάς συγνώμες κι υποσχέσεις
πρωί-πρωί θα ανεβάσω άγκυρα να ταξιδέψω
και τις φτωχές, τις ορφανές ιδέες μου θα δέσω
να μην τις κλέψουν οι επόμενοι σουλτάνοι

γιατί μπορεί να έκαμα το λάθος να σ' αγγίξω
μα τα θολά σου μάτια, δε θα βλέπω αν με κοιτούνε

-άρα-

φτάσαμε εδώ που τα πουλιά αργοπατούνε
που αργοπεθαίνουν τα λουλούδια
εδώ που φτάσαμε ειν' το τέρμα

κι άλλος πια δρόμος, να βρεθούμε
δε χαράχτηκε...

Μαρία

Λοιπόν μη διαμαρτύρεσαι
εσύ επέλεξες να κλείσεις τις οδούς της επικοινωνίας
ανάμεσά μας φρούρια

να πάρεις μια νυχτιά το δρόμο της φυγής
να κλείσεις και τα μάτια
να μην ακούς καμιά απ' τις τελευταίες μου λέξεις

ακόμα βγαίνει απ' τα χείλη μου η αγάπη
μα εσύ, μια κέρινη κούκλα, δε τη νιώθεις
κι ο έρωτας, πουλί, που πια δε φτερουγίζει

γιατί κοκάλωσες, τι να 'χεις πάθει;
δύναμη δεν έχω πια στα χείλη, μόνο για τ' όνομά σου
η Μαρία μου, η Μαρία μου
Μαρία μου, Μαρία μου
Μαρία, Μαρία, Μαρία, Μα..
κι άλλο κουράγιο δεν υπάρχει

κι αντί να φέρεις το αθάνατο νερό
στον πεθαμένο έρωτά σου, κοίτα
ήπιες τ' αμίλητο νερό και δεν προφέρεις λέξη
κι ούτε ένας φθόγγος δε γεννιέται απ' τη μιλιά σου

που να 'σαι τώρα αγαπημένη;
σε ποια βιτρίνα, οι θνητοί, να ακουμπούν τα υπάρχοντά σου
και του κορμιού που λάτρεψα, τα πλούσια τερτίπια

ανάμεσά μας, φρόντισες, να εγκαταστήσεις σύνορα
κι όμως τα σύνορα η αγάπη δε τα ξέρει

πετά σαν άγριο πουλί πάνω απ' τα σύρματα
σαν την ψυχή μου που κρατάς φυλακισμένη...

λοιπόν μην απορείς
αφού προσπάθησες διέξοδο να βρεις
κι αφού προσπάθησα τα ακατόρθωτα
αφού κουράστηκες στο δρόμο της ανημποριάς
κι αφού κουράστηκα να λέω

κάθισα εδώ και ξεκουράζομαι
κοιτάζοντάς σε, απέναντί μου, νεκρωμένη.

Ταξίδιον

"Με πιάνει μια μελαγχολία, τις νύχτες
δεν ξέρω πως να πνίξω τον καημό
και πως να μοιραστώ το παράπονο

άλλοτε ζωγραφίζω βουνά κι άλλοτε σχεδιάζω χαράδρες

άλλοτε πάλι ανεβαίνοντας
κουτρουβαλιάζομαι στις σκάλες
και χύνομαι στο πέλαγος

-μέσα σ' ένα ρέμα από πυγολαμπίδες βουλιάξαμε-
νομίζοντας πως το εικονικό τους φως
ήταν η διέξοδος στην απόγνωση

τώρα μένουμε σιωπηλοί -μουντοί-
σαν τον μουντό καιρό που συννεφιάζει
αλλά δε λέει να βρέξει

κι εμείς δε λέμε ακόμα να φωνάξουμε
και να ομολογήσουμε όλα εκείνα τ' ανομολόγητα
του τύπου

"σε θέλω κοντά μου γιατί δεν ζω"

"θα 'θελα να 'σουν εδώ γιατί πεθαίνω" -ή-

"κράτα το χέρι μου, να βαστήξω το δικό σου"

-κι άλλες τέτοιες ανοησίες-

σιχάθηκα, έβρισα, φώναξα, μίσησα, αγάπησα
έπεσα, σηκώθηκα, πληγώθηκα, αναστέναξα
εν τέλει συνήθισα να περιμένω...

βλέπω κάτι ερωτευμένα ζευγαράκια κι αναρωτιέμαι
"να πιστεύουν;"

λοιπόν, δεν ξέρω πως ναύαγησα
γιατί νιώθω σα ναυαγός σε μια ξέρα
που συντηρείται με τα λίγα και του είναι αρκετά

και πλέον περιμένει κάθε ημέρα, την ίδια ώρα
το σωστικό συνεργείο να έρθει από θαλάσσης

ύψωσα σημαία -κατάμαυρη-
στο πιο πολυσύχναστο ύψωμα
για να δηλώσω πως είμαι χαμένος
...κι ακόμα να με βρούνε...!

τσάμπα και τα χρόνια που χαλάλησα στα ταξίδια
και τους έρωτες

το μόνο της ζωής μου "ταξείδιον"
έγινε με έναν φιόγκο στο λαιμό
που κάθε ημέρα τον σφίγγω και περισσότερο

κι έφτασε να μοιάζει μ' ένα κόμπο που 'κατσε το φαΐ
απ' το μεσημέρι
και δε λέει να κατέβει...

-λυπούμεθα, μάθαμε να αγαπάμε...-''

Μύρισε Θάνατος Στην Αγκαλιά Μου

Μύρισε θάνατο η αγκαλιά μου, σιωπή παντού
μαύρο τσιγάρο, πικρός καφές
ίδιο το πένθος να μοιάζει στο χθες
πέθανε ο έρωτας, πες μου γιατί
φταίξαμε κάπου καρδιά μου ορφανή;

εμείς δεν τρέξαμε πάνω στις ράγες;
και το πουλί στην παλιά σκαλωσιά
πέταξε ανάποδα, αχ και κρεμάστηκε
κλαίει μανούλα μου, μαύρο το δάκρυ του
άγριο το κλάμα αυτού του οιωνού

*πως περιμέναμε, άκου μανούλα μου
μες τα θεμέλια μιας φυλακής*

*τον ερχομό του λοιπόν περιμέναμε
του πελαργού να μας φέρει αγάπη
κάπου την είχαμε, κάπου την χάσαμε
ή την ξεχάσαμε μες στο ντουλάπι*

*την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
όλο με δύναμη κι όσο θα ζω
μέχρι τα μάτια μου να με προδώσουν
μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ*

*με αγαπά, με αγαπά, να το φωνάζει
με τη φωνή που δε φοβάται να ουρλιάζει
κι αυτά τα δυο τα σ' αγαπώ να ενωθούνε
πάνω στο τζάκι που έκαμε στάχτη αυτή την αγάπη*

*σπάσαν μανούλα μου, κούπες οι αγάπες
και τα κομμάτια μας πρέπει να βρούμε
χτύπησε ο χάρος την πόρτα να βρούμε
μα τον τρομάξαμε με μια ματιά*

*την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
όλο με δύναμη κι όσο θα ζω
μέχρι τα μάτια μου να με προδώσουν
μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ*

*κουνώ το χέρι και χαϊδεύω τα μαλλιά της
έχει την όψη μιας νεκρής και δε με νιώθει
στο παρελθόν που φώναζα αγάπη τη Μαρία
αυτή στα μάτια μου ζωγράφιζε πορεία
και στο χαρτί μ' ένα μολύβι τριαντάφυλλο
έγραφε εμάς, το σ' αγαπώ, την ευτυχία*

*σε μια γαλάζια οροφή, σ' ένα κερύ
σ' ένα αστέρι είχε κρεμάσει τη ζωή μας
και για εικόνισμα μια σέπια κοινή φωτογραφία*

*αντίο ζωή, αντίο Μαρία
δε σου αρκεί να σε φωνάζω συναισθήματα;
πάθος, φιλή, ζεστή αγκαλιά, μια ροζ καρδιά
ζωγραφισμένη με μαγεία*

*έτσι φαινόταν η αγάπη μας στην τελική ευθεία
τρόμαξε ο χάροντας και πήγε και κρεμάστηκε
κι εμείς εδώ, εμείς γιατί, πες μου τί φταίξαμε;*

μαύρο κρασί, ρέει το δάκρυ από τις φλέβες
 μια χαρακιά πάνω στον δείκτη είναι η πένα μας
 γράφουμε κόκκινη λοιπόν την ιστορία.

Μύρισε θάνατος στην Αγκαλιά μου (2^η γραφή)

Κουνώ το χέρι και χαϊδεύω τα μαλλιά της
 έχει την όψη μιας νεκρής μα δε με νιώθει
 αυτή στα μάτια μου ζωγράφιζε πορεία
 και στο χαρτί μ' ένα μολύβι τριαντάφυλλο
 έγραφε Εμάς, το σ' αγαπώ, την ευτυχία
 ~~

Σπάσαν μανούλα μου, κούπες οι αγάπες
 και τα κομμάτια πρέπει να βρούμε
 χτύπησε ο χάρος την πόρτα να βγούμε
 μα τον τρομάξαμε με μια ματιά

τον ερχομό του λοιπόν, περιμέναμε
 του πελαργού να μας φέρει αγάπη
 κάπου την είχαμε κάπου την χάσαμε
 ή την ξεχάσαμε μες το ντουλάπι;

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
 μ' όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω
 μέχρι τα μάτια να με προδώσουν
 μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

με αγαπά, με αγαπά, να το φωνάζει
 με μια φωνή που δε φοβάται να ουρλιάζει
 κι αυτά τα δυο τα σ' αγαπώ να ενωθούνε
 πάνω στο τζάκι που έκαμε στάχτη ετούτη η αγάπη

αντίο ζωή, μα δεν αρκεί για συναισθήματα;
 πάθος, φιλή, μια ροζ καρδιά, αντίο Υεμένη
 αυτή στα μάτια μου ζωγράφιζε πορεία
 γράφουμε κόκκινη λοιπόν την ιστορία

κι εμείς εδώ, εμείς γιατί, πες μου τι φταίξαμε;
 μαύρο κρασί, ρέει το δάκρυ από τις φλέβες
 μια χαρακιά πάνω στον δείκτη είναι η πένα μας
 γράφουμε κόκκινη λοιπόν την ιστορία

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
 μ' όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω
 μέχρι τα μάτια να με προδώσουν
 μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

με αγαπά, με αγαπά, να το φωνάζει
 με μια φωνή που δε φοβάται να ουρλιάζει
 κι αυτά τα δυο τα σ' αγαπώ να ενωθούνε
 πάνω στο τζάκι που έκαμε στάχτη ετούτη η αγάπη.

.....
 (Η μορφοποίηση σε στιχούργημα προήλθε από το ομώνυμο γραπτό στις 22-02-2009)

Adios

Ζεσταίνω τις κόκκινες, καυτές ανάσες
 λίγο πριν ν' αποστομίσω το μεγάλο αντίο

ξέρεις;
 εγώ αποτυπώνω στο διάβα μου
 πολύχρωμες πεταλούδες
 από τα βήθη της ψυχής μου

- τις κάνω στίχους, με μελωδία και άρπα -

γίνονται νότες που τραγουδούν τα μεσάνυχτα
 κι αφήνω σκούρα και βαριά βήματα
 στους δρόμους που περπάτησες

- ακολουθώ τα ίχνη σου -

γίνονται ανήσυχοι αρχιμουσικοί
 που απαγγέλλουν αποχαιρετιστήριους ψαλμούς
 με θυμιατήρια

όπως τυχαίνει η ζωή, κάπου-κάπου
 να μας κάνει να συναντιόμαστε στο πουθενά

- λίγο πριν έρθει το πρωινό να πάρει τη φαντασία -

και μένω ξοπίσω σου να μαζεύω τα τριαντάφυλλα
 στα ξεραμένα βήματα που πάτησες

ένα απόλυτο τικ-τακ, είναι οι σίχοι μου
ήχοι από συγκερασμένα κλειδοκύμβαλα

- σαν εξωτικά λουλούδια που ανθίζουν το Χειμώνα -

ξέρεις;
βρήκα ένα πράσινο κοχύλι
κι ένα κόκκινο τριαντάφυλλο
στα χείλη σου

που μ'έκλεισαν σ' ένα μπουντρούμι, καστανό
κι απρόσιτο σαν τη ματιά σου

και παραμένω ένας ήλιος
που ντρέπεται να ανατείλει
στα παραθύρια του "είναι" σου

αυτός ειν' ο δικός μου κόσμος, που αστράφτει.

Μακριά

Θα φύγω μακριά σου
Γιατί η ζωή δε με βαστάει πια να μένω στο φεγγάρι σου
Εδώ οι ώρες και οι σκέψεις δε σηκώνουν τις ψυχές μου
Έχω ξεχάσει τ' όνομά σου κι εγώ αρκετά σου κράτησα παρέα
Καιρός να πάρω το βαπόρι και να φύγω για μια νέα αγάπη
Τί κέρδισα άλλωστε από σένα και τί γύρεψα;
Ήμουν φτερό κι ήσουν αγέρας που παρέσυρε σε δύστροπη αγάπη
την αγάπη μου

Τη μια γλυκό αεράκι που θροΐζει στοργικά τα θερινά βλαστάρια και της γης τ'
αγριολούλουδα
Σα μητρικό χαδάκι που αλείφει το γυρτό κορμί για να περάσει ο πόνος
Την άλλη αδιάκοπος βοριάς που σχίζει η μαχαιριά την άσπιλη καρδιά με φόρα
Το μπαϊράκι σου δεν πρόκαμα να κουμαντάρω
Κι από ατρόμητος λοιπόν θαλασσοπόρος έφτασα ναύτης στο κατώφλι σου
Ει καπετάνισσα θα φύγω μακριά, τ' ακούς;
Κι εσύ θα ψάχνεις χρόνους χίλιους για να βρεις τα βήματά μου
Και θα φιλάς τις πέτρες όπου πάτησα να πάω
Θα προσκυνάς κάθε σημείο του κορμιού σου που το θώπευσα
Θ' αναπολείς κάθε λεπτό που σε κοιτούσα μες τα μάτια

Καιρός να φύγω απ' το λιμάνι τούτο για να βρω τα λογικά μου
 Κι ίσως αν είμαι τυχερός, μι' αμόλυπτη πριγκίπισσα να 'ρθει να με διαλέξει
 Δε λογαριάζω τα παλάτια και στο τόνισα
 Μα στο δικό σου ουρανό δε με βαστά η ζωή κι έτσι θα πρέπει να χαθώ απ' τον ορίζοντα
 Τί κέρδισα άλλωστε από σένα και τί γύρεψα;

Ήμουν φτερό κι ήσουν αγέρας που παρέσυρε σε δύστροπη αγάπη
 την αγάπη μου.

Αγάπη Αγνή

Αγάπη αγνή, αληθινή, απέραντη αγάπη
 Βαπτίζεσαι βροχής βοή, βαλσαμικό βοτάνι
 Γεμίξεις γη γαρύφαλα, γεννάς γιορτής γαρδένιες
 Δύο διαμάντια διαλεχτά, δασκάλες δακρυσμένες.

Έναν έβγαλες έρωτα, έναν είπες ελπίδα
 Ζηλέψαν ζευγαρώματα, ζωγράφισες ζαφείρια
 Ήσαν ηλίου ηφαίστεια, ηδονική ηλιακτίδα
 Θάλασσεσ θυσιάστηκαν, θανάτου θυμιατήρια.

Ινδάλματα ίσως ίλαρχου, ίδια ιππότη ινία (*)
 Κατακτητής κατέλαβα, κάθε καρδιάς κηλίδα
 Λάτρεψα λάμψης λάβαρα, λάφυρα λύπης, λεία
 Μήτε mpiγόνιες μίσεψα, μήτε μικροστολίδια.

Νιώσαν νερό νεόσταλτο, νιώσανε νιότης νιάτα
 Ξέσπασαν ξένοι, ξέμακρα, ξέφυγαν ξένα ξάρτια
 Όραμα ονειρεύτηκα, οίκους ουράνιων όντων
 Πλάσανε πλέον παράδεισο, προνομιούχων πόνων.

Ρόδα ροδιάς, ροδίσανε, ροδιάς ροδανθισμένης
 Στέφανα συλλογίστηκα, στεριάς στιγματισμένης
 Τέλος, τα τείχη τσάκισα, της τελευταίας τέχνης
 Υστερα ύφαλο ύψωσα, ύλης υπνωτισμένης.

Φιλιά φωτίζω φειδωλά, φεγγίζουν φάλτσο φάρο
 Χείλη χλωμά, χιλιόμετρα, χάρδια χορδών χωράω
 Ψεύτικα ψήγματα ψυχής, ψυχορραγία ψευδίζουν
 Ώστε ως χωρά, ωφέλιμα ωστόσο, ωριμάζουν.

.....

(*) ινίον=αρχ.: μυϊκή δύναμη, σθένος, ιατρ. ορ.: πίσω μέρος του κρανίου

Η Ατέρμονη απεραντοσύνη του ανέφικτου

Κοιτούν τα μάτια μου κι απόψε, μεθυσμένα
 η ώρα φεύγει, σαν το τρένο της γραμμής
 μα το ταξίδι δε θα κάμει, θα το δεις
 κι ούτε στον πιο μικρό σταθμό θα φτάσει
 που έχει χαράξει η ζωή, για να σταθμεύουν τρένα.

Κοιτούν τα μάτια μου κι απόψε, απορημένα
 ήσουν αδίπλα μου, σ' αντάμωσαν νωρίς
 μα ούτε πρόλαβα μια λέξη ν' απαντήσω.

- Σώπα -

και πες μου αν οι μυγδαλιές κι οι παπαρούνες της Άνοιξης
 έχουν ανθίσει στα περβόλια του ονείρου.

Ξυπνώ νωρίς τα πρωινά

κι η μόνη σκέψη μου, ν' ανοίξω το παράθυρο
 να ειδώ τα πρώτα τους μπουμπούκια - μπουμπούκι μου -
 να ξεπετάγονται σαν κρίνα απ' τη σιωπή.

- Άκου - ακόμη και τα ροδοπέταλα, σου έστρωσαν χαλί
 και παίζουν μουσικές οι σάλπιγγες
 συνθέτουν μελωδίες οι καμπανούλες.

Κι εγώ, έρημο δένδρο, μες στη νυχτιά να σβήνω
 ν' αργοπεθαίνω, στα λεπτά που χάνονται.

Μέτρα τους κύκλους στο κορμί μου

όσα τα χρόνια που έχω κλάψει, τα μεγάλωσα
 τώρα δεν είμαι πια παιδί, εγώ έχω νόμους
 που μου θερίζουν με δρεπάνια, όλα τα όνειρα.

- Πρέπει, δεν πρέπει -

κι έμεινα τίμιος έτσι, έρμος και μόνος.

Αν ήξερα, πως θα χαμογελούσες
 σαν άπλωνα το χέρι, να σ' αγκαλιάσω
 θα ένιωθα ευτυχισμένος.

Θα έβλεπα τα λαμπερά σου μάτια να μου γελούν.

Έτσι θα μουμίλαγαν, χωρίς μήτε γράμματα
 χωρίς ούτε λέξεις, χωρίς έναν τόνο και μία τελεία

- θαυμαστικό μου -

Αν ήξερα, πως θα μ' αναζητούσες

κάθε φορά που έφτανα, στην επόμενη στάση της ζωής
 θα ερχόμουν τρέχοντας πίσω, πηδώντας
 πάνω από φαράγγια, διασχίζοντας βουνά χιονισμένα
 περπατώντας πάνω στις θάλασσες
 κόβοντας τα πιο κόκκινα τριαντάφυλλα
 να στα φέρω για δώρο.

- Θέλεις να γίνεις γυναίκα μου; - θα ρώταγα

κι ύστερα, θα μπορούσες να πάρεις απ' τα χέρια μου
 τα μοσχομύριστα ρόδινα τριαντάφυλλα
 να τα συνθλίψεις κάτω από τις μπότες σου

ή απλά να μου χαρίσεις ένα φιλί.

Έχω κάνει τη λατρεία μου, ποίηση
μα δεν ξέρω πως θα καταλήξει η θεοποίησή σου.
Γνωρίζω πως τα πάντα, ξεκινούν και τελειώνουν με σένα
περπατώντας αέρινα, λες και πατάς επάνω
σε ολόκληρο τον κόσμο
λες και χορεύεις, και κινείσαι σαν άνεμος του Νοτιά.
- Λικνίζεσαι ιδιόμορφα όταν χαμογελάς -
θα μπορούσα να πετάξω, μέχρι τ' αστέρια
για ένα τελευταίο χαμόγελο από τα μάτια σου.
- Σώπα -
δεν υπερβάλω, έτσι εκφράζω εγώ την αγάπη.
Γράφω στο άψυχο χαρτί, με το μελάνι της ψυχής
τ' απωθημένα μου
κι ύστερα ρίχνω μια κλεφτή ματιά
στο ύψος των ποδιών σου
στο τελείωμα των τακουνιών σου
να πάρω τις εικόνες, για το επόμενο ποίημα.

- Πρέπει, δεν πρέπει -
αυτοί είναι οι άγραφοι κανόνες
μα όσο και να ψάξεις, δε θα τους βρεις.
Γιατί εσύ, δεν έμεινες μόνη τα φτωχικά Σαββατόβραδα
να ουρλιάζεις, να οδύρεσαι από τον πόνο.
Δε μάζεψες τα παγωμένα σου δάκρυα
από το ξύλινο πάτωμα, με τις χούφτες σου
σαν να 'τανε χρυσά, πεταγμένα νομίσματα.
Δε ράγισες την καρδιά σου, από ευαισθησίες
και σκέψεις, τις κρύες νύχτες του Χειμώνα
μήτε τις καυτές ημέρες του Καλοκαιριού.
Εσύ μονάχα έμαθες, να περπατάς σαν κυρία
σε κορμιά ανδρικά, στο χαλί που σου έστρωσε η πλάση.
Όμορφη, γαληνεμένη, αστείρευτη
πηγή που τρέχει, χυμούς ερωτικούς από τα χείλη.
- Βρήκα το νόημα της ζωής -
εσένα, την ατέρμονη απεραντοσύνη του ανέφικτου.

Πειστήρια

Είχα μι' αγάπη φυλαγμένη σαν τσιγάρο
που κάποιοι θέλησαν ν' ανάψουν με φωτιά
πάνω στα χείλη με το ζόρι να φουμάρω
το 'χα γιομίζει απ' της ζωής τα μυστικά

μα ούτε σπίθα σ' ένα γυάλινο αναπτήρα
λέξεις γεμάτος από σιγανή φωτιά
μια φλόγα που 'μελλε να δώσει όλη την πείρα
σε κάποια νύχτα που 'χε αρπάξει τα φιλιά

δεν πήρα πίσω ούτε φιλί μητ' ένα μπράβο
"ευχαριστώ που 'σασταν τόσο ευγενικός"
από μονάχος μου τ' άναψα το τσιγάρο
και το ήπια τόσο όσο διαρκεί ο κεραυνός

είχα μι' αγάπη φυλαγμένη σαν εικόνα
που τη ζωγράφισα με δάκρυ και κερι
στάλα τη στάλα του με πήγε στο χειμώνα
κι όσα ονειρεύτηκα σε μαύρη φυλακή

τώρα δεν έχει περιθώρια ν' αλλάξει
κι έχω τραβήξει ένα δρόμο από κλωστή
υπάρχει ο κίνδυνος στο βήμα μου να σπάσει
και να διαλύσει τα πειστήρια η ζωή.

Ο άνεμος πνέει δροσερός σ' αυτή την πολιτεία

Τα βήματα που αφήνεις ρωτάς αν σ' αγαπάνε
ρωτάς, όπως θυμάμαι ρώταγες κι εμένα αν σ' αγαπώ;

σου το 'λεγα, σου το 'ταξα, αλήθεια το θυμάμαι
πως θα 'μαι πάντα δίπλα σου, αστέρι του Νοτιά
και στο 'δειχνα με πράξεις και το 'λεγα με λόγια
μια-μια τις λέξεις έβαζα, πλάι-πλάι τα φιλιά

μπροστά σου αν θέλεις πάντα, σωστά για να βαδίζεις
θα πρέπει τα ματάκια σου να βλέπουν στην καρδιά
μονάχα εκείνη λέει τις πιο όμορφες ειδήσεις
κι αν πάλι είναι ψέματα, να κλείνεις τα αυτιά

φοβάμαι παραστράτησες και έχασες το δρόμο
λυπάμαι που το χέρι σου σφιχτά δε το κρατώ
θα σου έδειχνα, αν ήσουν ασιμά στην αγκαλιά μου
το πιο ωραίο πέραςμα που μοιάζει ζωγραφιά

τι τάχα λες, πως ξέχασα το δρόμο που πιστεύω
πως τάχα παραστράτησα και άλλαξα μυαλά;
θα είχα το μαχαίρι μου καρφώσει στα πλευρά μου
αν είχα μετανιώσει, για όλα τα φιλιά

πιο σύντομα θα φτάσεις μ' αυτό το μονοπάτι
στην άκρη του θα δεις μια βυσσινί τριανταφυλλιά
μην κόψεις τα μπουμπούκια της, μπουμπούκι μου μην κόψεις
κι αν πέθανε τ' αγόρι σου, μην κόψεις τα κλαδιά

ο άνεμος πνέει δροσερός σ' αυτή την πολιτεία
θυμάμαι όλο δροσιά ήταν τα χείλη που φιλούσα
κι αν πήρα απ' το κορμί σου μιαν ανάστροφη πορεία
η αγάπη με σταμάταγε και μ' έριχνε στη Γη

κι εκεί, ενώ τα μάτια κλαίγανε, μετρούσα
πως λιώννει απ' τον έρωτα, σταλιά-σταλιά η ψυχή

τ' αγόρι σου είναι νεκρό και πίσω δε γυρίζει
κι αν ζει, δε σε λησμόνησε, σου βάζω και σφραγίδα
μα το μυαλό μπερδεύτηκε, κουράστηκε κι απόειδε
και γύρισε τ' ανάποδα, από ήλιο καταιγίδα

τι να το κάνεις άλλο πια, μη τα ρωτάς!
κοίτα εσύ πως θα βολέψεις τη ζωή σου
το όνομά μου ξεκινάει απ' τη Γη και φτάνει μέχρι την ψυχή σου

κι απ' τις πληγές, το δάκρυ, απ' τα φιλιά
κι από τα όνειρα που στάξανε στο λαμπερό κορμί σου
κράτα εσύ τα πιο γλυκά κι ονειρεμένα

μικρό μου Αστέρι, καληνύχτα
σε προσκυνώ απ' τα ψηλά.

Ο Ταχυδρόμος

Στα χέρια μου κρατώ ένα μικρούλι ραβασάκι
γραμμένο με μελάνι των φιλιών
το βάψανε τα μάτια σου με αίμα αυτό τ' αντίο
με κόκκινο και ροζ, το πότισαν τα χείλη σου

αντίο λέμε "γεια χαρά" σαν αποχωριζόμαστε
σα φίλοι, σα γνωστοί, σαν ξένοι π' ανταμώσαμε
τυχαία όπου αφήνουμε ελπίδες
μα η ίδια η ζωή, μας ρίχνει τις ευθύνες
κι απάνω που κοντέψαμε το στόχο μας
με μιας κάποιος εχθρός στήνει παγίδες

αντίο λέμε, σαν χωρίζουν και τα μάτια μας
και πλέον δεν υπάρχει άλλος τρόπος ν' ανταμώσουν

τί κι αν τις λιγοστές ελπίδες μας ζυγίσαμε
τί λόγια κι αν αλλάξαμε στα χείλη, τί φιλιά
τί όνειρα κι αν κάναμε πριν ακουστεί τ' αντίο

αυτό αποφασίστηκε, εδώ, σε μια νυχτιά
κι η μέρα κοροϊδεύει τις αιτίες

στα χέρια μου κρατώ ένα μικρούλι γραμματάκι
το φύλαγα σα θησαυρό που 'χα σκοπό να στείλω
κομμένο και ραμμένο στην καρδιά σου
με ένδειξη "Express" και "συστημένο"

το ξέρω, θα ταξίδευε πιο γλήγορα από μένα
θα έτρεχε, θα κάλπαζε και θ' άλλαζε στεριά
πιο γρήγορα απ' τον άνεμο θα έφτανε για σένα
να τρέξει στα ματάκια σου ένα δάκρυ από χαρά

στην τσέπη κάποιου ερωτευμένου ταχυδρόμου
στη θήκη μιας πολυτελούς αποσκευής
σ' ένα αεροδρόμιο, σ' ένα πλοίο ή ένα τρένο
- σε ποιον επόμενο σταθμό θες να σε βρω; -

δυο λέξεις είχα γράψει μες στο φάκελο
[και να 'μαι, έπιασα πάλι δουλειά, δουλεύω
μοιράζω γράμματα στον κόσμο κι όλο τρέχω
γιατί μ' αρέσει να πετώ στον ουρανό]
δυο λέξεις είχα γράψει "σε αγαπώ"

στο δίπλα απ' το γραφείο μου δοχείο
υπάρχουν κομματάκια από χαρτί
με αίμα είναι βαμμένα κι απ' τους δύο
- αγάπη μου να μείνεις δυνατή -

το αντίο δε το γιάτρεψε ο χρόνος
και δρόμο τώρα αλλάζει ο ταχυδρόμος.

Επιζώ για να πεθάνω και πεθαίνω για να ζω

Είσαι χώρα εξωτική, στο 'χω πει;
σαν επίγειος παράδεισος, του ονείρου το νησί
που τα μάτια σου τα βρέχουν δέκα θάλασσες
ποτάμια με τρεχούμενο νερό
που κλαίνε όταν ακούντο "σ' αγαπώ"

μα έχω να το βγάλω απ' τα χείλη μου
τριάντα τόσους μήνες και χρόνια άλλα δυο
μου στέρεψαν τα δάκρυα, το σάλιο και το βιός
και μήτε ένα φιλί μπορώ να στείλω

επιζώ για να πεθάνω και πεθαίνω για να ζω
είμαι τρένο που δεν πρόλαβε να φτάσει
στο δικό σου πλησιέστερο σταθμό

ένα πλοίο μ' ένα φλάμπουρο καρδιά
που στο πέλαγο ναυάγησε νωρίς
και κανείς σ' αυτό τον κόσμο δεν υπάρχει να το σώσει
να το βρει να το γλυτώσει, δεν υπάρχει πια κανείς

κι είμαι πλέον ξεχασμένος, πεταμένος, ξεγραμμένος
- η ζωή θέλει τους δύο σ' ένα σώμα -
κι η αγάπη αν μειωθεί σ' αυτό ακόμα
δεν υπάρχει πια αγέρας, οξυγόνο και πνοή
τι χρειάζεται ένα θύμα τη ζωή;

επιζώ για να πεθάνω και πεθαίνω για να ζω
είμαι πλοίο που δεν πρόλαβε να φτάσει
στο δικό σου πλησιέστερο λιμάνι
ένα πλοίο μ' ένα φλάμπουρο καρδιά
που προσμένει τη δική σου αγκαλιά.

Για όλα αυτά που έμαθες κι αγάπησες σε μένα

Χτυπάει ο δείκτης των καιρών, το σήμαντρο ανασταίνει
και το ρολόι γιόμισε και δεν αντέχει ώρα
έχει φουσκώσει ταραχή σε τούτη εδώ τη χώρα
και όπου να 'ναι, από στιγμή, κοντεύει για να σπάσει

μέχρι τα δευτερόλεπτα μετρούν την κατηφόρα
και την πορεία που πήραμε σαν λάθος ριζικό μας
λάθος το δρόμο πήραμε, λάθος και τ' όνειρό μας
κι ο χρόνος θα 'ναι βάλσαμο να κλείνει όλο πληγές

του Ρεβυθούλη το σακί είχα στην πλάτη χρόνια
και κάθε βήμα που έκανα μου στοίχιζε και κάτι
κουκιά πετούσα αγάπη μου, μες τα στενά και σπόρια
να μη χαθώ απ' το βλέμμα σου, να γίνω η θωριά σου

ώσπου το γράμμα έφτασε, το 'φερε ταχυδρόμος
ένα γεράκι ολόμαυρο, μα πιο βαθύ απ' το αίμα
ήταν το λεξιλόγιο που διάβαζε η καρδιά μου
- χωρίσανε οι δρόμοι μας, δυο ξένοι είμαστε τώρα -

και το ρολόι σταμάτησε τους χτύπους να μετράει
που έκαναν τα βήματα στα θερινά σοκάκια
εκείνα τα πλακόστρωτα, με κάστανα ψημένα
το τρένο αναχώρησε - Χριστούγεννα χαμένα -

το νέο χρόνο αγάπη μου, τον πήρε η κατηφόρα
μακάρι να μετρούσαμε αντίθετα τη φόρα
να μην προφτάσουμε να δούμε τα γυαλιά μας
και τα συντρίμια που άφηκε στο διάβα του ο τυφώνας

εσύ πουλί ελεύθερο το έβαλες στα πόδια
κι εγώ σα ναυαγός γυρεύω νέα χώρα
κάπου να προσγειωθώ, στην αγκαλιά ενός βάλτου
- ο πρίγκιπας σου ακούμπησε τα όρια του θανάτου -
αλλοτινούς καιρούς που εσύ δε του μιλούσες

και θεραπεία δε βρέθηκε γι' αυτή σου την αρρώστια
είναι τ' αμίλητο νερό φαρμάκι ως το Τέλος
που πίνεται με δυο γουλιές τις νύχτες με φεγγάρι
εκεί που σβήνουν τ' άστρα μες το μακρινό ουρανό

συνήθεια ηθοποιών που έμαθαν το ρόλο
και η παράσταση γνωστή με θεατές τους φίλους
θα σβήσει η ανάμνηση, θα σβήσει και η μνήμη

- είναι τυφλός ο έρωτας κι όταν πεθαίνει αλλάζει -
και γίνεται εκδίκηση ζηλείας κι οφθαλμαπάτη

καλή σου ώρα αγάπη μου, σου πίνω τη γουλιά σου
απ' το αμίλητο νερό που καίει τα σωθικά σου
κι αντί για τελευταίο φιλί, σου δίνω αυτό το στίχο
“να με κρατάς όπου κι αν πας επάνω σου, να ζήσω...”

Αποκυήματα της πλάσης

Δε μας γαμάνε με τις αναμνήσεις;
μας κύλησε η μνήμη σε ξένα περιβόλια
άκαρπα και άσπερμα, ξερά χορτάρια οι θύμησες
νεκροταφεία συναισθηματισμών και ψόφιες πυγολαμπίδες ελπίδας

εδώ πουλιούνται ακόμα οι ειδήσεις του χρηματιστηρίου αξιών
ενώ αγοράζονται τα περιεχόμενα στις αποθήκες του μυαλού
ίσα με χίλιους τόνους από χρυσάφι ατόφιο
κι άμα τα βάλεις σε παράταξη τα πεπραγμένα
σηκώνονται και σε μουτζώνουν τα χέρια της απραξίας

αυτά που δεν κουνήσανε ούτε ένα δαχτυλάκι ανάγκης
στρέφονται κατά πάνω σου και σου επιρρίπτουν ευθύνες
λες και δεν είχανε χεσμένη τη φωλιά εκεί που μεγαλώσανε
κι αποστρατίζουν με χρυσάφι στο φευγιό τους

τα ιδανικά καθάλησαν την σάπια υπερηφάνεια
κι από τον πάτο της ψυχής, ανέβηκαν στο σήμαντρο
μαζώχτηκαν χίλιοι γαμιόλικοι καιροί επάνω εκεί στο σώμα
κι αφαίμαξαν την απληστία από την πλάση
- μα για την αφεντιά μου δεν περίσσεψε ούτε χάδι -

“..ανάγκη γίνεται η αγάπη
Κι υπάρχει ανάγκη ν' αγαπά
Κι αυτό τη δένει πιο σφιχτά μες την καρδιά μου..”

Ο ποιητής αλλοτινούς και ένδοξους καιρούς, θα έγραφε για έρωτες και άνθη
μα στον μπατίρικο και στέρφο ερωτικό αλαλαγμό
και τις ψευδείς, όσες του τάξαν, υποσχέσεις
φαλίρισε από ανάγκη να εκφραστεί
κι υπέκυψε στο τραύμα του εγωισμού που του προξένησε η αγάπη
σιμά λοιπόν, εδώ, μέσα σε τούτο το σκοτάδι
απύθμενα λέει πως υπήρξαν τα δόλια καρδιοχτύπια
που φώλιαζαν σταλιά-σταλιά στις αποθήκες του Θεού

σφαγιάστηκαν τα αποκυήματα της πλάσης
κι η φαντασία οργίασε στον πάτο του κενού..

Να! Τα όνειρά σας, πάνε..!

Κατέρρευσε το οικοδόμημα της πλάσης
κι ενώ οι πλημμύρες ήπιαν το χτικιό
κατέπλευσε το τελευταίο μπαϊράκι, σε μία λίμνη οχετών
σε μια αδιάβατη τοποθεσία πνιγμένων συναισθηματισμών
εκπορνευμένων ποιημάτων και προδομένων υποσχέσεων

κι ο ταχυδρόμος που μετέφερε τα νέα, εκτελέστηκε
από μια μπάντα, χάριν ευφωνίας θυσιάστηκε
να μην ξυπνήσουν οι αναμνήσεις τον λαό..

σήμερα βράζω κόλλυβα για τον στρατιώτη της αλήθειας
που ένδοξα έπεσε στην μάχη της φυλής
πέντε αρχίδια κι ένα ζόρικο αιδούιο
ήταν η αιτία που αναπαύθηκε νωρίς.

Πουλί της Γης

Αυτό το αστέρι εδώ τι να 'ναι;
μην είναι ο Σείριος που έχει δυο αστέρια
μην είναι ο Δίας, η Αφροδίτη;
μην είν' τα αρχίδια μας τα δύο που αιώνια κουνιούνται
ασύστολα και περιρρέοντα, ευθυτενή ή σκάρτα;
μην είναι η Γη σε παλαιότερη βερσιόν
ως ένας πλούσιος κατοπτρισμός μιας πεθαμένης νιότης..;

πουλί της Γης και της δροσιάς
πουλί βρεγμένο, βροχερό
στείλε μια ευχή κι ένα καθάριο μερτικό στον θαλασσοπνιγμένο
που όσο απ' το μαλλί του πιάστηκε να μακροημερεύσει
κατέπεσε σε ξερατά και οσμίστηκε διχόνοια
κάποιοι λίγοι τον εκλάψανε που του 'φυγαν τα χρόνια
ενώ άλλοι γελούσανε που απέμεινε ορφανός

απέθανα περμένοντας τα χείλη σου
τα σεβαστά μουνόχειλά σου
στο ύψος του δυσθεώρητου, σεμνότυφου, της κλειτορίδας σου
εισπνέοντας καρκίνο και καπνό
προδόθηκα και ήπια πίσσα για νερό

κάηκα κι αναστήθηκα
και για κρασί ήπια απ' τον κρίνο

μ' ένα πεντόλιρο στην τσέπη για να βγάλω ένα μήνα
αδημονώ για να εισπράξω το κεφάλι του ειδήμονα
που επικίνδυνα σαρώνει τις αρχές της επιστήμης
κι αναφωνεί πως φταίει ο Δίας για τις πράξεις μας

λείψανε βλέπεις τα τραγούδια εξορίας
λείψανε οι επαναστάσεις και οι έρωτες
από 'να κόσμο που συντηρεί τις ενοχές του και τις βρίζει
και βγαίνει στα μπαλκόνια έπειτα αυτόνομα να κάνει κήρυγμα
μάθαμε λοιπόν ποτέ αν οι εξεγέρσεις γίνονται πανανθρώπινα;
ως αγαθά ενός πολιτισμού που καταργεί την εκμετάλλευση και τη διχόνοια
σπέρνει θεμέλια για να πατήσουν τα ορφανά του
και καταργεί την υποτέλεια;

ρόιδο μου τα 'κανες τα νεύρα και τ' αρχίδια
τόσο που πρήστηκαν οι αμυγδαλές μου να φωνάζω
πουλί της Γης και της δροσιάς
πουλί της δόλιας λευτεριάς και της ανάγκης
γαμήσου πια ..! δε θα 'ρθεις
μην είναι ο Δίας, η Αφροδίτη;
μην είν' τα αρχίδια μας τα δύο που αιώνια κουνιούνται
σ' ένα μπουρδέλο πρόστυχο που γέμισε με κλάμα..;

βαρέθηκα, κι ακόμα περιμένω...!

.....

(το ποίημα γράφτηκε με αφορμή την τραγωδία στο Μάτι στις 25/07/2018)

Πέτρινες καρδιές

Κι έτσι όπως έτρεχα σε σκοτεινούς διαδρόμους και σοκάκια απάτητα, παρθένα από χνάρια
ανθρώπινα, άκουγα πάντα μια φωνή να σκούζει στο μεσονύχτι και να σφαδάζει η ψυχή μου
από το άγχος και την απόγνωση.

ΜΗ ΜΗ ΜΗ ΜΗ ΜΗ ΜΗ ΜΗ ΜΗ ΜΗ !!!!

ΟΧΙ ΟΧΙ ΟΧΙ ΟΧΙ ΟΧΙ, ΟΧΙ ΟΧΙ ΜΗ !!!!

Το ΝΑΙ δε τ' άκουγα ποτέ μου. Δεν ξέρω τι σημαίνει. Ποιος το ανακάλυψε;

Το άκουσα μονάχα μια φορά να το φωνάζει ένα ζευγάρι ερωτευμένο στη γειτονική πλατεία,
πριν ακολουθήσω το μονοπάτι της απομόνωσης και κλειδωθώ στο δωμάτιο.

ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΑΙ, ΑΧ ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΑΙ !!!!

Έτσι αντιλαλούσαν οι ερωτικές κραυγές τους, τόσο που τρόμαξα από το πάθος.

Τι είναι τελικά το ΝΑΙ; Ποιος το δημιούργησε για να το χαίρεται; Εδώ κυβερνάει τον κόσμο η
μιζέρια και η στεναχώρια. Εδώ κλαίμε!

Και το δάκρυ μας κυλάει αργά-αργά, στάζει το κατακαλόκαιρο στο μουχλιασμένο παντζούρι και γίνεται κρύσταλλος. Το χειμώνα δε, αυξάνονται τα δάκρυα κι απ' την κλεισούρα, δημιουργούνται σταλαγμίτες στην οροφή που ενώνονται με το πάτωμα. Εδώ είναι το πέτρινο μουσείο απολιθωμένων καρδιών, που πιάστηκαν αιχμάλωτες στην ερωτική μάχη, τρυπήθηκαν από τις λεξόσφαιρες και πέθαναν.

Εδώ βρίσκεται ένα παράδειγμα προς αποφυγήν και συμμόρφωση, εναντίον του θανάτου. Διότι εγώ δεν συνεμορφώθηκα προς τας υποδείξεις.

Κι όλη αυτή η ιστορία, μου άφησε τελικά μια ξινή γεύση στο στόμα, που με κάνει να κλαίω τις νύχτες μετά τις δώδεκα, ουρλιάζοντας και βλέποντας το κορμί μου να γεμίζει τρίχες, τρίχες, τρίχες, να φουντώνει από σπυριά και να γίνονται κόκκινα, κατακόκκινα τα μάτια μου από τη λύπη και την αγανάκτηση...

Αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος, θα πρέπει να επισκεφτείς μια φορά στη ζωή σου το μουσείο με τις πέτρινες καρδιές. Κι αν σου έχουν απομείνει αισθήματα, θυμήσου να εκθέσεις και τη δική σου, στα μάτια των υπολοίπων πέτρινων επισκεπτών.

Καλλιτέχνες

Οι Καλλιτέχνες; - Ω! μια παρεξηγημένη έννοια -
πλήθος ζωγράφων, πεζογράφων, φωτογράφων
αιθεροβάμονες τραγουδιστές ή ποιητές
συνθέτες, μουσικοί, κειμενογράφοι
ηθοποιοί ή άλλοι συγγραφείς

ως πρώην - πάλαι ποτέ - Αριστεροί
που σήμερα είναι Δεξιοί και ζούνε μέσα στη χλιδή
που το ψωμί το έχουν μετατρέψει, παντεσπάνι
έχουν και κότερα και γιοτ
Mercedes-Benz, τζιπ και λιμόζ
σπίτι στα έρημα βουνά, πισίνα δίπλα στο λιμάνι
σου λέει: "είναι ωραίο μετά, το παντεσπάνι.."

- σήμερα όλοι επιστήμονες -
άλλος εσπούδασεν γιατρός κι άλλος, μαθαίνω, νομικός
[μα, επιστήμονες της Τέχνης
πλέον η χώρα δε γεννά!]
είναι "βαριά" η ελευτεριά
κι έτσι λοιπόν λυμαίνονται την τέχνη
ως οι προστάτες της Μεταπολίτευσης
προύχοντες, πρώην επαναστάτες

“είναι ωραίο” σου λέει μετά
“το παντεσπάνι..”

- αλλαξοπίστησαν κι οι πέτρες -
και τα “μυαλά” αλλαξοπίστησαν
που γέννησε η έρμη χώρα στους αιώνες
κι οι παρακαταθήκες μιας γραπτής ολότητας
μετουσιώθηκαν σε εμπόριο, σε συντεχνίες κι οβολό
για μια - ίσως - βουλευτική καρέκλα

“είναι ωραίο” σου λέει μετά
“το παντεσπάνι..”

Πληκτρολόγιον

Ιδού ένα αλήστου μνήμης μαραφέτιον
που εξόδεψα τα νιάτα έως και την τσαχπινιά μου
το πάλευεν ο νεαρός ωςάν διάτρητον εσώρουχον
να ράψει με μπαλωματιές έως και τα εσώψυχά του
ταύτα που σιγοεβράζανε και σιγοεσκιρτίζαν

- για ειδές καιρόν που διάλεξα να βγάλω και δελτίον –
αφηρημένος ήτο ο νεαρός σαν άλλο ένα θηρίον
καθώς τα “πρέπει” και τα “Σας” τον σφάδαζαν στη μέση

είχε βλέπετε, τσαχπινιά εις το μάτι
μα εις τας πόδας και τα χέρια του όλο πονούσεν
κι εκλείστηκεν ωςάν σε μοναστήριον, εις την κάμαρα
κι ευθύς σαν άλλος αρουραίος, μονολογούσε

τί να ειπής και δια τους άρρενες, ωραία δεσποινίς μου;
κυφορώντας μόρτικες εσπαντρίγιες εις τας πόδας των
κλάνουσι γοερώς, προς πάσα κατεύθυνσις
τόσο που εφόρεσα μια μάσκα εις το πρόσωπον
να μην εισπνέω και την μπόχαν

σῆς.. Ω! με το μπαρδόν. Σεις που φέρετε
ψεύτικαι βλεφαρίδαι μα και κάλπικας στήθη

τί θωρείτε; Είστε καλύτερες του αρσενικού μοτίβου;
ο νεαρός θα επιχειρήσει να συγγράψει
με ένα άθλιον, ελλαπτωματικό και σκάρτο πληκτρολόγιον
που εχύθη ο καφές και η φορμόλη απ' το εργαστήριον

Σεις ωραία δεσποινίδα μου, πως θα συγγράφατε;
κάμνοντας ίσως όπισθεν
και βάζοντας τα ωραία σας όπίσθια εις το φωτοτυπικόν;
και έπειτα θα εφευρίσκατε καινούργιον πληκτρολόγιον
δια την τέρψη του εγωκεντρικού σας γίννεσθαι
ως πρώτιστη ανάγκη;

θα ομολογούσα ευθαρσώς, σαν άλλος καουμπόης
πως τοξοβόλος έμοιασα και κυνηγός θηλέων
μα τέτοιο όργιο, να συνευρίσκονται ο τζίτζικας κι ο μέρμηγκας
ομολογώ πως δεν ξανάβρα

τί να ειπής και δια τους άρρενες, ωραία δεσποινίς μου;
που δεν αφήνουν λεύτερη μπεκάτσα για μπεκάτσα
φοράνε εκεί ένα σεμνότυφον και λιγδιασμένον πανταλόνι
και βγαίνουν τσάρκα εις μπαρόβια κωλόμπαρα
που σεριανίζουν αι τσουλάραι..

είχε βλέπετε ο νεαρός, την τσαχπινιά εις το μάτι
μα εις τας πόδας και τα χέρια του όλο κάπου πονούσεν
κι εκλείστηκεν εις την κάμαρα, με τα ντουβάρια κούφια
κι ευθύς σαν άλλος αρουραίος, μονολογούσε.

Η έπαρση

Τόμους θα γέμιζα αν ήθελα να βάλω σε σειρά
τις κουταμάρες που ξεστόμισα
θα έμπαιναν λοιπόν σε μια σειρά
κι η κάθε μια θα γέλαγε
σαν τα πλακάκια του μπάνιου μου
όποτε πάω για να πλύνω το κορμί μου

στηρίξτε τον ψηλό, μετανιωμένο σας ιππότη
που βρόντηξε και άστραψε και προκοπή δε βρήκε

του έμεινε η πεθυμιά, το ανεκπλήρωτο αν θες
για να καυχιέται, ερωτύλος πως υπήρξε

καυχιέμαι ρε!
πως είμαι ένα μικρό και τιποτένιο ανθρωπάκι
που χώθηκε μια ανθρωποφάγα νύχτα στο μυαλό σας
και γίνηκε κομμάτι από την έναστρο Αθήνα
εν μέσω καταιγίδων, αστραπών και ειρμών ερωτικών σας
και τούδε υπογράφω: ο Δηλών/ Λαθρεπιβάτης
[στ' όνειρό σας

- η έπαρση –
σπουδαίο πράγμα η έπαρση
τη βάζεις και στον κώλο σου αν θες
ή καθαλάς ένα καλάμι και το κάμεις μαγικό χαλί
και σε πετά το μαγικό καλάμι όπου να 'ναι

Ραφήνα, Πειραιά κι από Άγιο Στέφανο ως τη Χασιά για παιδάκια
άλλοτε γίνεται μικρόφωνο να τραγουδάς μετανιωμένος
κι άλλοτε υπογλώσσιο, να καταπίνεις στάλα-στάλα
[τις κακίες που ξεστόμισες

τόμους θα γέμιζα κι αν ήθελα να βάλω σε σειρά
τις μαλακίες που μου είπαν
τα ΧΟΥ, τα ΧΑ, τα ΧΟΥ ΧΟΥ ΧΑ
μουλιάσανε στο υποσυνείδητο και βγήκαν για τσιγάρο
μα ούτε αυτά δεν καταφέρανε ν' αντέξουνε τη λάσπη

στηρίξτε τον ψηλό, τον πληγωμένο σας ιππότη
που σύρθηκε η υπόληψη και θίχτηκε το "εγώ" του
του έμεινε η πεθυμιά και το παράπονό του
για να καυχιέται, ερωτύλος πως υπήρξε

σπουδαίο πράγμα η έπαρση
τη βάζεις και στον κώλο σου αν θες
και παίρνεις με μια μούρη ΝΑ! το λεωφορείο
και κολλημένος σα σαρδέλα με τον άλλον
να σ' αφήνει μια κλανιά.

Πορεία

Στραγγάλισαν τα μίση του και πιάσανε την πάρλα
η πεθυμιά, η ανάμνηση κι η δόλια περηφάνια
ανάπλασε το στείρο του ατόφιο μπαϊράκι
κι εμφύσησε η ανάγκη του ακλόνητο σκεπάρνι

μ' αυτό στο βιός πορεύτηκε και σήκωνε παντιέρα
κάθε όταν του τη σβούριζε, καθ' όποτε νικιόταν
και φου και φου τη σήκωνε στον άνεμο με φόρα
ξεβάφτηκε απ' το αίμα του κι ενσφήνωσε εις την ψώλα

γερόντοι και γερόντισσες καθήμενοι σε σκάλες
τον βλέπανε να σέρνεται τριγύρω από ροχάλες
εμάζεψε τα μάγματα της χλιοειμαρμένης
και κλάδεψε τα μπόσικα χλευάσματα της χαιίτης

ο γέρος με τα δόντια σάπια, τα μαλλιά ψαρά
κουμάντο κάνει απόψε σε μια αδειανή φωλιά
αμ, ξέρει πως προδόθηκε απ' τις επιλογές
φωνάχτε του να μαζωχτεί απ' τις τρικλοποδιές
[δεν ήτο και καλός εις τις αθλοπαιδιές..

στο δρόμο του τα γιούλια γενόντουσαν φραγκόσουκα
τα πορφυρά κυκλάμινα γινόντουσαν σταφύλια
ήσαντε πέντε ξόβεργες στημένες στις μηλιές
επιάστηκεν αιχμάλωτος και μέτρησε τα μήλα

το 'να το μήλο στον Αδάμ που πιάστηκε κορόιδο
τ' άλλο για το ταξίδι του, ως κολατσιό στον κώλο
ένα μηλάκι σε χυμό στην κάθε μπεκατσούλα
και για της Εύας το μουνί, ζαχαρωτή σανίδα

μ' αυτό στο βιός πορεύτηκε και σήκωνε παντιέρα
κάθε όταν του τη σβούριζε, καθ' όποτε νικιόταν
και φου και φου τη σήκωνε στον άνεμο με φόρα
-χύθηκεν το φιλότιμο και μούσκεψε το χώμα-
[υπερηφάνεια δεν περίσσεψε ούτε ένα δράμι ως τώρα

γερόντοι και γερόντισσες του επρήξανε τα..φρύδια
καθότι τον εβλέπανε να χαιρείται με λίγα
εμάζεψε τα μάγματα της χλιοειμαρμένης
και κούρευεν το σάλιο στις καθομιλουμένης

ο γέρος με τα δόντια σάπια, τα μαλλιά ψαρά
το ακλόνητο σκεπάρνι σέρνει με βαριά καρδιά
σηκώνει, το σβουράει στην πλάση και μονολογεί

'' πώς γίνεται στον κόσμο να 'ναι όλοι τους τρελοί;''

Νεκρωμένη Πολιτεία

Σταμάτα να μιλάς, πιάνει βροχή
το θρόισμα ν' ακούσω του ανέμου
τις στάλες της βροχής θα ερωτευτείς
αν δεις με πόσα δάκρυα οι πληγές μου
μετρήθηκαν. Χωρίς να φοβηθείς

η μία στάζει ψέματα, η άλλη υποκρισία
η τρίτη παραπλάνηση κι η τέταρτη ουσία
τη βάπτισα Θεά κι όμως γεννήθηκε Κυρία
στυγνά να με διατάζει με ορμές

γιατί είναι κρυμμένη κάθε γλύκα στη ζωή
η αλήθεια φανερώνεται με πόνο και μανία
- κι αν έρθει η στιγμή για να χορέψουμε μαζί
ομπρέλα να κρατάς στην τρικυμία -

σταμάτα να μιλάς, φυσά τ' αγέρι
μου παίρνει τα μαλλιά με βία ο άνεμος
μου πήρε την αγάπη με την ίδια ευκολία
και νιώθω πια χαμένος κι απροστάτευτος

αγάπη μου τα μάτια σου πού να 'ναι;
για γύρνα το κεφάλι να με δεις
απόκαμα και βρήκα συνουσία
με εύπλαστα στιχάκια της στιγμής
που σπάζουν με την πρώτη δυσκολία.

Ανθρώπους τόσοι γνώρισα με κάποια ιστορία
που είχε ο καθένας τους να πει με τη σειρά
τις άκουγα αλληλένδετες, δεμένες μία-μία
και πίστεψα πως έμαθα πολλά

μα μία δεν κατάλαβα, χωρίς αλληλουχία
να σπάζει έναν έρωτα στη μέση κεραυνός
που έπεσε ανέλπιστα σε μέρα εν αιθρία
και έπνιξε τους δύο ο στεναγμός

αλίμονο, το ψέμα είναι γιατρός
κι η αλήθεια μια σκληρή αφετηρία

του τρένου κάποιος έρημος σταθμός
 μια άδεια, νεκρωμένη πολιτεία.

Σταμάτα να μιλάς, πες μου τι νιώθεις
 μα όχι αν καλύπτω τις ανάγκες σου
 στα μάτια τι με βλέπεις μ' απορία
 υπήρξα η αλησμόνητη αγάπη σου;

και σέρνομαι αμφιβάλλοντας Κυρία
 αν είμαι ένα σκουλήκι στις παλάμες σου
 ή μία πεταλούδα στη γωνία
 που φτιάχνεται σαν πάλλονται τα χείλη σου
 σε κάποια ερωτική μας συνουσία.

Ήσουνα μόλις δεκαεπτά

Κι ήσουνα μόλις δεκαεπτά
 με τα σκουρόχρωμα μαλλάκια σου να χύνονται στους ώμους
 τα μάτια, σαν μεγάλα αστέρια του Νοτιά, λευκά
 δυο μαύρα θηλυκά μαργαριτάρια σ' ένα άσπρο προσωπάκι

να μου μιλούν, να λένε, δίχως να μιλούν
 εσύ, εσύ που κουβαλάς ολόκληρη ζωή πάνω στους ώμους
 εσύ που ταξιδεύεις, γράφοντας ταξίδια με μαχαίρια
 κι ακροπατάς ανάμεσα σε λέξεις πεθαμένες, εσύ
 οργή, φυγή, δεσμός, ζωή
 του έρωτα μας ξέφυγε αβάσταχτος καημός
 κι απ' την αγάπη η νιότη

τώρα πετάνε γαντζωμένα στα φτερά πουλιών, τα μεσημέρια
 ιδρώνει το 'να απ' τ' αυτί και κλαίει απ' τα μάτια
 μα δε ρωτάει πόσος έμεινε καιρός για να μαζέψει τα κομμάτια
 και τ' άλλο μένει πίσω του, να ισιώσει το σκυφτό κορμί του
 και στέλνει γράμματα και ραβασάκια ερωτικά
 γεμάτα σχέδια με καρδιές κι άλλες καλλιγραφίες
 να μη νιώθει μόνο. Κι ήσουνα μόλις δεκαεπτά

έλα που τώρα τριαντάρησα
 κι έχω κρατήσει εν' αριθμό ταυτότητας να σε θυμάμαι
 όπως σ' έβλεπα να πνίγεσαι μέσα σε γράμματα
 άλφα-ζήτα-μηδέν-επτά-επτά-εννιά-εννιά-μηδέν. Ουδέν

απ' όξω πέρναγε η ταχεία των οκτώμισι
 μα εσύ σαν πάντα, αργοπορούσες να τη φτάσεις
 κι έμενα μόνος στο βαγόνι επιβάτης
 αλλά μου στοίχισε τα δεκατρία χρόνια φυλακής
 κι ούτε που κρίθηκα ένοχος για κάτι
 ίσως απλά συνένοχος, γιατί όπως έτρεχε
 δεν έπιασα απ' τα κέρατα την ίδια τη ζωή. Γιατί;

μου λένε ακόμα τα ματάκια σου ν' ανοίξω τα ρολά
 να μπει τουλάχιστον μι' ακτίδα ήλιου απ' το παντζούρι
 να 'ρθει τουλάχιστον το φως απ' την πανσέληνο

μου λένε τα χειλάκια σου πως θες φιλί
 φιλί, που το φιλέψανε μ' άλλα φιλιά οι φίλοι
 φιλί που το φυλάγανε σε χρυσαφιά φαλτσέτα, χρόνους δεκαεπτά
 Μανιάτες, Κρητικοί, Μεσσήνιοι έμποροι
 Σαλονικείς και Πειραιώτες ναυτικοί τ' ανάθρεψαν
 κι αυτό μεγάλωσε και γίνηκε τεράστιο φιλί, σαν карабиού προπέλα

έλα, μη μου ματώνεις, μη μου θυμώνεις, χαμογέλα
 εγώ σταμάτησα μονάχα να σε δω, γιατί σε βρήκα όμορφη
 και στην τιμή μου, δε θ' αγγίξω ούτε τα ρούχα σου
 - που λόγος για τ' απόκρυφα σημεία της ψυχής σου; -

μια χάρη κάνε, σκούπισ' τα μάτια σου
 δεν ηρθ' ακόμα η ώρα, να γεμίσουμε με δάκρυ το ποτάμι
 να σαλπάρουμε

μπορούμε απλά να τιθασεύσουμε εν' αγέρα
 ή κάποιο ταπεινό υπερατλαντικό πουλί, να μας πετάξει
 κι αν πάλι πέσουμε στη θάλασσα
 θα ζώσουμε στη μέση μας σωσίβιο, τις χίλιες αναμνήσεις
 που τις γεμίσαμε μαρτύριο και πίκρες απ' τους χρόνους
 που λίγο-λίγο κάθε αυγή, κεντούσαμε με δάκρυα
 απ' τους παλιούς μας έρωτες, που προκαλέσαν πόνους
 κι ήσουν μόλις δεκαεπτά

κορίτσι έτοιμο να βγει στη ζητιανιά για λίγη αγάπη
 κι εγώ ένας πρίγκιπας που 'χε στα χέρια του χρυσό γοβάκι
 να σε ψάχνω. Ακόμα ψάχνω
 γιατί δε βρήκα που κοιμίζεις το κορμί σου όταν αφήνεις το ταξίδι
 μήτε στο δρόμο, αν απλώνεις τα κομμάτια των ονείρων σου
 σαν πέτρες, να μου φτιάξεις μονοπάτι

άκου λοιπόν κι ετούτο για να φύγω
 - μπλεχτήκαμε στα παραμύθια -
 κι όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια σου
 όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια μου

κι αν θ' ανταμώσουμε ποτέ, θα 'ναι τα λόγια μετρημένα
άλφα-ζήτα-μηδέν-επτά-επτά-εννιά-εννιά-μηδέν. Ουδέν.

Τα Ρήματα

Πάτα το κουμπάκι
έλα κοριτσάκι, μην αργείς
ακούω τρένα να σφυρίζουν, στους σταθμούς της ζωής
και τις λεωφόρους
- πάτα το κουμπάκι της δικτυακής τηλεόρασης -

σε κοιτούν απ' το γυαλί της, τα μάτια μου απορημένα
τώρα η τεχνολογία προστάζει νέες μεθόδους
απεικόνισης της χρήσιμης πληροφορίας του σώματος

οι κουκκίδες μωρό μου
οι κουκκίδες, φακίδες μικρούλες
συνθέτουν τα μάτια, τα μαλλιά σου, τα χείλη, το λαιμό
το στήθος, τους γοφούς και τις καμπύλες σου

όλα καταγράφονται στα προσωρινά μου αρχεία
στο σπέρμα, ομορφιά μου, που
μαζεύεται-μαζεύεται-μαζεύεται
και χύνεται-ξεχύνεται γοργά και βιαστικά
πάνω στις ρώγες σου
Γλύψτο!
φάε τα προσωρινά μου αρχεία
να εξαφανίσεις κάθε ίχνος συνουσίας
της ευθύνης σου

καίγομαι-λιώνω-ερεθίζομαι-καυλώνω
όλα καταγράφονται στις σκέψεις μου
σε βλέπω-σε αγγίζω-σε ποθώ

και η όψη σου είναι γυάλινη
η αφή σου σαν το πέλαγο
σε οσφρίζομαι-σε γεύομαι
χουφτώνω τα οπίσθια με μανία
μασουλάω τις ρώγες σου
τρελαίνω τις ορμές σου

σαστίζω με τις λέξεις που κολλούν στα δόντια σου
καίγομαι-λιώνω-ερεθίζομαι-καυλώνω

Χύνω!

Πάτα το κουμπάκι
 με τις άκρες των ποδιών σου, το μικρό σου δακτυλάκι
 στ' ακροδάχτυλα να γείρω, κοριτσάκι
 - καίγομαι-λιώνω-ερεθίζομαι-καυλώνω -

εγώ στην αγκαλιά σου
 να σου φέρνω ό,τι προστάζεις
 σε βλέπω-σε αγγίζω-σε ποθώ
 και χύνω!

Πάτα το κουμπάκι...

Διαδικτυακό (2^η γραφή του "Τα Ρήματα")

Έλα κοριτσάκι, μην αργείς
 ακούω τρένα να σφυρίζουν στους σταθμούς της ζωής
 και τις λεωφόρους
 πάτα το κουμπάκι της δικτυακής τηλεόρασης

σε κοιτούν απ' το γυαλί της, τα μάτια μου απορημένα
 - τώρα η τεχνολογία προστάζει νέες μεθόδους
 απεικόνισης της χρήσιμης πληροφορίας του σώματος -

οι κουκκίδες μωρό μου οι κουκκίδες, φακίδες
 μικρούλες συνθέτουν τα μάτια, τα μαλλιά σου, τα χείλη
 το λαιμό, το στήθος, τους γοφούς και τις καμπύλες σου

όλα καταγράφονται στα προσωρινά μου αρχεία
 στο σπέρμα, ομορφιά μου που μαζεύεται-μαζεύεται-μαζεύεται
 και χύνεται-ξεχύνεται γοργά και βιαστικά πάνω στις ρώγες σου

όλα καταγράφονται στις σκέψεις μου
 σε βλέπω-σε αγγίζω-σε ποθώ
 και η όψη σου είναι γυάλινη η αφή σου σαν το πέλαγο

σε οσφρίζομαι-σε γεύομαι τρελαίνω τις ορμές σου
 σαστίζω με τις λέξεις που κολλούν στα δόντια σου
 μαζεύονται-μαζεύονται-μαζεύονται και χύνονται-ξεχύνονται
 γοργά και βιαστικά πάνω στις ρώγες σου.

Γράμματα στην τύχη

Κι ως πόθησα ζωή, στιλπνό μαντήλι
 πιο ξέξασπρο από κρίνο αγιασμένο
 κρεμάστηκα στα ουράνια βασιλεία
 τί κι αν γέλασα, κι αν χόρτασα;

[μα ξεκουρδίστηκαν κι αρρώστησα
 ως χύθηκαν της μοίρας τα ρολόγια]

γυμνού λαγού πήρα τη μπέρτα
 του χοίρου πήρα το προσωπίο
 σκεπάστηκα κατάχαμα και πλάγιασα
 - το γέλιο όμως έφτανε τ' αστέρια -

κι ως πόθησα ζωή στιλπνό μαντήλι
 το αίμα το παρθένο να ρουφήξει
 σαν ψέμα ήσαν όλα που νοστάλγησα
 Ω! θυμάσαι;
 συ τα 'χες χαρίσει

τα δάκρυα λες, που θέρισαν το βίο
 τα χρόνια σου μου έδωσαν πτυχίο
 κι ακόμα περιμένω να γυρίσει...

[Conclusion:]

Κάποτε οι πηγές ενέργειας της γης θα στερέψουν
 Οι πάγοι στους πόλους θα λιώσουν
 Οι θάλασσες θα γεμίσουν νερό και θα πνίξουν τις πόλεις
 Οι θερμοκρασίες του πλανήτη θα μεταβληθούν
 Οι κλιματολογικές αλλαγές
 θα επηρεάσουν σφόδρα το αρσενικό γένος
 Κάποτε οι γυναίκες
 θα αναλάβουν την εξουσία του πλανήτη
 Θα διοικούν, θα διατάζουν και θα αποφασίζουν
 για όλους και για όλα
 και τότε οι άρρενες απόγονοι θα εκλείψουν.

Κάποτε οι γυναίκες (2^η γραφή του “Γράμματα στην τύχη”)

Κάποτε οι πηγές ενέργειας της γης θα στερέψουν.
Οι πάγοι στους πόλους θα λιώσουν.
Οι θάλασσες θα γεμίσουν νερό και θα πνίξουν τις πόλεις.

Κάποτε οι γυναίκες
θα αναλάβουν την εξουσία του πλανήτη.
Θα διοικούν, θα διατάζουν και θα αποφασίζουν
για όλους και για όλα.

Θα υπάρχει ένα πολίτευμα για όλη την υφήλιο.
Η Προεδρική Δημοκρατία των θηλυκών.
Όλος ο κόσμος θα είναι ένα ενιαίο κράτος
με ένα κοινοβούλιο.

Οι θερμοκρασίες του πλανήτη θα μεταβληθούν.
Οι κλιματολογικές αλλαγές
θα επηρεάσουν σφόδρα το αρσενικό γένος.
Οι άρρενες απόγονοι θα γίνουν σκλάβοι.
Θα καταδικαστούν και θα εκτελεστούν δια λιθοβολισμού.

Κάποτε οι γυναίκες θα εξουσιάζουν.
Θα δικάζουν, θα προστάζουν και θα ποδοπατούν
τους πάντες και τα πάντα.

Κάποτε οι γυναίκες
θα αναλάβουν την εξουσία όλου του πλανήτη
και τότε οι άρρενες απόγονοι θα εκλείψουν.

Ελεγεία

Περνάει τη γέφυρα, το τρένο για Χαλκίδα
στο παραθύρι εσύ να με κοιτάξεις
ανήμπορος ο χειριστής να σταματήσει
κι απ' τη βραχνή ντουντούκα
ο σταθμάρχης να φωνάζει:

“προσοχή-προσοχή
παρακαλούνται οι κύριοι επιβάτες
άλλοι να γαμιούνται στη διαδρομή της ζωής
κι άλλοι να κοιτιούνται ευθεία στα μάτια”

ίσα που πρόλαβα να δω τα μάτια σου
παίρναν το χρώμα του μελιού
όταν τα φίλαγα στον ήλιο
μόλις που άγγιξα τα τρυφερά σου χείλη
πέρασες πάνω απ' το κορμί μου
σαν ταχεία στο φεγγαρόφωτο

θυμίζεις έρωτα, γλυκόφωτη ηλιαχτίδα
μεταλλικό νερό με άρωμα τριαντάφυλλο
θυμίζεις όνειρο αλλόκοτο, σαν καταιγίδα
που το μπουρίνι ξέσπασε πριν έρθει το Φθινόπωρο

δεν περιμένω έναν Οκτώβρη για να βγω απ' τη φωλιά μου
μήτε που θέλω πια να δω, τα φύλλα της μουριάς
να κιτρινίζουν και να πέφτουν

το τρένο της αγάπης, άγγιξε Φθινόπωρο
μα στα μισά του δρόμου εκτροχιάστηκε και πάει

περνάει τη γέφυρα, το τρένο για Χαλκίδα
σε βλέπω να 'χεις ντύσει τα μαλλιά σου με χρυσή αχτίδα
κι ένα κατάμαυρο μαντήλι
κι αυτές οι λέξεις που μιλάω τώρα, μαύρες είναι
μα περιμένω όλου του κόσμου το λευκό, να μας στολίζει
τουλάχιστον να δώσει κάποιο νόημα στις μαύρες μας ημέρες

ανήμπορος κι ο βιαστικός καιρός να σταματήσει.

Ατυχείς παρελθόντες σίχοι

Ταξιδεύει...
 θέλω να πω
 δεν ξημερώνει πια για μας
 ένα ηλιόλουστο πρωινό, σαν όλα τ' άλλα
 οι μέρες μοιάζουν ένα πένθιμο σεντόνι

όταν σ' ανταμώνω
 δε θα σε κοιτάξω στα μάτια
 θα σφίγγονται, θα τσούζουν
 όχι απ' τα δάκρυα
 απ' την κακία του κόσμου θα σφίγγονται
 σα γροθιά στο στομάχι
 απ' την αδυναμία θα τσούζουν
 σαν οινόπνευμα στις πληγές

τ' άκουσες;
 τα δέντρα στήσανε μαρτυρικό χορό
 και κλαίνε με ρετσίνια
 στις θάλασσες, τα κύματα υψώνονται έξι μέτρα
 και των βουνών οι κορυφές τρυπήσανε τα σύννεφα

γι' αυτό σου λέω, έλα
 πάμε να προλάβουμε το τρένο
 που περνάει έξω απ' την πόρτα μας
 πάμε να πιάσουμε την τελευταία ηλιαχτίδα
 που σφηνώθηκε στους βρόγχους του φωταγωγού
 στο πηγάδι που ξεπλύναμε τις αμαρτίες μας

φέρτε πίσω την αγάπη μου που χάθηκε
 και μαζί της, φέρτε πίσω τη ζωή μου
 μες στα χέρια της ο έρωτας μ' ανάστησε
 δέκα άγγελοι την κοίμησαν μαζί μου

τώρα μόνος λιώνω σαν παλιό σπιρτόκουτο
 πεταγμένο στο δρομάκι που τη βρήκα
 κι αν τα μάτια της αστράφταν στο ψιλόβροχο
 του φιλιού ήταν και του έρωτα η γλύκα

ποιος να το 'λεγε πως θα 'μοιαζα απόμακρο
 σκοτεινό, βαθύ σημάδι στην ψυχή της
 κι ούτε κάποιο περασμένο Σαββατόβραδο
 να μην τύλιξα τα χέρια στο κορμί της

ποιος να ξέρει να μου πει, τώρα που χάνεσαι
 και ποιο πέλαγο ατενίζει ο λογισμός σου

σαν πουλί έχεις φτερούγες, μα δεν πιάνεσαι
μήτε ακούω πια τον ήχο απ' τη φωνή σου

κι αν λέω ψέματα δικάστε με
αν δε θυμάμαι μην το πείτε
μ' αν λέω αλήθεια δείτε με
πως την προσμένω να γυρίσει

να με πετάει σ' άγνωστο ουρανό
σε τρυφερή αγκαλιά να με κρατήσει
τα μελωμένα χείλη της να βλέπουν το Θεό
και στο λαιμό φιλιά να 'χει γεμίσει

μα κι αν την είχα δεν την γνώρισα
μήτε την ένιωσα να πέρασε
αλλά κι αν ήρθε δεν το πίστεψα
κι αν έφυγε, ποιος να το ξέρει;

σταμάτησα ν' ακούω μουσική
κι απώλεσα τον ήχο απ' τη φωνή σου
λησμόνησα όσα πέρασα μαζί σου
μ' ακόμα η πληγή μου αιμορραγεί

στ' αυτιά μου υπήρχε πάντα αυτός ο ήχος
που μου έδινε το ερέθισμα να ζήσω
που μ' έκανε τρελά να σ' αγαπήσω
μα ετούτο ήταν μόνο η αρχή

περαστικοί βοριάδες είμαστε όλοι
να αποπνέουμε ελπίδες που πεθαίνουνε
περαστικοί καπνοί απ' αναμμένες φλόγες
που με την πιο απαλή βροχή αμέσως σβήνουνε

μονάχος έμαθα ν' ακούω τη φωνή μου
να περπατώ, μονάχος έμαθα
κι αν ήρθε κάποτε η ώρα
ήταν γιατί το διάλεξα μα και με διάλεξε
ανάμεσα σε τόσα άλλα χέρια
ανάμεσα στα σκυθρωπά τους πρόσωπα
που όταν λένε καλημέρα, χαμογελώντας
η ψυχή τους δακρύζει απ' τη μονοτονία

σκέψου να 'χεις κάθε μέρα το ίδιο πρόγραμμα
να ξυπνάς μόνος στο φτωχικό σου δωμάτιο
να πίνεις τον καφέ στο μπαλκόνι, καπνίζοντας
και να νιώθεις τον καπνό του τσιγάρου
να βγάζει φωνή και να σου μιλάει
και να λέει: "σε σκοτώνω, σε σκοτώνω"

αλλά είμαι απαραίτητο για να πάει καλά η μέρα σου”

Τι είναι τελικά το ΝΑΙ;
 Ποιος το δημιούργησε για να το χαίρεται
 και ποιος το κυβερνάει;
 Εδώ κυβερνάει τον κόσμο η μιζέρια και η στεναχώρια.
 Εδώ κλαίμε!
 Και το δάκρυ μας κυλάει αργά-αργά
 στάζει το κατακαλόκαιρο στο μουχλιασμένο παντζούρι μας
 και γίνεται κρύσταλλος

Το χειμώνα δε
 αυξάνονται τα δάκρυα κι απ’ την κλεισούρα
 δημιουργούνται σταλαγμίτες στην οροφή που ενώνονται με το πάτωμα.
 Εδώ είναι το πέτρινο μουσείο απολιθωμένων καρδιών
 που πιάστηκαν αιχμάλωτες στην ερωτική μάχη
 τρυπήθηκαν από τις λεξόσφαιρες και πέθαναν

Αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος
 θα πρέπει να επισκεφτείς μια φορά στη ζωή σου
 το μουσείο με τις πέτρινες καρδιές.
 Κι αν σου έχουν απομείνει ακόμα αισθήματα
 θυμήσου να εκθέσεις και τη δική σου
 στα μάτια των υπολοίπων πέτρινων επισκεπτών

στάσου
 σήμερα έκλειψα χρυσό απ’ τα μαλλιά σου
 κουτάλες μέλι απ’ τα μάτια σου

φτερά και πούπουλα έστρωσα για χαλί
 να μοιάσω μ’ έρμαιο καράβι στ’ ανοικτά
 που γέρνει η ζωή του

κι όσο ποτέ μου δε τη βάσταξα
 κι όσο δε τη λαχτάρησα
 τη λάτρεψα για σένα, στάσου

μονάχα δωσ’ μου ένα φιλί στο πρόσωπο
 κι ένα στα μάτια
 να μοιάσω μ’ έρμαιο καράβι στ’ ανοικτά
 κι εσύ ο άνεμος που παγιδεύει τ’ άστρα

στεριά δε βρήκα μέχρι τώρα να σε λησμονήσω
 κι όπως τα χείλη θα χαϊδεύουνε τα χείλη
 στην αγκαλιά μ’ ορμή...-

μορφή μου
 τις νύχτες θυμάται η αγάπη

πως τάχα υπάρχει
πως κάπου φωλιάζει και κρύβεται
το ένα του πόθου κομμάτι

που έμεινε σ' ένα
παγκάκι του πάρκου
φιλί παινεμένο, πνοή του θανάτου
και γλύφει τα μέρη
που οι δυο μας μαζί προχωρήσαμε

Πιο κάτω δεν έχει
Πιο κάτω ειν' η Κόλαση
Ένα λεπτό πριν την αστραπή
Εσύ γυναίκα
Ζεις σ' ένα σώμα που αιμορραγεί
Και γιατρικό άλλο απ' τον έρωτα που να βρεις;

Πήραν φωτιά τα τούβλα στο χαμόσπιτο και τα ντουβάρια μαύρισαν τον ήλιο
Στη νύχτα έμαθε η μοναξιά να παίζει...-..

Η νύχτα γέννησε τη μοναξιά
Μα η μοναξιά είναι πουτάνα
Παίρνει στα πόδια της ανάμεσα όλα τ' αγόρια αντάμα
Και να σκεφτείς ένα λεπτό πριν την Ανατολή όλο το Σύμπαν πλημμυρίζει

Γλίτωσα τέσσερις το θάνατο
Παραμιλώ παραπατάω
Μα το λιμάνι του έρωτα δε φτάνω
Κι απ' του κρασιού τη ζάλη έπιασα πάτο

Κάτω απ' τον πάτο του κρασιού οι λογοτέχνες
Στήνουν χορό οι ξεχασμένοι ποιητές
Τούτοι δε λείπουνε ποτέ
Ήπιαν τ' αθάνατο νερό και δε τους πιάνει το φαρμάκι
Ούτε η σφαίρα ούτε η αρρώστια δε τους πιάνει
Γεννάνε λέξεις που δε γέννησε η γλώσσα

Πήραν φωτιά τα τούβλα στο χαμόσπιτο και τα ντουβάρια μαύρισαν τον ήλιο
Κι απ' του κρασιού τη ζάλη έπιασα πάτο
Πιο κάτω δεν έχει
Πιο κάτω ειν' η Κόλαση

- στάσου -
σήμερα έκλειψα χρυσό απ' τα μαλλιά σου
κουτάλες μέλι απ' τα μάτια σου

σήμερα έμαθα πως το φιλί έχει γεύση τριαντάφυλλου
σα λικέρ αποσταγμένο σε μπαλσάμικο σιρόπι

με σταγόνες καραμέλας και δυόσμου

στα παραμύθια οι νεράιδες
πως έχουνε φτερά για να πετούν πάνω απ' τις ψυχές μας
όταν εμείς δεν τις βλέπουμε
γιατί κοιτάζουμε πάντα τον εαυτούλη μας

τι χρώμα να 'χουν τώρα τα μαλλιά σου;
ανθίζανε σαν άνθη από τριαντάφυλλα
και μύριζαν τ' αρώματα του Παραδείσου

μην κλαις, είναι αργά για δάκρυα τώρα
πιάσε το χέρι μου
μαζί θ' ανεβούμε αυτό το δρόμο που καταλήγει στο νεκροταφείο
κι αν κουραστείς στη διαδρομή, χαμογέλα
ίσως έτσι να χαμογελάσει κι η ψυχή σου
τώρα που έχει παρέα το χέρι σου, ένα άλλο χέρι

σπιρτόκουτα ανάβουν τις λαμπάδες του επιτάφιου
κατάμαυροι καπνοί πλανώνται από την πόλη
κι αυτά που γράφω τώρα είναι ζεστά
τα λόγια και οι πράξεις μας ανέδειξαν καυτά απωθημένα
και κρυμμένα στη φορμόλη

φωτιά στα σωθικά, στο τζάκι μια παλιά κοινή φωτογραφία
λιωμένο ένα κερί, λιωμένη κι η ασπρόμαυρη ελπίδα
να ξεφύγουμε στο αύριο

μου μοιάζει μ' ένα πένθιμο Ανοιξιάτικο πρωινό
που μαύρη καταιγίδα ξημερώνει
κι αν σύννεφο δε βρήκαμε ν' αφήσουμε καημό
στην πλάτη ολομόναχοι τον πάμε σα νεκρό
που τάφο δεν του σκάψαμε να έχει κάποιο λόγο για να υπάρχει

ρεζέρβα ένας καιρός σ' ένα Ανοιξιάτικο οικόπεδο
γεμάτο χαμομήλι, πατημένες πασχαλιές
κι ένα ζευγάρι αρβύλες του στρατιώτη
{ αυτές θα πάρεις δώρο φεύγοντας απ' το νεκροταφείο
- ενθύμιο για τις ξέγνοιαστες ημέρες μας }

τι χρώμα να 'χουν τώρα τα μαλλιά σου;
ανθίζανε σαν άνθη από τριαντάφυλλα
και μύριζαν τ' αρώματα του Παραδείσου

μην κλαις, είναι αργά για δάκρυα τώρα
πιάσε το χέρι μου
πιστή και αλλοπρόσαλλη, αστείρευτα να δίνεσαι σε μένα
για να 'χω κάποιο λόγο να ελπίζω και να υπάρχω

τριγύρω απ' τα σκατά να μη βουλιάξω

μπροστά σκατά, πίσω μαστίγια, λόγια με πόνο
φρικτά βασανιστήρια του μυαλού που με δικάζουν για τις πράξεις μου

μα τώρα που ο ήλιος βασιλεύει μια ευχή ρίξε στη θάλασσα
χίλια χρώματα σου χάρισα κι ακόμα να γυρίσεις απ' τα ξένα
κι αν ξέχασες κι εμένα, τι σε διάλεξα;

ντροπή μου που δεν έζησα αυτά που λαχταρούσα
μετάνιωσα για εκείνα που δεν έκανα
κι αν έβρισα ή έκλαψα κι αν έφτυσα εκεί όπου πατούσα
συγγνώμη που εκδικήθηκα εκείνα που μισούσα
συγχώρα με που αγάπησα εσένα κι όχι εμένα
{ χαιρέτα με που σου 'φυγα στα ξένα }

και δρόμο να γυρίσεις απ' το θάνατο δεν έφτιαξε ο χάρος
σαν πάρεις τα μπαγκάζια με τις μνήμες για να φύγεις
με δύναμη, με σθένος και με ίσιο το κεφάλι
θα μείνω για τα μάτια σου ένας ξένος

μην κλαις, είναι αργά για δάκρυα τώρα
πιάσε το χέρι μου
μαζί θ' ανεβούμε αυτό το δρόμο που καταλήγει στο νεκροταφείο.

Δείλι - No (ή Γολγοθάς του αόριστου)

Εδώ, σ' αυτά τα ηλιόλουστα και φωτεινά μονοπάτια
δεν κατοικούνε πλέον καταιγίδες
εδώ, ο ήλιος δεν ζεσταίνει πιο πολύ απ' όσο χρειάζεται
για να ημερέψει η πλάση

εδώ, οι σκιαγραφημένες υποθέσεις εγκληματιών και ηρώων
έχουν παραπεμφθεί σ' ένα αρχείο
χωθήκαν σ' ένα ντουλάπι στο χθες
παρέμειναν επτασφράγιστο μυστικό
και η ζωή συνέχισε να κυλάει, σαν ένα γάργαρο, γαλήνιο ποτάμι
με κατεύθυνση το αύριο..

αφέθηκαν ελεύθερες οι ψυχές, να ζουν!
 κι όχι να πεθαίνουν κάθε ημέρα κι από λίγο
 φυλακισμένες επ' αόριστον στις αναμνήσεις του χθες
 και ανάμεσα σε ντουβάρια σκοτεινιασμένα
 με αραχνιασμένους τοίχους και υποσχέσεις για έναν καλύτερο κόσμο..

-ευχαριστώ για την αγαθάργαστη συνεργασία μας
 αύριο θα σ' έχω ξεπεράσει!-

το πιο μεγάλο ψέμα είναι αυτό που καρφώνεται νωχελικά
 πάνω σε σταυρούς και ανεβαίνει τον Γολγοθά του αόριστου..
 κρατώντας αλησμόνητες αναμνήσεις ευτυχίας
 σαν μια δικαιολογία απαστράπτουσας κατάθλιψης..

....

αν είναι αυτό, το τελευταίο της ζωής μου δειλινό
 θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο
 να βγω έξω στο μπαλκόνι μου
 και να καπνίσω ένα τσιγάρο

να πω το ποίημα που μ' ανάθρεψε
 να πιώ ένα ποτήρι δηλητήριο
 και το κορμί μου που δεν πρόλαβε ν' αμαρτηθεί και ν' αμαρτήσει
 -τα ρούχα μου να τα ξεσκίσω!-
 και το κορμί μου που δεν πρόλαβε ν' αγαπηθεί, να το αφήσω

μ' αν είναι αυτό, το τελευταίο πρωινό
 θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο
 να βγω έξω στο μπαλκόνι μου
 και να μυρίσω όλα τα όμορφα που μ' έφερναν σε σένα

να πιώ ένα ποτήρι αγιασμό
 και το κορμί μου που δεν πρόλαβε ν' αμαρτηθεί, να κοινωνήσω

....

εδώ, σ' αυτά τα ηλιόλουστα και φωτεινά μονοπάτια
 υπάρχουν ελάχιστες σκιές, κι αν θες να καλυφθείς από τον ήλιο
 πρέπει να τρέξεις πεδώντας
 διασχίζοντας αμέτρητες βουνοκορφές
 να πας διαγώνια στα ρεύματα του ποταμού
 περιμένοντας ν' ανθίσει ένα κόκκινο τριαντάφυλλο
 ανάμεσα στα εκατομμύρια των εκατομμυρίων μαύρων άλλων..

-κάποιοι τα λένε εμπειρίες, κάποιοι τα λένε αναποδιές-
 διεγράφησαν οι περιττές εικόνες, συναισθήματα, φωτογραφίες
 ημερομηνίες/περιττές αναμνήσεις συναισθημάτων και λέξεων
 και μείνανε ελάχιστες επιλεκτικά διαμορφωμένες εμπειρίες
 ανάμεσα στα τελευταία ενεργά κύτταρα του εγκεφάλου μου.

βλέπεις, είναι δύσκολο να ζήσεις, ακόμα κι αν μπορείς να κουνηθείς
-όταν έχεις απελπιστεί ήδη-

εδώ, τριγύρω απ' τα δικά μου χνάρια
σκουλήκια θα οσμίζονται απ' τις πατημασιές μου
ώστε να βρουν διέξοδο απ' τη λύπη
κι αυτά θα έχουν το ρολάκι, ας πούμε
μιας αναντικατάστατης προσωπικότητας..

καθώς κι ο ίδιος, έρποντας κατάφερα να ελίσσομαι
ελπίζοντας σ' ένα καλύτερο αύριο
που φρόντισαν νωρίς να το συνθλίψουνε.

Πρέπει

"Μου αρέσει να μαθαίνω
θέλω να λέω
πως άφησα πίσω μου κάποιο έργο.."

Κάποτε κοίταζα κατάματα τους ανθρώπους και τους διάβαζα
ίσια, ολόισια, δίχως κανέναν ενδοιασμό
αυτός είναι τρελός
αυτός είναι έξυπνος
αυτός είναι βλάκας
αυτός είναι ωραίος

έπειτα κατέβασα τα μάτια
και τους άφησα να με διαβάσουν εκείνοι..

Ξέρετε; Είχα κι εγώ μια φυσιολογική ζωή..
φυσιολογική, είπα;
τί είναι φυσιολογικό σ' αυτή τη ζωή;

ίσως ό,τι οι πολλοί θεωρούν ότι πρέπει να κάνεις
πρέπει να φερθείς, πρέπει να αποκτήσεις για να πρέπει να έχεις..

μπούχτισα από τα πολλά Πρέπει και τα έβαλα στην κατάψυξη
κι άφησα έξω για κατανάλωση μόνο τα Θέλω μου.

Συγχωρήστε με! Απέτυχα...

Οδύνες

*Βράζει το αίμα μου
κι όχι λόγω πολιτικής
ή πολιτικοκοινωνικής απροσδιοριστίας*

*βράζει το αίμα μου από θυμό
οργή, αγανάκτηση, εξατομικευμένο μίσος
από αιτίες που παραμένουν
να ελλοχεύουν στο συνειδητό
και να πρεσβεύουν το ασυνείδητο..*

*αναμένεται έκρηξη
ως μια άλλη προσωπική έκρηξη ηφαιστείου
που η λάβα θα ρέει ως αίμα
κι ενώ στις φλέβες θα κυλά το δηλητήριο
το ποτισμένο από τις κοινωνικές αποτυχίες
- ενίοτε τις αφραγκίες -
μιας καλοστημένης πολιτικής κομπίνας*

*μετά θα μου πείτε: ‘‘θράσος’’
θρασύτατοι υπήρξαν αυτοί που ξόδεψαν
τα τελευταία εγκεφαλικά κύτταρα
αποστομώνοντας την αλήθεια;*

*μαζεύω ψυχικές αντοχές - νότες -
για να τις κάνω μπουρνούζι για το κρύο του Χειμώνα
καθώς οι τελευταίες ηλιόλουστες μέρες
επλήγησαν από ενοχές και τύψεις
για το ανεκπλήρωτο..*

*ιδού μια καλοστημένη κοινωνική αυταπάτη
που με αυταπάρνηση κατέβηκε τον γκρεμό
[και μάτωσε
ενώ άλλοτε τραγουδούσε αμέριμνη, ερωτικές λέξεις
χωρίς καν να γνωρίζει να συνθέτει.*

Ο βραχνιασμένος πρίγκιπας

Βαραίνει μια μελαγχολία την καμπούρα, τέτοια
που δεν αρκεί για να σηκώσω κι άλλο βήμα
απόγιναν απ' την απελπισία τα χαμένα
κι αχαριστία εισέπραξα και σπάραξε η φωνή

μιλώντας μπάσα που οι λέξεις μου προδίδουν
μια ταπεινή χιλιοειπωμένη ιστορία
όπου βαρέθηκα με σπρέι να τη γράφω
για ν' αποδείξω της αγάπης τα πρωτεία

τώρα μουγγός κι άλλες φορές σα βραχνιασμένος βάτραχος
που όταν τον φίλεψαν, γίνηκε πρίγκιπας
[λίγο πιο έξω απ' τη Βαγδάτη
μένω σκυφτός, αναστενάρης χορευτής στο πάτωμα
που σε αναμμένα κάρβουνα ξερνάει το ρεσιτάλ του

αν θα τ' αντέξω ως το τέλος, θα 'ναι απ' την τύχη ορισμένο
αφού κι η ελπίδα μ' εγκατέλειψε
[πεθαίνοντας μισή
Βροχή κι απόψε στο θολωμένο μου το τζάμι
-κάποτε θόλωναν τα τζάμια, αναστεναγμοί-

λειψή κι η τσέπη, τρύπια κι άδεια όπως πάντα
λειψή η καλοσύνη κι η ευγένεια
[γαμώ το κέρατό μου
το μερτικό μου το ξεπούλησα για ν' αποδείξω την αγάπη
και μου ανταποδόθηκε με χρόνους μοναξιάς

τώρα μουγγός κι άλλες φορές σα βραχνιασμένος βάτραχος
που όταν τον φίλεψαν, γίνηκε πρίγκιπας
[λίγο πιο έξω απ' τη Βαγδάτη
κι άλλες φορές σαν πεινασμένος τυχοδιώκτης
ν' απομυζώ ένα ψίχουλο σαν κάποιο χαρτζιλίκι
[για τους κόπους μου

'κείνη η ζωή που είχαμε μάθει να τη ζούμε
μες απ' τα χέρια μας το χάσαμε, σαν ταξιδιάρικο πουλί
και όσα χτίζαμε σαν άλλοι Φαρισαίοι
να καταρρέουνε σαν πύργοι λίγο-λίγο την αυγή

ως πού θα πάει αυτό αδέρφια!;;
μες το καθούκι μας κλειστήκαμε και γίναμε αχινοί
ως πού θα πάει αυτό αδέρφια!;;
ακούμε κάποιους με κιθάρες και μια πένα
[να τραγουδάνε πως συνεχίζεται η ζωή

κι αφού η ελπίδα απέθανε που φώλιαζε μισή
αν θα αντέξει ως το τέλος θα 'ναι απ' την τύχη ορισμένο
μισή κι η τσέπη, τρύπια κι άδεια
το μερτικό μου το ξεπούλησα για ν' αγοράσω τη ζωή.

Χρόνια μετρημένα

Το μαύρο παραμύθι μου γεννήθηκε μια νύχτα
σ' ένα Σεπτέμβρη σκοτεινό όπως τα παραμύθια
τριάντα-ένα χρόνια πριν που χάθηκε το φως

η πρώτη λέξη που έμαθα "σταμάτα και ξεκίνα"
ξεκίνησα με την αυγή και τέλειωσα τυφλός
να πεις δεν είχα όραση, μυαλό, προμετωπίδα
διαύγεια ίσως πνεύματος κι απόρθητο σκοπό;
δίψα να μάθω πράγματα που μ' άφησαν απ' έξω
σ' ένα κατώφλι της ζωής, αγάπη να ζητώ

να πεις πως ήμουν άδικος, φτωχός κι αδικημένος
αλήτης ίσως του έρωτα κι αγύρτης της ψυχής;
αλχημιστής, φιλόσοφος καιρόδο πικραμένο
στο μνήμα πάνω γράψτε μου "χαμένος της ζωής"

τα πήρα και τα σήκωσα, τα γράμματα, τις λέξεις
μετά τα περιέλουσα με πράγματα δικά μου
από το μίγμα πρόβαλλε μί' αγάπη στην καρδιά μου
και να, με εγκατέλειψε σαν 'ξώγαμο παιδί

χημεία θέλει ο έρωτας κι ωραία παραμύθια
μα είναι αλήθεια, έζησα και πρέπει ν' ακουμπήσω
να ξαποστάσω ελαφρά στο χώμα που γεννήθηκα
κι αυτό αν με χρειάζεται, ε ασ με πάρει πίσω

τυφλώθηκα - όχι, τα μάτια μου κοιτούν από διόπτρες
τυφλώθηκε η ψυχή μου και δεν ξέρω που πατώ
κι άμα κανείς στο δρόμο, δει να παραπατάω
απλώστε μου το χέρι σας κι εγώ θα το φιλώ

να προσκυνάω έμαθα και να ζητώ συγνώμη
συγνώμη όμως τίμια, για λόγο σοβαρό
όχι αστεία συγνώμη για κάποιο πρόσφατο
κι αστείο χωρισμό, όχι!
ούτε στον εαυτό μου δε θα το συγχωρούσα

παρ' ότι είπα κι έκανα, μ' αντρίκεια λόγια
ένα μου έμεινε απωθημένο τόσο
που το μυαλό ασυναίσθητα, ολοένα, τριγυρνά
σαν μεθυσμένο τόξο
ήταν εκείνο που έχασα στο τρένο το στερνό

μια στάση ίσως της ζωής που λέγεται "γυναίκα"
δεν έμαθα, δεν ξέρω, πως να σας το πω;
δεν έμαθα πως ξέφυγε από μένα
εγώ που όλα ήθελα, λίγο να τα γευτώ

τώρα, τι μένει πια; χρόνια τριάντα-ένα
άντε τριάντα-δύο, του χρόνου κάηκα
φεύγω από τώρα, μη με προλάβουν τα χειρότερα
έτσι, επειδή ψέλλισα με τόλμη "σ' αγαπώ"

η πρώτη λέξη που έμαθα "σταμάτα και ξεκίνα"
η δεύτερη "μαμά-μπαμπάς" και "φίλος-αδερφός"
η τρίτη λέξη μ' έκαψε, τη φώναξα "γυναίκα"
με πρόδωσε, με σκότωσε, με έκοψε στα δυο

πενθώ για το δικό μου το χαμό, γι' άλλον κανένα
για το δικό μου τ' όνειρο που χώρισε στα δυο
γι' αυτό μην κάνετε όνειρα, λαχεία μετρημένα
κληρώνει σ' έναν μια φορά και πάει στο καλό
κι οι άλλοι στον παράδρομο, θυμούνται μια Μαρία

όπως και να την πεις, σκιάζεσαι
φοβάσαι μήπως τ' όνειρο σε βρει και σε πλακώσει
κερδίζοντας το λήγοντα στο τυχερό λαχείο
φτάνει, πολλά είπα, απλά τυπώστε στο μυαλό
τα χρόνια μετρημένα, κλείνω τα τριάντα-ένα.

Το γράμμα που άργησε να φέρει ο ταχυδρόμος στην καρδιά σου

Δυο-τρία πράγματα ακόμα που δεν είπα και θα φύγω απ' τη ζωή σου.

Που δε ταμίλησα ποτέ, μήτε με γράμματα τα διάβασες, μήτε άκουσες ποτέ σε ξένο στόμα. Δυο-τρία γράμματα με κόκκινο από αίμα και του έρωτα μελάνι, με τα πολύχρωμα σιλάκια που μου έγραφες κι εσύ.

Τα φύλαγα προσεχτικά εν' άλλο Καλοκαίρι, σε μια κόκκινη καρδιά που ράγισε έναν Αύγουστο και που ήλπιζα μαζί, πως θα προλάβουμε του Αυγούστου το φεγγάρι.

Ήταν γιατί, ήσουν εσύ η πρώτη μου αγάπη, εσύ που με ταξίδεψες σε τόπο μακρινό.

Μα δεν κρατώ κακία για όσα πρόσφερες απλόχερα με το 'να σου το χάδι, μα ευχή μου αυτή η συμφορά μακριά κι από εχθρό.

Ήταν γιατί, πόσο σε έκλαψα ποτέ δε θα το μάθεις, γιατί εσύ μου είπες πρώτη εν' "Αντίο, σ' αγαπώ".

Φόρεσα έτσι ένα ψεύτικο χαμόγελο στην πιο στερνή συνάντηση και είπα για καλό σου, μείνε έτσι μην αλλάξεις.

Μα ήρθε και χαιρέτησα τα μάτια σου, τ' απόβραδο, με πήρε πίσω απ' το κατόπι ο εφιάλτης.

Κρύβοντας έντεχνα τα μάτια μου απ' το κλάμα, να μη με δεις πόσο λυπήθηκα για σένα κι ο,τι είπες, να μη σκεφτείς καθόλου πως χάνοντας εσένα, έχασα κι όλη τη ζωή.

Αυτή την ψεύτικη ή την κάλπικη που φτιάχναμε σα θάλασσα γαλάζια και ρίξαμε τα όνειρα, καράβια να πνιγούνε.

Σε έχασα και έμαθα πόσο στοιχίζει η αγάπη, πόσο κοστίζει ο έρωτας που κόπηκε στα δυο.

Έμαθα πως στα ψέματα στηρίζεται το χάδι, για να 'χει ο καθένας μας απλά μια συντροφιά. Γι' αυτό κοντά σου τώρα, μη ζητάς πάλι να έρθω.

Το παρελθόν είναι σκληρό γι' αυτούς που το θυμούνται κι όσο γυρίζει πίσω η σκέψη στον καιρό, πικραίνονται σαν πρώτα.

Μπήκα στ' αμάξι κι έκλεισα την πόρτα, με τα παράθυρα κλειστά κι αμπαρωμένα.

Τα δάκρυα δε νοιάστηκα κι αν βρέχανε τα χέρια, γλιστρούσαν στο τιμόνι με σθηστή τη μηχανή.

Ήτανε βλέπεις πάντοτε που αναζητούσα εμένα, σε κάποια δίδυμη ψυχή τριγύρω απ' τη ζωή μου.

Ήθελα βλέπεις να τη μοιραστεί μαζί μου.

Το ξέρω, τη μοιράστηκες.

Τον πόνο στην ψυχή;

Σου είχα πει, ας ζήσουμε αυτό που μας συμβαίνει, γιατί ίσως δεν προλάβουμε να δούμε την αυγή.

Στο σπίτι σύρθηκα αργά, είχε νυχτώσει, τα μάτια καθώς κλαίγανε και βάδιζα σκυφτά, να μη με δει ανθρώπου άλλου μάτι, να μη με νιώσει, να μη με λυπηθεί, γι' αυτά που κλαίει η αγάπη.

Γονάτισα στα τέσσερα και βρόντηξα την πόρτα, δε μ' ένοιαζε κι αν πρόβαλλε θλιμμένο το φεγγάρι, μονάχα που με πρόδωσε η πρώτη μου αγάπη, δε μ' ένοιαζε πια τίποτα κι αν φύγω απ' τη ζωή.

Και πλάνταξα και έκλαιγα στα τέσσερα για ώρες, τα μάτια μου πρηστήκανε, μαυρίσαν απ' το κλάμα.

Θυμάμαι τηλεφώνησε η θεία μου η Ντολώρας, με ρώτησε τι έπαθα, "έχασα στα χαρτιά".

Ποτέ δε το περίμενα έτσι να 'ναι η αγάπη, να 'χει βουλιάξει ολότελα στην πίκρα και στο κλάμα.

Τι να το κάνω δυο βραδιές κι αν πλάγιασα μαζί σου;
Εκείνο που μου έμεινε, μια πίκρα μοναχά.
Ρωτάς λοιπόν και σήμερα γιατί δε σ' απαντάω;
Σε έψαξα, σε έψαχνα βδομάδες με τ' Αντίο.
Που ήσουν και κρυβόσουν αγκυλωτό μου εσύ θηρίο;
Σου έγγραφα για μένα τις αλήθειες που 'χα πει.
Κι εσύ με ένα αντάλλαγμα με έκοψες στα δύο, πιο μακριά από μένα να ζητάς γλυκό φιλί.

Κρίνο της σιωπής

Το μόνο που ζητώ για να μου πεις
αν μένεις έτσι αμόλυνη όπως σ' έμαθα
αγνή, σαν ένα κρίνο της σιωπής
που εφύτρωσε στο χώμα του για μένα

θυμάσαι πως μεγάλωνες στα χέρια μου;
τριαντάφυλλο που χάιδευα στα φύλλα
που φίλαγα τα μάτια του και πέθαινα
σε χίλια σ' αγαπώ του, ονειρεμένα

ετούτη την αγάπη να 'χω πλάι μου
και τίποτα στον κόσμο, απ' τ' άγγιγμά της
οι νύχτες με το σώμα της στα χέρια μου
τρελαίνοντας τα γόνιμα όνειρά της

αλίμονο κι αν άλλαξες στο ελάχιστο
με διάλεξες, σε διάλεξε το εγώ μου
ποτέ μου δε θα ξόδευα τη χάρη μου
ποτέ και τον αμόλυνη εαυτό μου

το μόνο που ζητώ για να μου πεις
κι ας είναι μια κουβέντα τελευταία
γεννιόμαστε απ' τον έρωτα ΕΜΕΙΣ
ή σβήνουμε, αστέρια από τη μέρα;

Σαν βγω απ' αυτή τη φυλακή

Γεια σου. Ποιο είναι τ' όνομα σου; Μίλα. Μίλα μου ψιθυριστά. Σιγά, να μην τ' ακούει κανένας τ' όνομά σου. Μίλα μου αθόρυβα, όπως περνά στον ουρανό ένα σύννεφο. Όπως διαλύεται το δάκρυ στις λακκούβες των χειλιών σου. Πες μου ποιος άνεμος σε έφερε, γιατί άργησες; Πες μου, γιατί να 'ναι τα μάτια σου πιο γαλανά απ' τη θάλασσα, γιατί τα χείλη σου πιο κόκκινα απ' το αίμα; Τι σ' έκαμε να 'ρθεις, ψιθύρισέ μου. Στο πλάι μου, ποιο αγέρι σε ακούμπησε γλυκά στην αγκαλιά μου; Τι σ' έφερε κοντά μου, ζητώντας γιατρεία απ' την αγάπη μου; Ψέματα. Έχω πάψει ν' αγαπώ. Είμαι αναισθητος, τρελός, παράφρονος. Είμαι κλεισμένος χρόνια σε μια φυλακή βιβλίων, που με κοιτάζουν απ' τους τοίχους σα να θέλουν να με φάνε. Είμαι έγκλειστος σου λέω χρόνια, σε ιδιωτικό φρενοκομείο, χωρίς παράθυρα και πόρτα. Κι απ' αυτή τη φυλακή μιλάω τώρα. Τριγύρω πεταμένα, σκόρπια τα χαρτιά μου. Οι σκέψεις μου πετάνε στο δωμάτιο σκορπισμένες. Μιλώ σε τοίχους που δεν έχουνε αυτιά να με ακούσουν και σε πατώματα που όσο κι αν τα βρέχω με το δάκρυ, δε με νιώθουν. Κι αν κάνω πως ξεσκίζω κάποια μέρα και τις φλέβες μου, εκείνα δε θα νιώσουν, το αίμα όλου του κορμιού μου που θα στάζει. Κάνω παρέα μ' άψυχα πράγματα. Μελάνια, πλαστικούς στυλούς, κομμάτια εφημερίδας και περιοδικά ληγμένα. Εδώ, μες στο βασιλείο του καπνού, μια γκρίζα απόχρωση κυριαρχεί και ψέμα. Πολύ ψέμα. Χούφτες το ψέμα που 'χουν πει. Δε θα 'βρεις άλλο τίποτα στο λέω, να πλανάται στον αέρα. Μια λάμπα 'κατοστάρα που την καίω όλη μέρα. Κι απάνω στον λευκό τον τοίχο καρφωμένο, σημείωσα τη μέρα που μου ήρθες. Σου χάιδεψα απαλά τους ώμους να καθίσεις. Κι απλώνονταν τα πλούσια μελαχρινά μαλλιά σου στο κορμί. Να πόσο απαλό είναι το δέρμα σου. Ποιο είναι τ' όνομά σου; Δε βλέπω παραισθήσεις. Κοιτάζω όσο πιο βαθιά μπορώ τις κόρες των ματιών, να πάρω τις χαμένες απαντήσεις. Ποιοι πόθησαν ετούτο το κορμί, για πες μου; Ποιοι το χάρηκαν; Ποιοι γεύτηκαν πιο πρώτοι τους χυμούς του; Το άρωμα του αλαβάστρινου κορμιού σου, ποιοι σου το 'κλεψαν; Σημείωσα τη μέρα που μου ήρθες. Γνωρίζω και τη μέρα που θα φύγεις. Μ' απάθεια σου λέω, δε το νοιάζομαι. Αυτό που 'ναι να γίνει θ' απογίνει κι αυτό που 'ναι γραφτό θα ειπωθεί. Αντίο κι ας σε γνώρισα για λίγο. Κρατώ στο πέρασμά σου μόνο τούτο: "αν θέλεις να προκόψεις, φύγε απ' το δωμάτιο και πνίξε τους φονιάδες του εαυτού σου..."

Βανίλια

Εσύ αγόρασες φιλί και κεχριμπάρι απ' τη Συρία
 χρυσό απ' το Λίβανο
 εγώ το δάκρυ σου
 παντρέψαμε το μίγμα και μας βγήκε προδοσία
 κι η μοναξιά τις κρύες νύχτες περιμένει στη γωνία
 δεν αγοράσαμε αγάπη απ' τις μακρινές Ινδίες
 μονάχα δύο πλαστικά φιλιά που κλέψαμε απ' τον άνεμο
 είκοσι-τρία χάδια απ' τον οίστρο μιας ποιητικής μαγείας

ήσουν η μάνα μου στην παγωμένη Καισαρεία
 κι εγώ μικρός Χριστός να περιμένει ντάντεμα απ' τα μάτια
 και τη γλύκα των χειλιών σου

περνώντας ο Βασίλης απ' τη στέγη μου, δεν πρόλαβε παρά
ν' αφήσει δύο κέρινα φιλιά στο τζάκι, για να σε θυμάμαι
σε περιμένει ένα κεράκι φράουλας στο δώμα που δε λέει
ν' ανάψει

σε περιμένει κι ένα πήλινο κερί του Halloween, που γύρω
απ' το φωτίλι του στήσαν χορό παραμονή Χριστούγεννα
κομμάτια πεθαμένου έρωτα με άρωμα βανίλια

κάποιο Χειμώνα μου 'ταξες, θα 'ρθεις για να το δεις να σιγοκαίει
κι όσο θυμάμαι τα τριαντάφυλλα που πέθαναν λησμονημένα
κάτι μου λέει πως δε θα 'ρθεις

τότε λοιπόν σε ποιον να τα χαρίσω αυτά που ζήλεψα;
κι αυτά που με το μόχθο μου τα φρόντισα
να μη γεράσουν απ' το χρόνο

τώρα που θα 'σαι αλλιώτικη εκεί στα ξένα
δε θα 'ναι πέτρινα παλάτια πια τα μάτια σου, δίπλα στη θάλασσα
για κάποιον άλλο τα όνειρά σου θα κυλούνε σαν τα κύματα
το καρδιοχτύπι της ψυχής που πόθησε το βλέμμα μου
θα 'χει ορφανέψει
πασπαλισμένο μ' ελαιόλαδο ψωμί
γλυκαίνει τον ξερό μου ουρανίσκο
τα χείλη στέγνωσαν κι η γλώσσα
πάνε μήνες
φαρμάκι στο λαιμό η λαβωμένη αγάπη
πικρές οι λέξεις που κονόμησα γι' αντάλλαγμα
απ' τα κάλαντα της μέρας

μου έγγραφες, αγόρασες κουράγιο με τα τελευταία χρήματα
και βάζο για τα κόκκινα τριαντάφυλλα που σου 'δωσα
λεφτά δεν περισσέψαν για μια στάλα αγάπη;

γνωρίζεις πως κι οι δυο πληρώσαμε τη μοναξιά χρυσάφι
θετούς γονείς ζητήσαμε και φτάσαν
μητέρα η απομόνωση, πατέρας ο καημός
αδέρφια μας η πίκρα, η μιζέρια, ο στεναγμός
εγγόνια τ' ανεκπλήρωτα κρυφά απωθημένα που λουφάξανε
στ' αζήτητα

ο ήλιος π' ανατέλλει πια για μας δεν έχει αξία
το φως του φεγγαριού κατακυλάει ως την πόρτα μας
ποιος θέλει μια παρόμοια ζωή δίχως καμία σημασία;
σε περιμένει ένα κεράκι φράουλας στο δώμα που δε λέει ν' ανάψει
σε περιμένει κι ένα πήλινο κερί του Halloween, που γύρω
απ' το φωτίλι του στήσαν χορό παραμονή Χριστούγεννα
κομμάτια πεθαμένου έρωτα με άρωμα βανίλια

φταίει που καίω τις αναμνήσεις μου στη φλόγα του κεριού
 κι είναι τα φώτα όλης της γης τώρα σβησμένα
 είναι τα λόγια της αγάπης ειπωμένα
 μα τρόπο άλλο δε βρήκανε να ξαναειπωθούν

είναι Χριστούγεννα, για δως μου ένα φιλί
 ίσα ν' ανάψει απ' την αρχή ένα κεράκι
 απ' των χειλιών σου την πνοή και απ' το δάκρυ
 που ήξερα να κρύβω πριν στα μάτια σου φανεί
 φύσα ν' ανάψει ένα κεριό
 να δω που κρύβεις τόση απύθμενη αγάπη
 σβήσαν τα όνειρα και χάσαμε το χάρτη
 ενώ ετοιμάζαμε ταξίδια στο χαρτί

φύσα ν' ανάψει ένα κεριό
 να δω ακόμα αν αγκαλιάζεις τα κομμάτια μου
 έτσι μου το 'γραφες, με νότες ευτυχίας
 από 'να έρωτα που πέθανε χωρίς ν' αναστηθεί

τ' άφησα, ξέρεις που, στο γωνιακό παρκάκι
 εκεί που έγραφες "μωρό μου σ' αγαπώ" στο ξύλινο παγκάκι
 κι ήθελα απλά έτσι για λίγο να στο πω.

Πανόραμα

Το απόγευμα που πρωτοκοίταξα τα μάτια σου
 και βρήκα μέσα τους, ένα φεγγάρι ολόγιομο
 γεμάτο, δροσερό, σαρόδα πορτοκάλι να γυρνάει
 και τη ζωή να μου γελάει, σαν άλλαζε η δική μου

γιατί τον κόσμο, μου τον χάρισες κι άλλη μισή ζωή
 γιατί δεθήκαμε αυτόματα, από το πρώτο βλέμμα
 στης αγκαλιάς τη φυλακή, που κλείναμε τα όνειρα
 μην ορφανέψουν

γιατί στην πρώτη μας στροφή, έτσι αντάμα κλάψαμε
 σα νιώθαμε, ο έρωτας πως σβήνει

σα νέοι που γεννήθηκαν ταυτόχρονα, να βασιλέψουν
 σ' ένα παλάτι, με ρακένδυτους ινδιάνους της φυλής
 όπου ο ένας, συμπληρώνει τη ζωή που χάθηκε
 κι ο άλλος ρίχνει ζάχαρη και μέλι, να στεριώσει

κι ήθελα τόσα να σου πω, κι άλλα να σου μιλήσω
μα δε τα πρόλαβα μικρό μου, ο εφιάλτης με νικούσε
και τα μαχαίρια στήσανε χορό, να κόψουν την αγάπη
με τα πιστόλια απ' τις θήκες, να τσοντάρουν στο χορό

κι ήθελα τόσα να σου πω, κι άλλα να σου μιλήσω
μα με την πρώτη αναποδιά, σχίστηκαν τα καλώδια
και τώρα κρέμουν στο κενό

τώρα, η επαφή ζυγιάζεται απ' τις λέξεις σου
κι από τα γράμματα, φαρμάκι χύνεται στο στόμα
μα τώρα πια, σε αγαπώ περισσότερο απ' το σήμερα
κι από το τώρα κόβω αγάπη, να τη δώσω στο παρόν

ποιές αμαρτίες μας πληρώνουμε με δάκρυ;

όπως μου σμίγονται τα βλέφαρα, μες στο βουβό λυγμό
έτσι ξεκίνησε να βρέχει τη Δευτέρα
από 'να Σάββατο του Ιούνη, με τον ήλιο το ζεστό

και δε μ' αντέχει η ψυχή, να υποφέρεις μακριά μου
ούτε το άρχισα εγώ, μήτε το θέλησα
ειν' ένα διάλειμμα, ας πούμε, τωρινό

σαν ξαφνικό μπουρίνι, που πιάνει στο λεπτό
κι απλώνεται η ορμή του, ως τη θάλασσα
τη γαλανή τη θάλασσα, που πόθησα μαζί σου
κι είδα στα μάτια σου, λευκό τον ουρανό

ως τη στιγμή, που τα μαχαίρια των βλαχάδων
που με τον πλούτο έχτιζαν, στα δυο τον χωρισμό
μες στα τσαντίρια τους, δε μάθαιναν γι' αγάπη
με τα πτυχία των χρημάτων, προκαλέσαν το θυμό

δε φταίω εγώ, μήτε κι εσύ καρδιά μου φταις
εσύ ερωτά μου, να κοιτάξεις την αλήθεια
όπου κι αν κρύβεται, στα τόσα παραμύθια
κι όπου το ψέμα συναντάς, θα το νικώ

γίνηκε ολόγιομη, του φεγγαριού η αγάπη μας
κι όλες τις νύχτες, που σ' αγκάλιαζα
τρομάζαν οι εφιάλτες

τώρα, η επαφή ζυγιάζεται σε ξύλινες τραμπάλες
που παρασέρνεις με το διάβα σου
και σχίζεις τα όνειρά μου

δεν προτιμώ, μήτε να φύγεις
ούτε και να 'ρθεις πιο κοντά μου
γιατί τα όνειρα είναι τόσα, που μπερδεύω το σκοπό

μόνο γιατί σ' αγάπησα, με πάθος θα φωνάζω
όπου υπάρχει ανθρώπου αυτί, να το ακούσει
κι άμα ξυπνήσω ένα πρωί, να λείπεις μακριά μου
πρώτος θα δώσω έναυσμα, στο Χάρο να δοθώ

μόνο, που όσο θα 'χω το θάνατο για εχθρό
δε θα μ' αρέσει να τον βλέπω
μετά θα γίνω φίλος του, να τον προσμένω

κι ο πόνος, αν θα σβηστεί απ' το μυαλό να τριγυρνάει
πάει να πει, πως δεν αξίζαμε ένα στρέμμα
απ' αυτό τον ουρανό

που τον κοιτάζαμε βραδιές, να φέγγει με τ' αστέρια
και στην αγκάλη του να λάμπουνε
τ' ανθάκια του, σωρό

κι από τα λίγα που με γνώρισες
μ' αγάπησες, με πόθησες
πρώτη μου κράτησες το χέρι, πρώτη με ζωγράφισες
πρώτη μου έδωσες το πρώτο μας φιλί

κι άρχισε ο κύκλος να διαγράφεται
με μαύρη κιμωλία
μέρα τη μέρα, σε ζωγράφιζα με λέξεις κι υποσχέσεις
πρώτος σου μίλησα, το πρώτο σ' αγαπώ

τώρα μου λείπει, κοίτα με
να με ζαλίζουνε τα χείλη σου, μου λείπει
ειν' ένα διάλειμμα, ας πούμε, τωρινό

με τις κινήσεις της παλάμης μας
και των στραβών δακτύλων
στα νοτισμένα τζάμια των γυαλιών, μιλούσαμε
όπως μιλούν οι ερωτευμένοι

τα ηδονισμένα μάτια μας, φωνάζανε
όπως σχεδιάζαμε τον πόθο, μ' ένα τρόπο ερωτικό

Τώρα, Μαρία τι μένει;
ένα στερνό, κλεφτό φιλί για καληνύχτα
κι ένα χαρτί τσαλακωμένο, στο κλειστό συρτάρι
μελανωμένο από στυλό, που βράχηκε με δάκρυα

γιατί η αγάπη δεν τελείωσε, μόλις γεννήθηκε
 κι ούτε που βρέθηκε το φάρμακο, να πνίξει τον καημό
 γιατί η αγάπη μας μεγάλωσε, δυνάμωσε
 κι από το διάλειμμα θα σβήσουμε, στου πάθους το χορό

μα δε μ' αντέχει η ψυχή, να υποφέρεις μακριά μου
 ούτε το άρχισα εγώ, μήτε το θέλησα
 ειν' ένα διάλειμμα, ας πούμε, τωρινό.

Πορφυράδα

Ακροπατούσα, στα στενά ενός ονείρου
 κι εσύ που χάιδευες, τα καστανά μαλλιά σου
 ανέβαινες
 ανέβαινες
 ανέβαινες, τις σκάλες τ' ουρανού
 λίγο-λίγο, τα σκαλοπάτια από ευτυχία
 κι εγώ ταξίδευα στα μάτια σου και μέθαγα
 μαζί σου
 δικός σου
 η ζωή σου
 κι έπιανα τους χτύπους, στο δικό σου το χορό

τακ-τακ
 τακ-τακ
 τακ-τακ, η μελωδία

με σφάζαν τα μαχαίρια σου, από έρωτα
 κι είχες στα πόδια, τα φτερά αγγέλου
 με χτύπαγαν
 με πλήγωναν
 φτερούγιζαν, στα σύνορα της φαντασίας

τικ-τακ
 τικ-τακ
 τικ-τακ, μια τόση δα ευκαιρία

δεν βρήκα, για ν' αγγίξω τις παλάμες σου
 για να διαβάσω, που κρύβεται η χαρά σου
 κι αν δάκρυα
 απ' τα μάτια σου
 κι αν στάξανε

φυλάξου, θα βρω στη δεύτερη ζωή μου γιατρεία
 να σου χαρίσω, όλα τ' αστέρια

να πλέξω γύρω απ' το κορμί σου, ένα σύμπαν
να φλέγονται
να φλέγονται
να φλέγονται
τα δάκρυα της ψυχής, πριν να κυλήσουν
να κρύβονται, σαν όρνεα του θανάτου

κι απ' το φιλί
κι απ' το φιλί
κι απ' το φιλί σου
να σκορπά η ευτυχία, σα ροδόσταμο

και ποιό το νόημα της ζωής, χωρίς τα χείλη σου;
σαν έρθει ο θάνατος, χωρίς την αγκαλιά σου
θα'μαι μισός
θα'μαι μισός
θα'μαι μισός κι αμάθητος
ένα κοράλλι, δίχως θάλασσα
ένα παιδί, δίχως αγάπη
θα'μαι λουλούδι, που μαράθηκε
προτού ο ήλιος το κοιτάξει
θα'μαι ένα κόκκινο
ερυθρό
θα'μαι ένα ρόδινο τριαντάφυλλο
που το 'καμαν να κλάψει
θα είμαι κι έρημο ορφανό
θα'μαι ένα τίποτα, στα πόδια σου
μα θα'μαι όλη σου η ζωή.

Τα χρώματα της Ίριδας

Πριν απ' το σουρούπο, πριν απ' τη δύση
μ' άστρα τα πέρατα, έχουν γιομίσει
κλαίει ο ήλιος, κλαίνε τ' αστέρια
κι είδαν την ίριδα, δυο περιστέρια

τό' να σκυφτό, ν' αποζητά λίγη αγάπη
τ' άλλο προσμένει, ενός έρωτα το μονοπάτι
ποιο απ' τα δυο, στα χρώματά της να αλητέψει;
ουράνια απέραντη ομορφιά, τα 'χει μαγέψει

ποιο να διαλέξει και τι να επιλέξει
ποιο θα στεφθεί, βασιλιάς της καρδιάς;
το 'να που σκίζει, τα φυλλοκάρδια
ή τ' άλλο που νιώθει, την κάθε της λέξη;

κλαίει ο ήλιος, κλαίνε τ' αστέρια
πέφτουν στα πόδια της, δυο περιστέρια

πάτα με, έρωτα, λιώσε με, αγάπη
κάλλιο να σβήσω, έτσι απ' το χάρτη
σφάξε με αρχόντισσα, το δειλινό μου
σπείρε τα χρώματα, πλάι στο σταυρό μου

βγήκε ο ήλιος, λάμπαν τ' αστέρια
χρυσά τα όνειρα, κεχριμπαρένια
γέλια και δάκρυα, σε μια αρένα
πού να ν' της ίριδας, τώρα τα χτένια;

Σε περιμένω από χρόνια

Το ξέρω, θα 'ρθεις κάποια μέρα
 τρυφερά να μ' αγκαλιάσεις
 κι έτσι σιωπηλά, να με κοιτάς

να μου κρατήσεις και τα χέρια
 γιατί δουλέψανε τα χέρια
 στύψαν την πέτρα
 να βγάλουν απ' την ψίχα της
 αγάπη και στοργή

έτσι σιωπηλά, θα μ' αγαπάς
 δε θέλω μήτε το φιλί σου
 πάντα κρυφή η προσευχή σου
 να με κοιτάς, ίσια στα μάτια
 να γελάς

και σα θα δω το πρόσωπό σου
 στο λαμπερό χαμόγελό σου
 να σε γιομίσω έρωτα, ποθώ

το ξέρω, θα 'ρθεις κάποια μέρα, να με βρεις
 σε περιμένω από χρόνια
 κι έχω αποστάξει μια κολόνια
 από κόκκινα τριαντάφυλλα
 π' ανθίσανε νωρίς

το ξέρω, θα 'ρθεις να με βρεις
 έλα σου λέω, μην αργείς
 σε περιμένω χρόνια.

Άγγιγμα (ή Ποτέ δεν θα το μάθεις)

Εγώ μεθώ από τον ήχο των πουλιών
 και με το φως του πρωινού αργοπεθαίνω
 - με της Ανατολής τη διαύγεια σβήνω -

με τα κυκλάμινα παραμιλώ
 και τα μπουμπούκια των τριαντάφυλλων

με της θαλάσσης τ' άγρια κύματα μεθάω
 - όχι απ' τα χείλη σου ή τον έρωτα -

μ' αυτά δεν επικοινωνώ, μήτε τα νοιάζομαι
ούτε απ' το χάδι σου έμαθα να μιλάω

να κοινωνώ με κεχριμπάρι και μαστιχέλαιο
με το χυμό ενός χαμόμηλου να διψάω
ούτε με το φιλί, μήτε με το κορμί σου

ούτε στα χέρια σου προσμένω να χωθώ
μήτε στην αγκαλιά σου να ορμήξω
- ποια είσαι εσύ; δε σε γνωρίζω -

κοιμάμαι κάτω απ' τα δέντρα
πάνω στη χλόη τ' ανθισμένου κήπου σου
αν θέλεις λιώσε με

μα στ' απαλά σου πόδια δε θα γείρω το κορμί
με τ' άγγιγμά μου δε θα σύρω τις ορμές σου
ποτέ δε θα σ' αγγίξω

χαϊδεύω τ' άνθη που νωρίς-νωρίς φυτρώσανε
και διασκεδάζω απ' τη σιωπή σου

κυλώ σα γάργαρο νερό πλάι στις καμπύλες σου
εγώ πεθαίνω κι ανασταίνομαι και σβήνω
σ' ευχαριστώ για την αδιαφορία σου

μα όση αγάπη έχω για σένα και τα μάτια σου
δεν έχω τόση για της πλάσης τα στολίδια
- κι αυτό ποτέ δε θα το μάθεις -

Burada

Οι μυγδαλιές ανθίσανε στο περιβόλι του τρελού
 και μια παλινωδιά εύρωστη πλανάται πάνω απ' την πόλη
 σα μια συχνοουρία κάλπικη σ' ένα σπιρτόκουτο μέσα
 λες και οι ήχοι που παράγονται
 είναι ένα συνεχές φσσςς...
 κι ένα θρόισμα των φύλλων

τώρα, που είναι Άνοιξη και γέμισαν οι δρόμοι μ' ανθισμένες μυγδαλιές
 φυσάει καιρό με πεπραγμένα γνώριμα και γίνανε ανθόσπαρτοι οι δρόμοι
 χρόνια μετρούμενα σαν τις πετριές σε ένα κομπολόι
 και σαν τους χτύπους των λεπτοδεικτών
 τα αλλεπάλληλα τικ-τακ...
 που τα πουλάνε οι εμπόροι κι ευθύς ξανά δε θα μας έρθουν

φύγανε βλέπεις όλοι έτσι απ' τη ζωή μου
 κι εγώ ξεγλίστρησα και το 'σκασα απ' τη δική τους
 για να μην έχουμε να επαναλαμβάνουμε τα αυτονόητα και τα εκούσια
 παρά για να 'χουμε για κάτι να μιλάμε ως το μέλλον
 αλληλένδετα και με το παρελθόν μας

όλα μια ζωντανή αλληλουχία
 κι όταν φεύγουν τα δάκρυα κι ανθίσεις τότε με πιο ξεκάθαρο μυαλό θα επιθυμήσεις
 τις περασμένες Άνοιξες, τις πασχαλιές, τις ανθισμένες μυγδαλιές και τ' αγκικλήματα
 θα επιθυμήσεις περασμένες αγκαλιές
 που σ' άφηκαν πάνω στο δέρμα ένα tattoo με θραύσματα αγάπης
 και μέσα στον εγκέφαλο, ερωτικά σκιρτήματα κωδικοποιημένα

...και αποχαυνωμένα λόγια στο τασάκι, που τα κάπνισες

burada, εδώ κυλάει η ζωή
 σαν γάργαρο νερό και τρέχει στο αυλάκι
 κι ακούγονται οι συνειρμοί σαν μουσικές με ήχο στερεοφωνικό και δυνατά τα μπάσα
 ο δίσκος έφτασε στο τέλος του να παίζει 'προβατάκια'
 και να που πλησιάζει ο χάροντας από μακριά ν' αλλάξει την πλευρά

δε θα 'ναι ονειρικό το τέλος όπως το φινάλε στις ταινίες
 ίσως να μοιάζει με ταινία πορνό όπου σφραδάζει μια πουτάνα
 ιδανικά θα έλεγα πως θα χαθούμε...
 αφού σε κάθε έναν μας ταιριάζει κι ένας θάνατος

αστράκια έβλεπα στον ύπνο μου και φαρσοκωμωδίες
 βρε, δεν ξεκίνησε καλά ετούτη η Άνοιξη
 ζωάκια τρέχανε ολούθε να σωθούν κι εγώ σε μια πιρόγα διάβαζα Μαγιακόφσκι
 '.. τη σκέψη σας που ονειρεύεται πάνω στο πλαδαρό μυαλό σας
 σάμπως ξιγκόθρεφτος λακές σ' ένα ντιβάνι λιγδιασμένο, εγώ θα την τσιγκλάω
 επάνω στο ματόβρεχτο κομμάτι της καρδιάς μου

φαρμακερός κι αγροίκος πάντα ως να χορτάσω χλευασμό
 εγώ δεν έχω ουδέ μιαν άσπρη τρίχα στην ψυχή μου κι ουδέ σταγόνα γεροντίστικης
 ευγένειας
 με την τραχιά κραυγή μου κεραυνώνοντας τον κόσμο, ωραίος τραβάω, τραβάω.. '*

ένας μ' ένα τουφέκι κυνήγαγε τον Φλίπερ
 κατούραγαν μια δεκαριά νοματαίοι σε μια απόχη
 γιατί είναι δόλωμα καλό, στα Σόδομα, μου είπαν
 και πέντε καλικάντζαροι εστήσανε χορό

φυσάει καιρό ανάμνηση, ροδόνερο κι αστάρι
 μυρίζει η μπογιά φρεσκοθαμμένο χωρισμό
 χτυπάει η καμπάνα, δεξ, μας κάναν πηγαδάκι
 στον ουρανό αστράφτει και παντρεύουν το θειο
 Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει, γι' αλλού ταξίδι ήθελα να πάω, το ξέρει το χωριό
 μα σε κηδεία βρέθηκα και ξέμεινα εδώ...

bugada, εδώ κυλάει η ζωή
 σαν γάργαρο νερό και τρέχει στο αυλάκι
 οι μυγδαλιές ανθίσανε στο περιβόλι του τρελού
 και μια συχνοουρία μ' έπιασε απόψε
 λέω να σβήσω λόγια αθεράπευτα που τα κάπνισα..

.....

(*οι στίχοι Μαγιάκοφσκι από το Σύννεφο με παντελόνια σε μτφ. Γ.Ρίτσου)

Φαναράκια

Ανθρωπάκια με πολύχρωμες λαμπάδες
 φαναράκια τα παιδάκια κι οι παπάδες
 εκκλησία που τα σήμαντρα χαρμόσυνα χτυπούν
 “σταυροδρόμι που ενώνει όλους όσους αγαπούν”
 - όχι εσένα ή εμένα, όχι εμάς -
 τα διαστήματα χωρίζουν τους ανθρώπους
 που αφήνονται στο δρόμο που πατάς
 και χαλί στρώνονται λες στο πέρασμά σου
 για φαντάσου όσα νιώθεις σαν πονάς
 αν ραγίσουν τα αισθήματα που έχεις
 φυλαγμένα στα ερείπια της καρδιάς

κάπως έτσι μας ραγίζει και ο χρόνος
μας διαλύει τις ελπίδες και τα όνειρα του χθες
στοιβαγμένα στο μυαλό με παρωπίδες
χίλια ψέματα γεμάτα ενοχές

στα κεριά τους θα τελειώσει το φιτίλι
και τα χέρια απ' το κερί θα 'ναι καμένα
ποιός πιστεύεις θα προλάβει να 'ρθει σπίτι;
πόσο βιάστηκες κι αγάπησες το ψέμα
κι έχεις μια ευκαιρία τώρα λίγη αγάπη αν έχει μείνει
για να κάνεις το πιο σύντομο ταξίδι

~~~~~  
ΠΡΟΣ ΕΜΕΝΑ

~~~~~  
φωτεινή η επιγραφή στο εκκλησάκι
που ανταλλάσσαμε τον Αύγουστο φιλιά
είναι ακόμα κολλημένα κι είναι φρέσκια η μπογιά
μα βρομίσανε τα χείλη και τα λόγια μεθυσμένα
ανακάτεψα την πίκρα με το δάκρυ και το ψέμα
και μου βγήκε δυναμίτης η φωτιά
που αν ανάψω ένα τσιγάρο θα εκραγεί η γειτονιά
και η μάρκα τους κλεμμένα από σένα.

Σιωπή παντού

Ήρθε εκείνο το απόγευμα του Σαββάτου
όπου το ένα συννεφάκι διαδεχόταν το άλλο στον ουρανό
σιωπή παντού!

εγώ ζαλισμένος απ' το κρυολόγημα και τον πυρετό
εσύ είχες το στομάχι σου

τι άλλο να πει κανείς όταν όλα έχουν κάνει τον κύκλο τους
άπειρες φορές στο παρελθόν
και το αποτέλεσμα εύλογο και οι καυγάδες μέσα στο αυτοκίνητο προβλεπόμενοι.
Μια καραμέλα τσάρλεστον το αποτέλεσμα, με μπόλικη ζάχαρη.
Σιρόπια, φιλιά, αγκαλιές και την επόμενη τραγική στιγμή ένα χαστούκι
κι ένα αυτοσχέδιο караβάκι στο χαρτί για να πηγαίνει την αγάπη μας περίπατο
και να φανταστείς κυλούσαν όλα ήρεμα μέσα στη μέρα
αν εξαιρέσεις τα δάκρυα που έσταζαν τα μάτια σου, στο κορμί μου
την αγκαλιά, αν εξαιρέσεις, που ήσουν χωμένη μέσα της για παρηγόρια

εσύ έσπασες την αλυσίδα κι έφυγες
 και το ποδήλατό σου τρέχει δίχως όρια, δίχως ταχύτητες και φρένα
 χωρίς φώτα
 γιατί τα μάτια μου τα έχασες
 και το κορμί μου, και τα χείλη μου, το χάδι μου
 μα περισσότερο απ' όλα την καρδιά
 που χάρισα απλόχερα στα πόδια σου κι εσύ την κλώτσησες

κι ενώ το αεράκι φυσούσε όταν βράδιαζε απ' τ' ανοιχτό παράθυρο
 και οι καπνοί του τσιγάρου έπνιγαν την κατάσταση μεταξύ μας
 τα περιθώρια στένευαν επικίνδυνα.
 «Επικίνδυνος» τι λέξη κι αυτή...

«σημασία έχει ποια χέρια θα σ' αγκαλιάσουν και θα κάνουν το δέρμα σου να δακρύσει»*
 όχι τα μάτια σου.
 Και το ανατρίχιασα το κορμί σου...

αλλά δεν ξέρεις κι ούτε μπορείς να φανταστείς πως ήμουν από εκείνη τη μέρα
 άρρωστος, αγιάτρευτος κι απαρηγόρητος, νεκρός
 με φάρμακα και χάπια στο κεφάλι και τα σπλάχνα μου

δεν είδες τα δάκρυά μου
 ούτε τους σπαραγμούς μου άκουσες να σε καλούν στ' αυτιά
 να πονέσεις. Τίποτα!
 ούτε καν τον ήχο της φωνής μου απ' το τηλέφωνο, δεν άκουσες
 που σε καλούσα απεγνωσμένα πίσω στην αγκαλιά μου

να λουπόν γιατί σ' αγάπησα, επειδή έκλαιπα για σένα όσες φορές κι αν σ' έχανα
 κι όσο πιο δυνατός είναι ο πόνος των δακρύων, τόσο πολύ αγαπής
 γιατί ο ψυχικός ο πόνος, μάτια μου, αυτός μας κάνει ν' αγαπάμε...

.....

(*στίχος της Αλκυόνης Παπαδάκη)

Γίναν μαχαίρια τα φιλιά

Έτσι μας τα 'φερε ο καιρός, μικρή να ζούμε χώρια
 τώρα τα χείλη μας φιλούν, λύπη και στεναχώρια
 ποιός ξέρει αύριο που θα είμαστε, αν θα ζούμε
 κι αν θα τα φέρει η ζωή πάλι ν' ανταμωθούμε

γιατί όσο τρέχει ο ποταμός, ξοπίσω δε γυρνάει
 γίναμε δίνη σ' ένα ρεύμα που στο γκρεμό μας πάει
 κι αν θα παλέψουμε στερνά για να σωθούμε
 από τα λόγια της αλήθειας, το ξέρω θα πνιγούμε

γι' αυτό παράτα τα παιχνίδια, ας μείνουμε δυο φίλοι
 όταν τα μάτια σου δακρύνουν, να φέρνω ένα μαντήλι
 κι όταν τα χείλη σου γελάνε, ν' ανοίγει η αγκαλιά σου
 κι όλο τον κόσμο να χωρά στα χέρια τα δικά σου

εγώ που τρώμαζα λοιπόν, το μαύρο ν' αντικρίσω
 τώρα βαδίζω, προχωρώ, ανάμεσα στο γκρίζο
 κι απ' την ψυχή εν' αεράκι, σιγά μου τραγουδάει
 πόσο μπορεί η καρδιά μου έτσι να σ' αγαπάει

τόσο που μ' έζωσαν του κόσμου όλου οι πίκρες
 και στου τσιγάρου τον καπνό, με ήπιανε οι νύχτες
 γίναν μαχαίρια τα φιλιά κι οι αγκαλιές μας χτένια
 στάχτη τα όνειρα με μιας, που σου 'χα φυλαγμένα

γι' αυτό παράτα τα παιχνίδια, ας μείνουμε δυο φίλοι
 όταν τα μάτια σου δακρύνουν, να φέρνω ένα μαντήλι
 κι όταν τα χείλη σου γελάνε, ν' ανοίγει η αγκαλιά σου
 κι όλο τον κόσμο να χωρά στα χέρια τα δικά σου.

Απίστευτα τρελός

Τί θες απ' τη ζωή μου τώρα, πες;
 υπήρξαμε σου λέω εραστές
 - υπήρξαμε -
 τα όνειρα τ' αφήσαμε στο χθες
 μαζί τις αναμνήσεις πνίξαμε

τα χείλη απ' τα φιλιά, να! στεγνώσανε
 υπήρξανε στιγμές που μας πληγώσανε
 - υπήρξανε -
 μα χτίσαμε επάνω στις πληγές
 μί' αγάπη που μονάχη αφήσαμε

κι αυτά που λέω μην τ' αρνιέσαι
 νομίζεις πως για έξυπνη περνιέσαι;
 κι αν είμαι ένας απίστευτα τρελός
 η τρέλα μου, αγαπάει ό,τι αγγίζεις
 - νομίζεις -

τί θες απ' τ' όνειρό μου τώρα, πες;
οι νύχτες εφιάλτες με τυλίγουνε
- οι νύχτες -
σε είχα όσο κρατάει ένας καφές
τσιγάρο που οι στάχτες με πνίγουνε

κι αυτά που λέω μην τ' αρνιέσαι
νομίζεις πως για έξυπνη περνιέσαι;
κι αν είμαι ένας απίστευτα τρελός
η τρέλα μου, αγαπάει ό,τι αγγίζεις
- νομίζεις –

Αποχρώσεις

Η ζωή μου βρίσκεται στα πόδια σου
την έχω καταθέσει στις πατούσες σου
μπορείς να με συνθλίψεις, όμορφα
μπορείς έτσι γλυκά να με τελειώσεις

πάτα τη, λιώσε τη, κομμάτιασέ τη
κάνε τη να υποφέρει, όσο πιότερο άλλο
κάνε την επίπεδη, αχρήστευσέ τη
κι άφησε το δάκρυ, να κυλά στους αστραγάλους

προσκυνώ γερμένος, τ' ακροδάχτυλά σου
σου χαρίζω ακόμα και την τελευταία ανάσα
καταθέτω όνειρα, στις μύτες των ποδιών σου
σε λευκές, του λείου δέρματός σου, αποχρώσεις.

Ίνα δικαιωθεί η αγάπη

Αγόρασα δροσιά από τη θάλασσα
και έκλεψα τα κύματα απ' τον άνεμο
περπάταγα για ώρες πλάι στην ακροθαλασσιά
να πιάσω απ' την αρχή, όλο το νήμα του έρωτα
και μέτραγα ένα-ένα τ' αποπήματα

ποιό νόημα έχει άλλωστε η ζωή δίχως ετούτον;

κι ειν' η ζωή μια τουφεκιά
που κομματιάζονται στ' αγέρι τα τρυγόνια
στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα
συνθλίβονται τα σύννεφα

και μένουν έρμοι κι ορφανοί οι μελλοθάνατοι
να υψώνουν τη φωνή τους
δειλοί, μπροστά στο θάνατο

μα πέρα κι απ' το θάνατο, τ' ανέφικτο
κι ανέφικτο θα μένει μέχρι κάποιος να το πιάσει
ανέφικτο θα υφίσταται
πριν κάποιος τολμηρός να το προφτάσει

τρεχάτε να το δείτε!

το δώρο της παραμονής δεν έφτασε στο τζάκι
θα βρείτε κρεμασμένη μοναχά μια τρύπια κάλτσα
που την έφαγε ο σκόρος

το χάσαμε το πλοίο ενώ πέρναγε απ' την πόρτα μας
κι ίσως ποτέ να μη το δούμε
ίνα δικαιωθεί η αγάπη, θα πρέπει να κοπιάσουμε
καβάλα σ' ένα άτι να γλυτώσουμε τα σύννεφα

βλέπετε, νόμιζα πως ήμουν ποιητής
μα αρχίζω ν' αμφιβάλλω
κοιτάζω τα τριαντάφυλλα και δε διακρίνω έρωτα
κι απ' το χαμένο χρώμα τους
μαζεύω όλο το κόκκινο για να 'χω και να κλαίω

αύριο, που θα 'ρθουν κι άλλα μαζωμένα

μονάχα τις παλιές μου αναμνήσεις να 'χω πλάι μου
κι αυτές, αργά παραμονής, θα βάλω να τις κάψω

το χιόνι θα καλύπτει τις φωλιές, που έκτιζε η αγάπη μας
φωτιά δε θα 'χει μείνει να το λιώσει

κι απάνω στα παγκάκια που μεθούσαμε απ' τον έρωτα
σκυλιά θα τρέχουν τώρα να κρυφτούνε

στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα
συνθλίβονται τα σύννεφα
ίνα δικαιωθεί η αγάπη, θα πρέπει να κοπιάσουμε
καβάλα σ' ένα άτι να γλυτώσουμε τα σύννεφα.

Ερημιά

Σάββατο βράδυ
και τριγυρνώ στα σοκάκια της πόλης
δεν υπάρχει ψυχή
ερημιά
που πήγανε όλοι;
θέλω τσιγάρα, αναπτήρα, κάτι ν' ανάβει φωτιές
να πεθαίνει, να σβήνει, να καίει, να καίγεται
θέλω τσιγάρα και σπίρτα
πετρέλαιο, βενζίνη, βιτριόλι, υδροκυάνιο
περιπτερά; περιπτερά;
που θα 'βρω σήμερα νέα ψυχή να πάρω;
εφημερίδεεεεεεεεε
έκτακτο παράρτημα, εφημερίδεεεεεεεε
μας γράψανε στα πρωτοσέλιδα
τυλίχθηκαν στις φλόγες απ' τον έρωτα
περιπτερά; περιπτερά;
πόσο στοιχίζει η αγάπη πριν να βγάλει τα φτερά;
που πήγαν όλοι;
ερημιά
και στο καλώδιο της ΔΕΗ
κουρνιάζουν τώρα δυο πουλιά
είναι αργά
είναι αργά για δάκρυα κι έρωτα
κοστίζει η σχέση ακριβά
και η φιλία, πιο ακριβά η φιλία
κι η εργασία πληρώνεται με δίφραγκα
κανείς στο δρόμο απόψε
που ειν' η χαρά κι η ξεγνοιασιά;
θέλω μονάχα να σου δώσω δυο φιλιά
το ένα στο λαιμό για να κυλήσει
το άλλο στα δάκτυλα που κρατάν' το τσιγάρο
να καεί

είναι αργά
είναι αργά για να μιλήσω
για καλησπέρες, καλημέρες, καληνύχτες, είναι αργά
πάρε φωτιά
στην τελευταία ρουφηξιά να σβήσω
μη μιλάς
που πήγαν όλοι;
ερημιά
κι απόγνωση
και η γνώση μετρημένη στα δάκτυλα του ενός χεριού
και στο κεφάλι πίτουρα
περιπτερά; περιπτερά;
θέλω να πνίξω τους καημούς
και ν' αγοράσω σπίρτα με τη σέσουλα
μια οκά
και οινόπνευμα, πέντε λίτρα
που πήγαν όλοι;
ερημιά;
τα σοκάκια της πόλης, φωτίζονται μ' άστρα
και δεν υπάρχει μια διαθέσιμη αγκαλιά;
κάπου
κρυμμένη
φωλιασμένη
παραδομένη
κι απ' την ηδονή του πάθους και της νύχτας, καμωμένη
είναι αργά
κοστίζει ένα σπίτι, ένα γάμο, ένα πτυχίο κι ένα αμάξι η αγκαλιά
και η ζωή δε μου 'δωκε, παρά μονάχα σκέψη
και μια πελώρια αποθήκη με αισθήματα
θέλω τσιγάρα και φωτιά
περιπτερά; περιπτερά;
που πήγανε όλοι;
ερημιά.

Η δημιουργική ζήλια

Συγγράφεις δια την Φιλοσοφίαν;
 στάζουν τα δάχτυλα πεντάγραμμα επάνω στα χαρτιά σου
 κι απάνω στα μαλλιά σου, οι νότες γίνονται βροχή και πλάθουν μελωδία
 χύνονται από μακριά οι λέξεις, κατάσαρκα απ' τα εσώρουχά σου
 υποχωρούν νωχελικά τα τρύπια λόγια στο φευγιό μας

αφοδεύσαμε ελπίδες και τις αφήκαμε να στέκουν σε παράταξη
 μας γάμησαν το παραμύθι και το πήρανε μαζί τους
 κι άλλοτε συγγράφοντας, θελήσαν να θρηνήσουνε για την απώλειά του

τίποτα να μην πιστεύεις!
 Μην εμπιστεύεσαι τον κόρφο σου..
 εδώ, θα σου κρατώ το χέρι να πηγαίνουμε
 και άμα στην πορεία κουραστείς ή νιώσεις την ανάγκη να ουρλιάξεις
 καβάλησε ένα στίχο μου και πάρε τον σεργιάνι στην καβάντζα

Σκατά! η δημιουργική μας τρέλα, μάλλον, αφουγκράζεται τα σύννεφα
 ζηλεύει, θα έλεγε κανείς, το μονοπάτι της ορφάνιας μας
 κι ενώ αιωρείται θέλοντας να τ' αρπάξει
 ραίνει παλμούς εντός των εσωρούχων, στα βυζιά μας

συγγράφοντας δια το φιλοσοφείν
 ζηλεύω, έχω να σου πω, σαν άλλος σε κεντρίζει
 κι ενώ δεν πρόκειται για ένα ακόμα ατόπημα εις το πτυχίον μου
 παρά για μίαν δημιουργική διαπίστωση, παράλληλη στην τρέλα
 τα ιμάτιά μου σχίζοντας, διαλέγω τη συνέχεια
 κι ακολουθώ το μονοπάτι που σε ορίζει

γαμήθηκε το παραμύθι μου! Δωσ' μου το χέρι σου
 γαμήθηκε το παραμύθι μου! Και το δικό σου..
 Δωσ' μου το χέρι σου, μπας και το χτίσουμε απ' την αρχή
 -για τη ζωή, για την αγάπη και τα "θέλω" σου-
 στήνεις φραγή και ξεκινάς απ' την αρχή
 χτίζοντας πάλι ένα προς ένα, τα κομμάτια σου που άλλα ράγισαν
 κι άλλα συνθλίφθηκαν, αλλοτινά χρόνια απ' τη λήθη ιδωμένα

Φτου! η ζήλια φταίει για όλα..
 σου δίνει το έναυσμα για ν' αποκτήσεις κίνητρο
 λες κι ο καθένας κουβαλάει ένα σταυρό για το δικό του θάνατο..

σταγόνες ρέουν νωχελικά κι επάνω στις παλάμες μας
 από ιδρώτα λες ή καρδιοχτύπι;
 καβάλα σ' ένα σύγνεφο που κοιμήσαμε απ' το δάκρυ μας
 συγγράφουμε δια το φιλοσοφίζειν.

Μια αγκαλιά τον Χειμώνα

Τι να κρατήσω για μένα; Τα πήρες όλα. Στα έδωσα. Έμεινα λειψός από ψυχή κι αισθήματα. Κουράγιο για να συνεχίσω το ταξίδι. Τώρα ξέρω ν' αγαπώ ό,τι μου έμαθες ν' αγαπάω. Μα μου λείπει ακόμα η φωνή σου, όπως μιλάγε και τριγύριζε γύρω-γύρω απ' τ' αυτιά μου. Ζήσαμε κάτι έντονο είπες, που μόνο οι δυο μας γνωρίζουμε. Μετά αντίο. Ήρθε ο Χειμώνας. Είναι μάλλον ο πιο αργόσυρτος Χειμώνας που έχω ζήσει. Τώρα κλαίω. Γιατί δεν έχω κάτι ωραιότερο να κάνω. Τώρα τραβάω γραμμές σ' ένα άδειο τετράδιο, προσπαθώντας να το γεμίσω. Το χέρι δε βρίσκει τις λέξεις. Το στόμα δε βρίσκει τα λόγια. Νιώθω άφωνος. Είμαι μια στήλη άλατος, ένα άγαλμα που δεν μπορεί να κινηθεί. Ένα κουφάρι, που δεν μπορεί να τρέξει να σ' αγκαλιάσει όπου κι αν είσαι. Τώρα η αγκαλιά μου δεν έχει χρώματα. Όλα εκείνα τα κοριτσίστικα χρώματα που τη γέμιζαν. Τι να κρατήσω για μένα; Μονάχα το μαύρο μου έμεινε να φοράω. Ζωγραφίζω καπνούς και τσιγάρα. Δωμάτια νοσοκομείων στη μέση του πουθενά, με χειρουργημένους ασθενείς στην καρδιά. Με ορούς στα χέρια και σύριγγες στο κορμί τους. Ζωγραφίζω το σήμερα σα να είναι η τελευταία μου μέρα. Θα 'θελα να την πέρναγα στην αγκαλιά σου. Σ' ένα μικρό σπίτι δίπλα στη θάλασσα, με μεγάλο κήπο, για να χωράει τις τριανταφυλλιές σου. Τι να κρατήσω για μένα; Αρκεί που κρατάς στα χέρια τα μαραμμένα μου τριαντάφυλλα. Είναι σα να γράφουν τ' όνομά μου κάπου εκεί μέσα. Ακόμα και τ' όνομά μου το πήρες. Ξέχασα πως με λένε. Αισθάνομαι κατά καιρούς πως με φωνάζουν, αλλά τρέμω να γυρίσω το κεφάλι, μήπως συναντήσω το παρελθόν μας τη στιγμή του αποχωρισμού. Εμείς δεν κλάψαμε κοιτώντας ο ένας τα μάτια του άλλου στο αντίο μας. Ξέρω πως έκλαψα, μέσα μου. Κι όλες οι υπόλοιπες μέρες μου ήταν μουσκεμένες. Εμείς δεν αφήσαμε ταυτόχρονα τα δάκρυα να κυλήσουν στα μάτια, γι' αυτό που μας περίμενε στη γωνία. Το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου. Το γνωρίζαμε και τ' αφήσαμε να συμβεί, μέχρι να ξεψυχήσει. Εμείς, κοιτάζαμε το "εμάς" να πεθαίνει, να σβήνει κι ούτε που προλάβαμε να το κηδέψουμε. Έγινε το "εμείς" ένα μοναχικό "εγώ" μέσα σε μια νύχτα. Κι από μακριά το αποχαιρετούσαμε μ' ένα αντίο, όπως ψυχορραγούσε. Εμείς δεν κλάψαμε την ώρα που δίναμε στα χείλη το τελευταίο φιλί μας, πιστεύοντας σε κάποια ελπίδα πως δε θα 'ταν τελευταίο. Μα έπρεπε να βγάλεις τα σκουρόχρωμα γυαλιά σου απ' το πρόσωπο τη μέρα εκείνη, να δεις τα μάτια μου. Έλειπε το χαμόγελο απ' τα χείλη μου. Έλειπε γιατί το έπνιξα με τα δάκρυα. Την ώρα που έβλεπα την αγάπη μας να πεθαίνει. Έσβηνε σαν κατάκοπο κι άρρωστο γεροντάκι, που απόκαμε απ' τις απανωτές εγχειρήσεις. Να, γι' αυτό ζωγραφίζω νοσοκομεία και σύριγγες. Στον ύπνο μου βλέπω τις παιδικές μου ανάγκες. Φαί απ' την αγάπη σου. Νερό απ' τα χείλη σου. Παραμύθι απ' τη φωνή σου. Αγκαλιά απ' τα χέρια σου. Και γαντζωμένος πάνω στο κορμί σου, να πηγαίνουμε βόλτες. Τι να κρατήσω για μένα; Τώρα το "εγώ" γίνηκε ο χειρότερός μου εφιάλτης και με μαχαιρώνει πισώπλατα. Τώρα μαθαίνω για κραυγές που δε γνώριζα να υπάρχουν. Εμείς δεν κλάψαμε αντάμα, κοιτώντας τα ραγισμένα μας μάτια ν' αστράφτουν απ' τη λύπη, στο σκοτάδι. Την ώρα εκείνη που μαγκωμένα τα χείλη, ψελλίζουν δειλά-δειλά ένα αντίο...

Σημαίνουν Χριστούγεννα

Μία πεθαμένη μέρα χύνεται σ' ένα παγωμένο ποτήρι
 δύο πεθαμένα χρόνια μακριά απ' την αγκαλιά σου

μακριά απ' την αγκαλιά σου αγάπη μου
 νεκρά είναι τα κύτταρά μου
 αμίλητη η ανάσα μου, ψυχρά τα δάκρυά μου
 μακριά απ' την αγκαλιά σου αστέρι μου, δε λάμπω
 δεν είμαι μήτε υπάρχω σ' ένα άδειο σκηνικό

γιατί γεμίζει και ζεσταίνεται η μέρα
 όταν οι δύο γίνονται Ένα και κολλάνε
 κι αν τύχει ν' αποκολληθούν, θρηνούν το μισεμό

είναι αβάσταχτος καημός όταν ψελλίζεις απ' τα χείλη σου τ' Αντίο
 και πιο βαρύ όταν τα χείλη εννοούν το χωρισμό
 είναι σκληρό ν' αργοπεθαίνεις, έτσι αμίλητος
 σαν το κερί που έμεινε στην άκρη αργοπεθαίνοντας λειψό

είναι σκληρός κι ο χωρισμός όταν επέρχεται
 κι εσύ κοιτάς αμέτοχος, μην έχοντας τη δύναμη μακριά να τον τσακίσεις
 μακριά απ' την αγκαλιά σου αγάπη μου, είμαι μισός
 και το χαμόγελο πάνε δύο χρόνια που 'χει να φανεί στα χείλη

«ΧΑΜΟΓΕΛΟ» τί αστεία λέξη;

ένας χαμός και ένας γέλωτας είρωνας
 κι εκεί που πήγε ίσα μια στάλα το στόμα να τσακίσει, μάντεψε!
 χύθηκε η μέρα μου σ' ένα ποτήρι αδειανό

μου 'πες θα βγει ο αυγερινός, μα κάπου χάθηκε το φως
 μου 'πες θα 'ρθει η ανατολή και πως θ' ανάψει ένα κερί
 μα στον τυφλό, έστω κι αυτό μοιάζει με ψέμα

σημαίνουν Χριστούγεννα, η μαύρη γιορτή
 υπάρχω ακόμα κι αν ζω δίχως σώμα
 υπάρχουν για σένα, υπάρχουν κρυμμένα
 μι' ανάσα, μια σκέψη, μία νέα αρχή

πετρόψαρα ρίξτε στον πάτο ν' ανθίσει
 λουλούδι που γέλασε, άνθος που θρηνεί
 στον πάτο της λίμνης υπάρχει μία τύχη
 κρυμμένη στον βούρκο, κρυμμένη μια ευχή

κι αυτός που αγάπησε, αυτός που χωρίζει
 θα είναι διπλά τυχερός σαν τη βρει.

Μελλοντικές πεταλούδες

Τις μέρες που αμαρτάναμε
τα τριαντάφυλλα, φορέσαν το βαθύ
το μαύρο χρώμα του ανύπαρκτου

βάφεται σκούρα η αμαρτία μας
στολίδι γκρίζο, όταν το φως τα λαχταρά
κι όταν ο ήλιος τα κοιτάζει

γράφονται μαύρες οι σελίδες, στα βιβλία
έτσι σκουρόχρωμαντυμένη
σα μας κοιτάζει μ' απορία, η ιστορία μας

και λέει πώς φτάσαμε ως εδώ
ρωτάει πώς φύγαμε, σε ποιόν αστερισμό;
κι εμείς της λέμε, έτσι απλά

όπου αλλάζουν χρώμα τα τριαντάφυλλα
όπου τα πέταλα, βυθίζονται στο πένθος
εκείπου σμίγει με τ' ανέφικτο, τ' απέραντο

κι ύστερα κλαίει, όπως κλαίει ο ουρανός
ύστερα βάφονται στο γκρίζο
τα παρτέρια, όπου φυσάει ο άνεμος
σκίζονται τ' άψυχα της γης, τα μεσημέρια

βάφεται σκούρα η αμαρτία μας
στολίδι γκρίζο, όταν το φως τα λαχταρά
κι όταν ο ήλιος τα κοιτάζει.

Πανέμορφη, μη εφικτή μου αγαπημένη

Τα κρέμασα τ' αστέρια πλάι στα μάτια σου
και τ' άναψα τον ήλιο, να φεγγίζει τα μαλλιά σου
ανάμεσα σε χαραμάδες που μιλούν ειν' η αγάπη
κι αν κάνεις πως πιστεύεις σε Θεό, θα ερωτευτείς

στη θάλασσα, νεράιδα όπως κινείσαι
μια στάλα, μία τόση σπιθαμή είναι ο έρωτας
πανέμορφη, μη εφικτή μου αγαπημένη
κι αν κάνεις πως γυρίζεις το κορμί, θα πληγωθείς

σου φέρνω απ' τη Δύση τις αξίες μου
το δάκρυ μου αιώνιο, λυγμός με κατατρέχει
σου φέρνω απ' την Ανατολή, του πάθους τη φωτιά μου
μα στάσου. Στάσου, κοίταξε. Φυλάξου

ανάμεσα στις κίτρινες σελίδες η αγάπη
σ' απόκρυφα κι αδιάβαστα βιβλία που τα γράψαμε
πανέμορφη, μη εφικτή μου αγαπημένη
εγώ ήμουν ζωή κι εσύ ήσουν το μελάνι

λευκή σαν τριαντάφυλλο και κόκκινη σα ρόδο
γαρίφαλα σου τάξανε οι πρώην εραστές σου
ανθόσπαρτος κι ο δρόμος που διαβήκαμε
πετρόσπορο χτισμένο μονοπάτι τα φιλιά σου

τα κρέμασα τ' αστέρια πλάι στα μάτια σου
κι ανέβασα σε θρόνο το κορμί σου
θυμήσου. Θυμήσου, άργησε να 'ρθει. Κοιμήσου
πανέμορφη, μη εφικτή μου αγαπημένη.

Κυκλώνας

Τα μέτρησα τα λόγια μου μα και τις προφητείες
που ήθελαν να σμίξουμε μα και να χωριστούμε

κι απάνω που τα μούτρα μου κατέβασα για να 'ρθω, επάνω εκεί στην αγκαλιά
τα νύχια της ξεπρόβαλαν μαύρα και κοφτερά, να πνίξουν ό,τι ζήσαμε κι όλες τις προσδοκίες

προσπάθησα ...

αλλά είναι μέρες που την ψάχνω για να βρω σε ποια καρδιά ανήκω
κι όσο σκαλίζω τη ζωή μου βλέπω άδειες τις ημέρες μου
περνά ο καιρός, μητέρα, κι ο χρόνος θα γιατρέψει...

αυτό το ποίημα θα το γράψω σε συνέχειες
για να 'χουν ένα πάτημα οι ώρες μου να λένε πως τις ξόδεψα φιλότιμα
κι ύστερα θα το πάρει ο άνεμος και τα χαμένα λόγια
οι μαύρες οι σκιές των αναμνήσεων και η κλεισούρα

και τώρα σε τούτο εδώ το χώρο που μαζί της δημιούργησα
αναρωτιέμαι όλη αυτή η αγάπη που την ξόδεψα, αν άξιζε να χαριστεί απλόχερα
τα δάκρυα που χύθηκαν στο πάτωμα ανελέητα, αν άξιζαν
το σάλιο μου απ' τα χαμένα λόγια αγάπης, τα φιλιά, οι αγκαλιές
που βράχος έγινα να στηριχθεί επάνω τους...

οι τοίχοι θα βαφόντουσαν στο χρώμα το λευκό
 μα τώρα με το πείσμα της θα τους ταιριάζει μαύρο
 το μαύρο της εκδίκησης και της αδιαφορίας
 αυτό που αποκόμισα, στυγνό εγωισμό!
 (Ετούτο το ποτάμι πια δεν έχει γυρισμό)

μου έρχεται να σπάσω τα ενθύμια που μάζευα
 να σκίσω όλα τα ψεύτικα τα λόγια της αγάπης
 γιατί σε κάθε εκατοστό υπάρχει το άρωμά της, η σκέψη της
 η δαχτυλιά απ' το χέρι της και τα τρελά όνειρά της
 το πάθος της υπάρχει επάνω στο κρεβάτι,
 κι εκεί είναι που τα μάτια μου βαραίνουν και βουρκώνουν...
 και κάθε λέξη που μετρώ απ' τα ενθύμιά της
 πληγώνει περισσότερο τα αισθήματα, μητέρα...

Αμέτρητα αποσιγάρα, καπνοί στο πέρασμά της
 την κάθε μέρα που μετρώ γερνάω γρηγορότερα
 και μοιάζω με μεσήλικα που έχασε το βιός του

“με πούλησες” αυτό ταιριάζει μόνο για απάντηση στα χείλη της
 - σε κάθε ένα απ' τα γραπτά της! -

“με πούλησες φτηνά για ν' αγοράσεις μοναξιά...”
 κι ακόμα βρίσκω ενθύμια, σκιές του παρελθόντος
 κι εκεί που πάω να ξεχαστώ απ' τα πολλά χαστούκια
 το πνεύμα μου ζαλίζεται από τη σκέψη πάλι
 κι αρχίζω να τη σκέφτομαι κι εγώ όπως και πρώτα ...
 η σκέψη της, μητέρα, πάει να με τρελάνει!

εγώ ο “άρρωστος” αγαπημένος της, ο αθεράπευτα ερωτευμένος
 κι “επικίνδυνος” εκφραστής της ζήλιας της αγάπης
 εγώ ο “ποιητής” του πείσματος και των εγωισμών της
 εγώ ο “διασκεδαστής” του δόλιου μας του έρμου συναισθήματος
 που έριξα τα μούτρα μου για να της πω “συγγνώμη”
 εγώ που περιβάλλομαι ακόμα απ' τις σκιές αυτού που πέρασε και μόχθησα να ΜΗΝ
 τελειώσει...
 δηλώνω ταπεινά πως η αγάπη μου η τόση, δεν ήταν παραμύθι όπως και τα δικά της

γιατί όπως με βλέπετε γράφω για τα δεινά της
 που άφησε επάνω μου ετούτος ο κυκλώνας

“...καπνίζω μέσα στο δωμάτιο κι όλο πίνω
 και με τις μνήμες των φιλιών δάκρυα χύνω
 όλα τα λόγια των τρελών ήταν δικά μας λόγια
 πάρε τις λέξεις τους και καν' τα κομπολόγια...”

.....

(να τα μετράς Χριστούγεννα στο τζάκι, ένα-ένα!)

Ένα τραγούδι [αφορά το “Μέσα στον έρημο σταθμό” στο Φυγείν Εστί]

Δυναμώστε την ένταση! Αυτό το λυπημένο τραγούδι θα το πω τόσο σιωπηλά και πικραμένα... Έτσι έμαθα να λέω τα τραγούδια μου. Οι σίχοι ήταν πάντα μόνοι, απομονωμένοι σε μια φυλακή συναισθημάτων που αδημονούσαν να ξεφύγουν. Οι σίχοι οι δικοί μου ατραγούδιστοι! Δε βρήκαν ανταπόκριση μήτε στα μάτια της. Εκείνη η μικρή νυχτερινή μουσική μέσα στον έρημο σταθμό ακόμα αναμένει επιβάτες στο ταξίδι της. Κι εμείς, όλοι, με ανεκπλήρωτους έρωτες από νωρίς αποστατήσαμε απ' το ταξίδι. Ετούτη η μουσική δε βρήκε ακόμα ορχήστρα να την παίξει, μήτε ακροατές να τη χαρούν για την αγάπη. Είναι ένα δράμα που εξελίσσεται και τις καρδιές όσων το ακούνε ημιτελές, παγώνει. Λυπάμαι αν οι νότες του είναι πιο νεκρικές, πιο πένθιμες απ' ό,τι περιμένατε. Είναι γιατί η συννεφιά και η βροχή, το χιόνι κι η κακοκαιριά δεν του άφησαν τα περιθώρια ν' ανατείλει. Είναι γιατί μέσα σε νέφη από καπνούς και στις οσμές των βλαβερών ουσιών, ακόμα το οινόπνευμα κυλάει μες τις φλέβες του. Κι αν κάποια μέρα ξαφνικά θα ξημερώσει η λιακάδα, είναι γιατί, σταμάτησε να σκέφτεται τις μέρες του και θέλει να πεθάνει. Κι ο προορισμός του σίγουρα να γίνει δοξασμένο. Να σιγοψιθυρίζεται στα χείλη όσων τ' ακούνε και στο ραδιόφωνο να παίζονται οι πιο θλιμμένοι σίχοι του, μα εμείς δε θα τ' ακούμε! Κάποια ημέρα ο προορισμός μου είναι να φύγω. Κι ακόμα αν αυτό που έγραψα φωλιάζει στην καρδιά σας, θα 'ναι γιατί ξεκλείδωσα εν άγνοιά μου τους χτύπους της και αγαλλίασε μαθαίνοντας πως βρήκα το μεγάλο μυστικό για την αγάπη. Μέσα μου δεν κατοικούν πλέον σίχοι, παρά μονάχα η πίκρα ότι τους έγραψα και πλέον τριγυρνούν ελεύθεροι κάπου κοντά σας και πετάνε. Μαζέψτε τους! Γιατί πλέον ακροβατούν κάπου ανάμεσα στην τελειότητα και τον παράδεισο της μελωδίας. Είναι ελεύθεροι στην αιωνιότητα οι σίχοι μου, μα πάνω τους γραμμένο το Παρελθόν. Το πρώτο φιλί, ένα αποξηραμένο τριαντάφυλλο, το εκκλησάκι του Άγιου Παύλου, το ταξίδι στην Εύβοια, μερικά ενθύμια κι ερωτικά γράμματα φυλαγμένα στο συρτάρι των αναμνήσεων, το σκίτσο μιας γυμνής κοπέλας που γύρισε την πλάτη της κι ένα κόκκινο ρολόι που σταμάτησε να χτυπάει απ' τον Αύγουστο. Πάνω σ' αυτό, σε τούτο το τραγούδι λέω, γραμμένα όλα τα δάκρυα που χύθηκαν και τα φιλιά της ιστορίας του. Ένα τραγούδι όπως τ' άλλα, που εγώ δε θα προλάβω να το ακούσω.

Θ' αργήσω

Μη με ρωτάς που πήγαν τόσα χυμένα δάκρυα...
 κανέναν δακρύβρεχτο παραπόταμο δε γνωρίζω απ' το μάθημα της Γεωγραφίας
 παρά μόνο, ότι τρέχω και κυλάω μαζί του
 κι όπου πάει, με κατευθύνει
 είμαι έρμαιο
 πατημένων συναισθημάτων, πεθαμένων αναμνήσεων, αλησμόνητων φιλιών
 έρμαιο σου λέω, κάποιων κακεντρεχών στιγμών
 μη με ρωτάς ποιος είναι ο επόμενος πλησιέστερος σταθμός
 γιατί το μόνο που γνωρίζω είναι πότε θα ξυπνήσω
 πότε θα ντυθώ, πότε θα φάω, πότε θα πάρω τα κλειδιά να φύγω
 τρώω μνήμες δακρύων και πόνου
 μη με περιμένεις για το δείπνο, δε γνωρίζω πότε θα γυρίσω
 θ' αργήσω...

Ιεροτελεστία

Ποια είναι αυτή που θα τολμήσει να κρυφτεί
απ' τις ορέξεις του επόμενου εραστή;
Ω, πες μου! Μη

δεν θέλω Μη
δε γεννηθήκαμε ακόμη προδομένοι απ' το Μη
αλλά από ορμή
να επιτρέψουμε στην πυρωμένη μας ψυχή
να επιστρέψουμε δεμένοι

έως της άφθαρτης αθανασίας την ψυχή
- μιας και σε τούτο το κορμί φυλακισμένοι -
έχουν μπλεχτεί σε μια ατέρμονη ερωτική περιστροφή

- Ιεροτελεστία, θα έλεγε κανείς, και μαγική -

θέλω να εισβάλλω από άκρη ως άκρη στο κορμί
να πιπιλίσω των κρυμμένων παραδείσων σου τις ρώγες
και να ρουφήξω απ' το κεντρί σου

του εραστή ν' αφήσω τη σφραγίδα, πλάι στους ώμους
πάνω στο στήθος, πέντε σημάδια αρσενικού μοτίβου να κεντήσω
με πιπιλιές που χάνονται την πέμπτη ημέρα...
Ω, πες μου! Μη

Φεγγαριές

Σε πλήγωσαν φιλιά, κοχύλια κι άμμος
τα χείλη σου πλανέψαν, οι φεγγαριές

το σούρουπο σε είδα να διαβαίνεις
γαλάζια μάτια, με διόπτρες και χρυσά μαλλιά
κοσμήματα στο πρόσωπο, οι βολβοί
στρατιώτες, σβήνουν απ' του έρωτα τα λάθη
νεκρούς γιομίζουν οι αυλές, και τους πατείς

κι ουλές στα μάγουλα, θυμίζουνε πως ήρθες
πως πέρασες, προσπέρασες κι απήλθες

τί με κοιτάς;

εσύ γεννάς τον κόσμο
 τον καταστρέφεις και τον φτιάχνεις, στην αρχή
 εσύ οδηγείς την πλάση στο ξημέρωμα
 σβήνεις τ' αστέρια
 στον ουρανό βάζεις φωτιές

εσύ παγιδεύεις μετεωρίτες, φλεγόμενους
 που πάλλονται, στην ευθεία της ματιάς σου
 στις πιο ψηλές, του κόσμου, καταλήγουν
 τις πιο απρόσιτες, του ονείρου, κορυφογραμμές

τί με θωρείς;
 εσύ είσαι πλάσμα του Θεού, εγώ ο θνητός σου
 ο διάολός σου που σε θρέφει, με των στίχων τις τροφές
 εγώ πιστός κι ο αυλικός σου, ίσως ο άλλος εαυτός σου
 άλλες φορές κυρίαρχός σου, ένας προστάτης κύριός σου
 ένας αφέντης, που τον γέννησε το χθες

τί με κοιτάς;
 με παρασύρεις, με πονάς
 χάνω το έδαφος στα πόδια, κι εσύ γελάς
 κι ακούω ακόμα τη φωνή σου, την πνοή σου
 μέρες και νύχτες, η εντολή σου, με τριγυρνά

“να μ' αγαπάς απλά, απλά να μ' αγαπάς”

αρκεί ένα χάδι, να μ' αλλάξει σε θηρίο
 με νύχια λύκου, να ξεσκίζω εραστές
 και πριν προλάβουνε, γυναίκα να σε κάμουν
 θα τρώω τις κόκκινες, αδύναμες, φτωχές τους
 τις καρδιές

σε πλήγωσα μου λες...
 σε πλήγωσαν φιλιά, κοχύλια κι άμμος
 τα χείλη σου πλανέψαν, οι φεγγαριές.

Ο καρπός της αφθαρσίας

Στα πιο ψηλά του κόσμου με ταξίδεψες
 φτερά μου έδωσες για να πετάω
 κι ύστερα πήρες ανυπέβλητο ψαλίδι, τα ψαλίδισες
 Πού πάω άραγε, ποιος να 'μαι, πού πατώ;
 νεράιδα ή του βάλτου ξωτικό
 ιπτάμενο ζουζούνι που πετά ελεύθερο ανάμεσα στα μάτια σου;

Πού πάω άραγε;

πήρες του κόσμου το πι' ωραίο πρωινό και το νανούρισε
σαν ένα κάτασπρο της Άνοιξης, χαρούμενο λουλούδι
γαλάζιο μενταγιόν, τραγούδι του έρωτα που τ' άλλαξες σκοπό
τί είσαι τελικά; μια μάγισσα, Θεά, γυναίκα π' αγαπά πιστά
αράχνη που υφαίνει έναν ιστό για τον επόμενο άγγελό της;
στα μάτια, τα μαλλιά, στα χείλη
στα χέρια τα λευκά της βρήκα τη γαλήνη
τί πόθος; τί χαμόγελο; τί δάκρυ;
το ψέμα ένα πρωτάκουστο αιχμηρό αγκάθι
κι η αγάπη μου, την έμαθες μισή
δέκα πληγές οι δέκα μνήμες και των χεριών τα δάχτυλά σου
δέκα μ' απόμειναν ζωές και τριακόσιες μέρες μακριά σου
χίλιες φορές οι μοναξιές, πονούν λιγότερο του χωρισμού
κι όσο περνούν οι μέρες, μένεις να ξεχνιέσαι
με τα λουσμένα, ψεύτικα, μαχαίρια των χειλιών

.....

στα πιο ψηλά του κόσμου με ταξίδεψες
απ' τη ζωή να εφεύρω υπέρτατο σκοπό
τον ώριμο καρπό της αφθαρσίας
σαν πιο πολύτιμο στον κόσμο αγαθό
μα αν πω ένα τέλος, θα 'ναι ψέμα. Σ' αγαπώ
όποια μου λέξη να ξεφύγει, μην πιστέψεις
αν πω εντέλει σε μισώ, θα 'ναι ένα ψέμα ολόιδιο
μου φτάνει που είμαστε στον ίδιο ουρανό.

Μη αναστρέψιμο

Και να το θλιβερό αποτέλεσμα τούτης εδώ της μάχης
για σένα που αγάπησες μόνο τον εαυτό σου
- αφού αριστεύουν οι “πριγκίπισσες” και παίρνουν τα πρωτεία -

για σένα που μ’ αγάπησες όπως και τον εχθρό σου
για σένα φίλη μου καλή, ναι, σε σένανε μιλάω!
πως όσα χρόνια κουβαλάω στην καμπούρα μου
διπλάσια φωλιάζουν τα κρυμμένα συναισθήματα
αισθήματα που αναμειγνύονται με βάσανα και πίκρες
που αναμειγνύουν τη χαρά με την ελπίδα, δες με!

πως όσο και να σκάψεις στις φλέβες μου βαθιά
κομμάτι αλαζονείας δε θα βρεις να το παινέψεις
μιας κι έμαθα τη γλώσσα και το πνεύμα να τιμώ
την ειλικρίνεια και την τσίπα, στα αντρικά μου παντελόνια

και να ‘μαι εγώ περήφανος για ετούτα εδώ τουλάχιστον
που απ’ όσα κι αν δεινά επέρασα, δες, βγήκα παλικάρι
και την ελπίδα εγώ ποτέ δεν άφησα στο διάβα μου
- αφού άλλωστε για μιαν ελπίδα ζούμε... -

να ξέρεις, πως κουβαλώ στα χέρια μου δύο ζωές
μια να κρατώ για πάρτη μου, να λέω πως κάτι μου ‘μεινε
και μια που σου τη χάρισα, να την κρατάς παντιέρα
εγώ που για σημαία κράταγα την αντρική τιμή μου

εγώ που μόνον ήλπιζα, προδόθηκα και φταίω
και βρέθηκα με μπόλικά κουσούρια μαζωμένα
δύο ζωές, λοιπόν που λες, που η καθεμιά τραβούσε
μια ανεξάρτητη - κοινή πορεία προς το άπειρο

εγώ που μ’ όλους τα ‘βαλα, καλύπτοντας το “λάθος” σου
ανακαλύπτω μία τρύπα που με τρώγει
σαν έλκος γαστρεντερικό, τα σωθικά μου σβήνουν
και οι χαρές που θα ‘ρθουνε, για κοίτα, κοίτα λίγο!
σαν ταπεινά ιπτάμενα πουλιά θα λαβωθούνε
στο σκίρτημα το ερωτικό, σα βρουν φωλιά να ζεσταθούνε

θα λες “ - τι λέει ο τρελός; τρελός θα είναι...!”
λοιπόν, για δείτε τον τρελό σας φίλο
πόσο έμεινε μονάχος και μοιρολογεί
σα μη αναστρέψιμο φινάλε έχει η ζωή του

και ψάχνει απεγνωσμένα μι’ αγκαλιά για ν’ ακουμπήσει
θα πείτε “ - πόσα ν’ αντέξει ακόμα ο τρελός; είχε αγαπήσει... ”

Μαρτυρικός χορός

Δε θα περνώ ποτέ μπροστά απ' την αυλή σου
γιατί φυτρώσανε αγκάθια, εκεί που γνωριστήκαμε
εκεί που δώσαμε το πρώτο μας φιλί, με μάτωσαν
δε θα με δεις ποτέ να εισβάλλω στη ζωή σου
γιατί με ξέσκισαν τ' αγριεμένα σκυλιά, εκεί που περπατήσαμε
κι εκεί που ενώσαμε τα χέρια στην αγάπη, τα 'κοψαν
τώρα στις φλέβες μου κυλάει αίμα απ' το δικό σου
μενεξεδί αιμοπετάλια, μπερδεύονται σε χρώμα πορφυρό
τ' άκουσες;
τα δέντρα στήσανε μαρτυρικό χορό
και κλαίνε με ρετσίνια
στις θάλασσες, τα κύματα υψώνονται έξι μέτρα
και των βουνών οι κορυφές τρυπήσανε τα σύννεφα
γι' αυτό σου λέω, έλα
πάμε να προλάβουμε το τρένο
που περνάει έξω απ' την πόρτα μας
πάμε να πιάσουμε την τελευταία ηλιαχτίδα
που σφηνώθηκε στους βρόγχους του φωταγωγού
στο πηγάδι που ξεπλύναμε τις αμαρτίες μας
ξεπλύνανε τα βρομισμένα χέρια τους τ' αφεντικά
όταν σ' ανταμώνω
δε θα σε κοιτάξω στα μάτια
θα σφίγγονται, θα τσούζουν
όχι απ' τα δάκρυα
απ' την κακία του κόσμου θα σφίγγονται
σα γροθιά στο στομάχι
απ' την αδυναμία θα τσούζουν
σαν οινόπνευμα στις πληγές
θέλω να πω, δεν ξημερώνει πια για μας
ένα ηλιόλουστο πρωινό, σαν όλα τ' άλλα
οι μέρες μοιάζουν ένα πένθιμο σεντόνι
περαστικοί βοριάδες είμαστε όλοι
να αποπνέουμε ελπίδες που πεθαίνουνε
περαστικοί καπνοί απ' αναμμένες φλόγες
που με την πιο απαλή βροχή αμέσως σβήνουνε.

Να ξέρεις, θα σε θέλω πιο πολύ

Ακόμα ένα βράδυ μακριά σου
βροχή πέφτει στο τζάμι και ματώνει
παντού η απουσία σου αισθητή και ξημερώνει
εκεί όπου ανταλλάσσαμε αγάπη με φιλιά

Το στόμα έχει γλυκάνει απ' τον πόνο
- και λιώνει -
Χριστούγεννα κι ακόμα να φανείς
θα έκανα απ' το χέρι μου, στ' ορκίζομαι ό,τι μπορούσα, πια ποτέ να μη γυρίσεις

Στη θέα μιας κοινής φωτογραφίας, οι δυο μας σ' έναν άστατο καιρό
τα δάκρυα σαν τώρα που κυλάνε, πες μου πως να τα ηρεμήσω;

Τί τότε και τί σήμερα; Βροχή, θολό νερό
θολές κι οι αναμνήσεις μας, καλύτερα σβησμένες
μα όσο κι αν προσπάθησα να κλείσω τις πληγές
στους δύσβατους διαδρόμους του μυαλού μ' αναζητούσες
- αυτό θαρρείς πως λένε φαντασία; -
μ' αγάπη που χωρίστηκε στα δύο, ενώ τη μία τη φωνάζανε Μαρία

Μπορεί με μια αντάρα να κοπεί ένα σ/αγαπώ;
εκτός κι αν ένα θέατρο για μας είχε στηθεί
ζητώντας θεατές, μ' ένα απρόβλεπτο φινάλε
το ήξερα πως δε θα μας περισσευαν ζωές
να σβήσουμε απ' τη μνήμη όσα ζήσαμε
- Γερνάμε -

Ποτέ δε θα εισέβαλε άλλη αγάπη
ανάμεσα στον άνθρωπο που τόσο αγαπούσα
που χρόνια τον περίμενα σ' αυτή την κωμωδία
που κάποιοι την ονόμασαν ζωή

Μα τώρα είναι αργά, είναι παλιά αυτή η ιστορία
το σκηνικό κατέρρευσε, το πήρε η βροχή
και παίζουμε μονάχοι μας μονόπρακτα αστεία
κι αυτό θαρρείς πως λέγεται αγάπη δυνατή;

Το έχω για αρχή, πίσω ποτέ να μη γυρίζω
σα στρίψω μ' ένα βήμα το κεφάλι μου να φύγω
γιατί σ' αυτούς που έμεινε το παρελθόν γραμμένο
πονάνε με μια φρέσκια μαχαιριά απ' την αρχή

Βροχή πέφτει στο τζάμι και ματώνει κι ακόμα είναι θολό και ραγισμένο
μα όσα κι αν σου γράψω με φιλιά να σου τα στέλνω
να ξέρεις, θα σε θέλω πιο πολύ.

Στο "Σκηνικό" [καφέ-μπαρ]

Εκεί βαθιά μέσα στο κέντρο της Αθήνας
 ένα φεγγάρι λάμπει μέσα στη νυχτιά
 στην αγκαλιά του κρύβει όνειρα ελπίδας
 δίνει στον έρωτα το χρώμα απ' τη φωτιά

σ' ένα καφέ παντού γεμάτο από λουλούδια
 σπέρνει του έρωτα τα άνθη η Μαριώ
 χαρίζει αγάπη με φιλιά και με τραγούδια
 ξέρει το φίλτρο για τη νιότη το κρυφό

κι ενώ η πλατεία είναι γεμάτη από τον κόσμο
 που αναζητά λίγο απ' το φως για τη ζωή
 φεγγοβολάει σαν κερνά κάθε οδοιπόρο
 έναν ζωμό, τον πιο γνωστό στην περιοχή

κανείς δε μπόρεσε να μάθει την αλήθεια
 το μυστικό που 'χει κρυμμένο στην καρδιά
 χρόνια το έχει φυλαγμένο μες τα στήθια
 κι όλος ο κόσμος πάντα εκείνη θα ρωτά :

"γλυκιά Μαριώ μου ξέρω πια το μυστικό σου
 σα το πιετό σου μου γεμίζει την ψυχή"
 νιώθω να κέρδισα ένα μέρος στ' όνειρό σου
 είμαι ο Γιώργος από την Καισαριανή

εκεί βαθιά μέσα στο κέντρο της Αθήνας
 ένα κορίτσι με του ονείρου τα φτερά
 κερνά αγάπη και προσφέρει την ελπίδα
 σ' ένα κρυστάλλινο ποτήρι με φιλιά.

Οι άγγελοι μαθαίνουν να σιωπούν

Κουρνιαάζουνε απόψε δυο πουλιά
 στη μαύρη αδειανή μου αγκαλιά
 ποιος ξέρει αν θα ζούνε μέχρι αύριο
 στις έρημης ψυχής μου το κουφάρι;

το σώμα μου κινείται απ' τη συνήθεια
 που μάθαιναν τα πόδια μου, να πάνε
 ποιος ξέρει τί κουρνιαάζει στις φτερούγες μου;
 οι άγγελοι μαθαίνουν να σιωπούν

τα μάτια μου στερέψαν από δάκρυα
και στράγγισε από αίμα το κορμί μου
ανάλαφρα ως βαδίζουνε τα όνειρα
με λιώνουν, με χτυπούν και με πατάνε

περνούν από τα βλέφαρα ορδές τα όνειρα
ολόκληρος στρατός οι ανέλπιδες ελπίδες
ολάκερη αγέλη των μελλούμενων πουλιών
που φέρουν ένα μήνυμα πως σβήσαν οι αχτίδες

το φως!
..να μην ανοίγει ένα παράθυρο;

μια πόρτα, μια εξώπορτα, μικρός φωταγωγός
τα σίδερα μιας φυλακής, να μην ανοίγουν
να σμίγουν περισσότερο με τ' άψυχο κορμί
και μέσα στη θηλιά τους να το πνίγουν.

Η μαχαιριά

Βρήκα έναν άνθρωπο να κλαίει
στήριζε στο πόδι τον αγκώνα
έφυγε απ' την Άνοιξη το χρώμα
κι ήρθε ένας Χειμώνας πιο βαρύς

μαύρα τα ματάκια του απ' το κλάμα
κάτι του αμαυρώνει την ψυχή
να 'ναι μια γυναίκα η αιτία
ή να 'χει λιώσει τώρα το κερί;

κοίταγε στο έδαφος χαμένος
πέρα ακουγόταν μουσική
ένα ακορντεόν μες τη βροχή
έπαιζε θλιμμένη μελωδία

δίπλα σ' ένα μπαρ οι ναυτικοί
πίνανε τα ναύλα τους σε μπύρες
κι έλιωναν τον άνθρωπο οι καημοί
σαν ανθρωποφάγοι καρχαρίες

ζάρωσε το πρόσωπο από θλίψη
τρέχανε τα χρόνια σαν πουλιά
δίπλα του περνούσαν φορτηγά
γιομάτες οι καρότσες από μίση

φίλοι τον προδώσανε κι αδέρφια
το γλυκό κορίτσι που αγαπά
μέσα στην καρδιά μια μαχαιριά
στράφηκε το χέρι του να ρίξει.

Εμπρός

Οι κεραίες κινητής τηλεφωνίας
πολλαπλασιάστηκαν επικίνδυνα στην πόλη
έρχεται ο διάβολος τυλιγμένος με κυρτές οθόνες
μεταμφιεσμένος σε αρλεκίνο με πολύχρωμα κουμπάκια
και παροχές τηλεματικής

- σφίξανε τα λουριά σε ένα αδυσώπητο “γκλιν-γκλαν”
μιας ψευδούς πραγματικότητας -

λίγο παραέξω, οι βόμβες ενός “ειρηνιστή”, σκοτώνουν αμάχους.
Οι ειρηνιστές πολλαπλασιάστηκαν επικίνδυνα στην υφήλιο
έρχεται ο διάβολος τυλιγμένος σε πλαστικές σακούλες
επώνυμων κατασκευαστών, ως παροχή βοήθειας

δώστε ένα χέρι να περιορίσουμε την αδηφαγία του αστού
που κρύφτηκε φοβούμενος πίσω απ’ την οθόνη του
κατασκοπευμένος από αόρατα ηλεκτρόνια.

Σκοπεύσατε με λέξεις, να ανορθώσουμε έναν κόσμο
που τυλίχθηκε αιχμάλωτος, σε ψευδείς πληροφορίες
άστοχες επιπλήξεις, εμετικά επιχειρήματα
συμμάχησε με την ανημποριά, την αποξένωση και την βολή
και περιορίστηκε σε ημιθανείς τετριμμένους διαλόγους.

Οι μουζικάντηδες ας δώσουν ένα σκίρτημα στις λέξεις, με τις νότες
δημιουργώντας μια ευφάνταστη σπιρτόζα ουβερτούρα
αφετηρία χειρο-ποίητης οικόσιτης αρμονίας
που ξεκινά ωςάν πομπή παραέξω απ’ την πόρτα μας

Φυσήξτε ωςάν карабоκύρηδες “παλμό”, μια νέα πνοή ευεξίας
ορθώνοντας τ’ ανάστημα μπροστά στην τρικυμία
και αμολήστε τα “λουριά” ... Αναχωρούμε !

Στιγμές πριν την πανσέληνο

Να περιγράψω το συναίσθημα, αδύνατο
τα ποδοβολητά χτυπάνε σαν μικρές σφαλίεςρες μες τη νύχτα
κι ο θόρυβος βαθύς και ικανός να με κρατάει ξάγρυπνο για ώρες

- πονάει και πάλλεται ταχύτατα η καρδιά μου, μ' ακούτε; -

στερέψανε τα περιθώρια της υπομονής και της ανάγκης μου
το πάθος κατεβαίνει με ξεκούρδιστες κιθάρες στα υπόγεια πατώματα
κι εγώ ετοιμάζω τις βαλίτσες μου για να κρυφτώ μαζί του

φεύγω στο άπειρο ταξίδι με τις μνήμες μου
πλάθω τον κόσμο απ' την αρχή, βάζω και μια υπογραφή
σ' αυτό τον πίνακα που φτιάχτηκε απ' τις κακίες μας και τις κακές στιγμές του.

Εγώ τον έπλασα, κι Εσύ
και τώρα μαρτυρώ τις αντοχές μου

χτυπάνε ακόμα οι λέξεις μες τα σπλάχνα μου
λέξεις που σφάζουν τους ανθρώπους σαν ακούσεις να τις λένε
στριφογυρίζουν στο μυαλό και μες την τρέλα σου
βάζεις φωτιά να τις τελειώσεις κι αυτές σε καίνε
- καίγομαι στον πυρετό, μ' ακούτε; -

να περιγράψω τις ανάγκες μου, αδύνατο
δε νιώθω τίποτα και στέρεψαν οι σκέψεις μου

μα έχω ακόμα κάτι για να ελπίζω
η αγάπη λένε, μεγαλώνει με τα χρόνια
και είμαι ακόμα ζωντανός για να τη ζήσω.

Καλιακούδες

Κατήγορος...
ή μια ζωή υπεύθυνος -τί σημασία έχει; -
ως θύμα μιας μεγάλης αυταπάτης

τα χέρια μου σηκώσανε τον έρωτα - τον εξυψώσανε -
τα πόδια μου, στο δρόμο μιας αγάπης, χιλιόμετρα διαβήκανε
και κείτομαι γερμένος σ' ένα υπόστεγο
τριγύρω να χιονίζει και να βρέχει - πόσο μόνος! -

για όπλο να μασάω ένα στίχο μου
γι' ασπίδα τα υψηλά φρονήματά μου
που θέλησαν σκληρά να τα συνθλίψουνε
- για δεξ -
κι εκείνα μείναν έτσι. Παλικάρι !

τα πουλιά με αγκαλιάζουνε με τις φτερούγες τους
και με φθονούν οι άνθρωποι για ελπίδες φρούδες
που τάχα λεν' τους έδωσα για να πορεύονται...
-Μα... ποιος κατηγορεί τους ποιητές; -
αν όχι της ζωής οι δικαστές
κι αν όχι εκείνοι που πισώπλατα μας πρόδωσαν
μια νύχτα με πανσέληνο και καλιακούδες
που ούρλιαζαν σαν άρρωστη ανάμνηση
που πήδηκε από γνώριμες εξάψεις...

τη σάπια σας δικαιοσύνη, τη γαμάω!
και βάζω μέσα λίγους στίχους μου πικρόχολους
κι αντί για δυόσμο...
δάκρυα, για να φτωχαίνετε τον κόσμο
και νιώθω ΡΕ, περήφανος για την ορφάνια μου
τη μοναξιά μου ΡΕ, τον εαυτό και τη μιζέρια μου
και νιώθω ΡΕ, αυτάρκης... παλικάρι !
κατήγορος...
ή μια ζωή υπεύθυνος και υπόλογος -τί σημασία έχει; -
το θύμα μιας καινούργιας αυταπάτης
θα γίνομαι το πιόνι στη σκακιέρα σας
κι ο θύτης... για να συζητάτε κάτι...

εμένα με διακρίνατε ως ένοχο...
που διέφερα απ' το μέσο εγωϊσμό σας
μια νύχτα με πανσέληνο και καλιακούδες
που ούρλιαζαν σαν άρρωστη ανάμνηση
που πήδηκε από γνώριμες εξάψεις.

Το λιβάδι με τις παπαρούνες

Πρόσεξε! αυτή η πόρτα έχει φτιαχτεί να την ανοίξουμε
 έχει χτιστεί κι ένα γιοφύρι από μετάξι, να διαβούμε
 στον πάτο θα κυλά το γάργαρο νερό, στο πλάι τριαντάφυλλα
 οι ώριμες, ζεστές, οι πορφυρές, του κόσμου οι χλωμές και βαθυκόκκινες δικές μας
 παπαρούνες
 και πίσω από την πύλη, ποιος να ξέρει να μας πει τι θα μας ξημερώσει;
 για σήμερα γεννιέται μια αγάπη, κι απ' αύριο πεθαίνει ένα φιλί
 γαντζώνεται μια αγκαλιά στο μπράτσο σου και σβήνει
 σα νιόβγαλτο, ανάπηρο, νιογέννητο παιδί και σβήνει με το χρόνο
 κρατιέται άραγε κι αυτό από ένα θόλο βυσσινί;
 πιάσε το χέρι μου και πάμε, ποιος ξέρει να μας πει τι θα μας ξημερώσει;
 θέλω ν' ακούω την πνοή σου στο ταξίδι, για τώρα να σου πω μια καληνύχτα
 που ίσως δεν προλάβω όταν πρέπει να τη βγάλω απ' τα χείλη
 γι' απόψε μας αρκεί ένα Αντίο, που ίσως δεν προλάβουμε κανείς μας να το πούμε απ' τα
 χείλη
 μα θα 'ναι μια αλήθεια, που εσύ να μην πιστέψεις
 με τόκο κάποια προκαταβολή, για ένα όνειρο που ζήσαμε και πάει
 θα 'ναι ένα ψέμα που στο λέω απ' την καρδιά μου όταν σβήνω
 μα εσύ να μη μιλάς, όπως και τώρα, παρά μονάχα να συλλέγεις μία-μία τις πνοές μου
 παρά μονάχα να συλλέγεις στοργικά ανάσες, ως την τελευταία
 σβήσε τα δάκρυα απ' τα μάτια σου και πάμε, θέλω μονάχα να γελάς
 πιάσε το χέρι μου!! αυτή η πόρτα έχει φτιαχτεί να την ανοίξουμε.

Μαρμαρωμένος Βασιλιάς

Ακόμα αναρωτιέμαι αν μ' αγάπησες
 μα κι αν αγάπησες, πώς μπόρεσες να σβήσεις
 να λησμονήσεις απ' τη μνήμη, έτσι απλά
 μέσα στο χρόνο τον ασήμαντο
 τα δάκρυα της ανημποριάς που κύλησαν στα μάτια σου
 ν' αφήσεις να χαθεί απ' τα χέρια σου
 ό,τι είχες αγαπήσει
 κι ανέβαινα σκυφτά τα σκαλοπάτια, βήμα-βήμα
 να φτάσω ως τις άκρες των δαχτύλων σου
 μα εσύ ήσουν πουθενά, εσύ ήσουν πουθενά
 κι εγώ παντού σ' αγνάντευα
 στο ξεχασμένο παρελθόν που σμίξαμε οι δυο μας
 στο πικραμένο τώρα που ξεχείλισε λυγμούς

στο τιποτένιο αύριο που θα 'ρθει κάποιαν ώρα
να σε ραπίσει με τριαντάφυλλα και μαύρα λίλιουμ
που γέμισαν καπνούς
ανέβαινα σκυφτά τα σκαλοπάτια
ολόλευκος, ασάλευτος, μαρμαρωμένος βασιλιάς
που γύρισα τυχαία και καρφώθηκα στα μάτια σου
και τιμωρήθηκα
ήθελα βλέπεις χρόνο να σε πάρω απ' το χέρι
να σου τα πω με λόγια από τα χείλη μου
υπήρξες στη ζωή μου και υπάρχουν, το πιο λαμπερό αστέρι
μα εσύ ήσουν πουθενά, εσύ ήσουν πουθενά
και ξέχναγα κι ολοένα έχανα ξοπίσω τη μορφή σου
κι ολοένα έφευγε, χανόταν απ' το βλέμμα μου η ματιά σου
μπορείς να φανταστείς πόσο σ' αγάπησε αυτό το παλικάρι
και πόσο ακόμα μένω ν' αγαπώ σκυφτός
μετρώντας ένα-ένα τα σκαλιά της απουσίας σου;

Ένα φιλί του πρωινού

Με το πρώτο φως του ήλιου
πριν ανάψω το πρώτο πρωινό τσιγάρο
πριν πιω την πρώτη γουλιιά του πρωινού καφέ
κρατώντας το πρώτο κλειδί που ανοίγει την καρδιά σου
θα βγω στο δρόμο να σ' ανταμώσω..

ζητιανεύοντας το πρώτο δροσερό φιλί απ' τα χείλη σου
αγκαλιάζοντας για πρώτη φορά τόσο γλυκά το κορμί σου
ακούγοντας τον πρώτο δυνατό χτύπο της καρδιάς σου
μέσα στην ομίχλη του πρωινού και την υγρασία της πόλης
θα βγω στο δρόμο να σ' ανταμώσω..

ανάμεσα στα μάτια σου κυλάει μια πηγή αστείρευτης αγάπης
να μου χαρίζει δύναμη να ζω την πρώτη μου στιγμή σα να 'ναι η τελευταία
κι αυτή η όμορφη του πρωινού η στιγμή, υποσχέσου μου
δε θα 'ναι μια ακόμα ευτυχισμένη Άνοιξη που πέρασε, σαν άλλες που περάσαν

μα το προμήνυμα πως θα υπάρχουν κι άλλες όμορφες στιγμές μέσα στο χρόνο
που ακόμα δεν προφτάσαμε να ζήσουμε σαν πρώτες.

Αμαρτίες του Μάη

Βρήκα μι' απόσταση ελάχιστη, το αύριο να μας ορίζει
το σήμερα να γίνεται ο κόσμος μας
το χθες να πλάθεται απ' την πνοή μας

καυτές ανάσες, μάτια μισόκλειστα, χείλη μπλεγμένα
κι εγώ μυρίζω στα παπλώματα
το θηλυκό σου άρωμα

δε φεύγει οσμή από τα ρούχα ή το κορμί μου
κι ούτε που θέλω να τη βγάλω απ' το μυαλό
γιατί στα χείλη βρήκα ολόφτυστο τον εαυτό μου
τις μεθυσμένες κόρες των ματιών, στα ναύλα μου

μα το ταξίδι αυτό θα σύρουμε παρέα
- μη φεύγεις - μήτε λεπτό μη χάνεσαι απ' τη ζωή μου
γιατί και το μικρό, το δευτερόλεπτο που φεύγει είναι κόστος
ένα φιλί λιγότερο στην πανδαισία

κι έχει το χρώμα γαλανό, με πιτσιλιές πινέλου η οροφή του
και δε μας νοιάζει πιότερο, παρά στον έρωτά μας
να 'χει δροσιά το πρωινό που θα ξυπνούμε
χαράματα να σμίγουμε στο Ένα τη μαγεία

κι έχει το χρώμα καστανό, στα μάτια και τα χείλη
που όταν ματώσουν γίνονται τριαντάφυλλα στο πάθος
και δε μας μέλλει η ζωή, αν γίνει μερτικό τους
παρά μονάχα το κορμί να μαρτυράει "γυναίκα".

Το Όνειρο

Τον χάρο που έρχεται από μακριά θα τον προϋπαντήσω
θα τον καλέσω εδώ σιμά μου να καθίσει
να τον κεράσω τσικουδιά και μέλι, να γλυκάνει ο πόνος

κι όταν στερνά με χαιρετίσει
όταν ζητήσει την ψυχή να πάρει πίσω
θα τον ρωτήσω μόνο ετούτο, αν γνωρίζει τί απόγινε η πρώτη μου αγάπη

κι αν λάμπουνε τα μάτια με χαμόγελα στο στόμα
για το μέρος που κοιμούνται οι νεκροί, θ' αποχωρήσω

κι αν μαύρισαν τα μάτια απ' το κλάμα και το δάκρυ τόσα χρόνια
μια τελευταία χάρη θα ζητήσω
να την κεράσω ένα φιλί στο στόμα πριν να σβήσω

να πιω χρυσάφι απ' τα χείλη της
δροσιά απ' τη ματιά της
τον ήλιο απ' τα χέρια της, τ' αστέρια τα λευκά

και μία τρίχα απ' τα μαλλιά θα πάρω φυλαχτό για το ταξίδι

τον χάρο που έρχεται από μακριά δε τον φοβάμαι
φοβήθηκα στη σύντομη ζωή μου, κάποιους λύκους που μου τρώγαν τα συκώτια
και κάτι τσοπανόσκυλα, προστάτες λέει του εαυτού μου

μηδέ τον κεραυνό φοβήθηκα που έπεσε εμπρός μου
μηδέ στο θάλαμο του ιατροείου, όσο αίμα μου κι αν έχασα

εδώ, έχασα όλη τη ζωή μου να φωνάζω
μα φαίνεται η φωνή μου ήταν δίκαιη και άσχημη
σαν άλλωστε κι οι μέρες που περάσαν

ένιωσα μόνο τη χαρά, όσο τα χέρια της κρατούσανε τη μέση μου
κι από τα χείλη της άκουγα πρώτη φορά το "σ' αγαπάω"

μα φαίνεται και τούτο ήταν μι' αλήθεια που δεν κράτησε
ποιός άλλωστε αρέσκεται ν' ακούει την αλήθεια;
κανείς, μα το Θεό! Στο ίδιο παραμύθι ζούμε όλοι

και κάποια ώρα που ο χάροντας διαβαίνει το κατώφλι μας
τσιμπάμε το κορμί μας για να διώξουμε το όνειρο.

Άτιτλο

Ερημιά και μοναξιά παντού απλώνεται σαν κίτρινη μπουγάδα
δεν υπάρχει επιβάτης στο σταθμό, ούτε ένα πλοίο στο λιμάνι
και η θάλασσα στρωμένη από χυμό πορτοκαλάδα

σπιρτόκουτα ανάβουν τις λαμπάδες του επιτάφιου
κατάμαυροι καπνοί πλανώνται πάνω από την πόλη
κι αυτά που γράφω τώρα είναι ζεστά
τα λόγια και οι πράξεις μας ανέδειξαν καυτά απωθημένα
και κρυμμένα στη φορμόλη

φωτιά στα σωθικά, στο τζάκι μια παλιά κοινή φωτογραφία
λιωμένο ένα κερί, λιωμένη κι η ασπρόμαυρη ελπίδα
να ξεφύγουμε στο αύριο

μου μοιάζει μ' ένα πένθιμο Ανοιξιάτικο πρωινό
που μαύρη καταιγίδα ξημερώνει
κι αν σύννεφο δε βρήκαμε ν' αφήσουμε καημό
στην πλάτη ολομόναχοι τον πάμε σα νεκρό
που τάφο δεν του σκάψαμε να έχει κάποιο λόγο για να υπάρχει

ρεζέρβα ένας καιρός σ' ένα Ανοιξιάτικο οικόπεδο
γεμάτο χαμομήλι, πατημένες πασχαλιές
κι ένα ζευγάρι αρβύλες του στρατιώτη
{ αυτές θα πάρεις δώρο φεύγοντας απ' το νεκροταφείο
- ενθύμιο για τις ξέγνοιαστες ημέρες μας }

μα τώρα που ο ήλιος βασιλεύει μια ευχή ρίξε στη θάλασσα
χίλια χρώματα σου χάρισα κι ακόμα να γυρίσεις απ' τα ξένα
κι αν ξέχασες κι εμένα, τί σε διάλεξα;

πιστή και αλλοπρόσαλλη, αστείρευτα να δίνεις σε μένα
για να 'χω κάποιο λόγο να ελπίζω και να υπάρχω
τριγύρω απ' τα σκατά να μη βουλιάξω

μπροστά σκατά, πίσω μαστίγια, λόγια με πόνο
φρικτά βασανιστήρια του μυαλού που με δικάζουν για τις πράξεις μου
και κάτω από τις σόλες μου, μικρά λιωμένα σκουληκάκια από πέρσι

ντροπή μου που δεν έζησα αυτά που λαχταρούσα
μετάνιωσα για εκείνα που δεν έκανα
κι αν έβρισκα ή έκλαψα κι αν έφτυσα εκεί όπου πατούσα
συγγνώμη που εκδικήθηκα εκείνα που μισούσα
συγχώρα με που αγάπησα εσένα κι όχι εμένα
{ χαιρέτα με που σου 'φυγα στα ξένα }

και δρόμο να γυρίσεις απ' το θάνατο δεν έφτιαξε ο χάρος
σαν πάρεις τα μπαγκάζια με τις μνήμες για να φύγεις
με δύναμη, με σθένος και με ίσιο το κεφάλι
θα μείνω για τα μάτια σου ένας ξένος.

Απουσιάζουμε

Φθινοπώριασε. Πρέπει ν' αλλάξουμε το ημερολόγιο

πάτα το play να δούμε την ταινία πάλι προς τα πίσω
εκεί που άρχισαν τα πάντα να υπάρχουν απ' τη σιωπή, το τίποτα, το πουθενά
και πες μου αν έγινα η ζωή μες τη ζωή σου
ή απλά σου κράταγα παρέα δύσκολες μέρες

γεμίσαμε το ημερολόγιο όμορφα όνειρα και υποσχέσεις
χαρτάκια μ' έγχρωμους στυλούς, σημαδεμένα μ' ωραία λόγια
να μαρτυρούν πως κάτι αλλάξαμε σε τούτο εδώ τον κόσμο
να γίνει πιο χαρούμενος απ' όσο ήταν. Ο σκατόκοσμος!

κι η παρουσία μας στο τίποτα, στο πουθενά να υπάρχει
η παρουσία μας απύουσα, τυλιγμένη στη σιωπή

η πλάκα είναι πως στο δικό μας στέκι απουσιάζουμε
κι οι άλλοι που κάθονται στις θέσεις που καθίσαμε
εκεί που ήπιαμε τον πρώτο και τον τελευταίο καφέ
κι οι άλλοι θα λεν τα ίδια...

φθινοπώριασε. Μα τις ψυχές που αγαπούν μελαγχολία δεν τις σκιάζει

κι εγώ να σκέφτομαι ακόμα πόσο πόνεσα και δάκρυσσα να φτάσω μέχρι εδώ
και πόσο κόπο έκανα για να κρατήσει η αγάπη
να μη χαθούμε σαν αστέρια όταν φτάνει το πρωί
να μη σβηστούμε απ' το ταξίδι αυτού του χάρτη

απάντησέ μου αν το μπορείς, αυτή η σιωπή, αυτό το δάκρυ που κυλάει
αυτή η απαίσια, αλλοπρόσαλλη στιγμή, είναι τί σόι αγάπη;

θ' αρκούσε ένα "σ' αγαπώ", μία συγνώμη, ένα κάτι να σαλεύει
μια νότα πένθιμη, ένα τραγούδι ανάγκης, "σε χρειάζομαι"
θ' αρκούσε, ώστε να μη χαθώ απ' τη ζωή σου, η αναγνώριση
πως άρπαξα το χέρι σου και μόλις χώθηκες στην αγκαλιά μου, πέταξες
σαν το πουλί που βρήκαμε κατάκοιτο στο δρόμο και το σώσαμε

θ' αρκούσε... συγνώμη, πήρα φόρα απ' τον Αύγουστο και γράφω ακόμα
ήρθε ο Σεπτέμβρης κι είμαι εδώ. Καλό σου μήνα.

Ένας άγγελος

Θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο
να διώξω το σκοτάδι απ' τα μάτια μου
θέλω ο άνεμος σα φύλλο να μ' αρπάξει

δε μ' ενοχλεί ούτε ο χιονιάς κι ούτε το κρύο του βοριά
θέλω το χιόνι ως την αυγή γλυκά να μ' αγκαλιάσει
- να μου χαρίσει ένα φιλί -

ξέρεις, κουράστηκα να ζω σε μέρη απόκοσμα
μες τα σκοτάδια, τους καπνούς απ' τα τσιγάρα
- τα μαύρα σάβανα -

θέλω ν' ανοίξω τα φτερά μου τα πελώρια, τα λευκά
που μέσα κρύβουνε τα δάκρυα
θέλω απόψε να πετάξω, τ' όνειρο σα σφαίρα να το πιάσω

είμαι ένας άγγελος που κατοικεί στ' αθώα μάτια σου
που σιγολιώνει απ' τη ματιά σου
καθώς, σκυμμένος στηγωνιά, μετράει λίγο-λίγο
κάθε χτύπο απ' την αγάπη σου

ξέρεις, πεθύμησα το φως θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο
να δω ξανά τον ήλιο
όμως κι αυτός ακόμα να φανεί, δεν έχει μέρος να πλαγιάσει
- πού να χωρέσει στην καρδιά σου; -

Γυάλινες αφές

Στάλες στάλες τις μαζεύω τις πνοές σου
λες και κάποιος σου 'χει πει να μη τις δίνεις
μοιάζουν γυάλινες αφές οι αναπνοές σου
σαν κι απόψε τις διαθέσεις μου διακρίνεις

Δάκρυ δάκρυ σου προσφέρω τα φιλιά μου
κάθε εμπόδιο στο διάβα μας να φεύγει
κι είναι σκόρπιες της αγάπης οι ματιές μου
να πιστεύεις κάθε πλάνης μου τα ψεύδη

Νότα νότα τραγουδάω τα μυστικά μου
να μαγεύουν την καρδιά σου να πεθαίνει
ποιά φεγγάρια σου 'χουν πει τα όνειρά μου;
ποιά ζωή μπορεί για μας να περιμένει;

Λέξεις λέξεις θα θυμάμαι τις στιγμές σου
λόγια που 'χουνε στα σπλάχνα μου ριζώσει
ποιό αστέρι σου 'χει πάρει τις ψυχές σου;
ποιός κακούργος οϊωνός σ' έχει σκλαβώσει;

Δρόμο δρόμο τώρα φεύγω από κοντά σου
τη ζεστή την αγκαλιά σου δεν ορίζεις
μα ζητώ για φυλαχτό λίγα φιλιά σου
να μου δίνουν τη δροσιά που μου χαρίζεις.

Ιωάννα

Νωρίς τα πρωινά, πριν ξημερώσει η μέρα
υπό το φως, κάποιων κεριών, λησμονημένων χρόνων
παρέδιδες, απλά μαθήματα της ψυχικής φωτογραφίας.

Κοίτα εκεί, το λάγνο βλέμμα
το βλέμμα ετούτο με προσκάλεσε για να σ' αγγίξω
να βρω τα ίχνη σου απ' τη μαγεμένη πένα
μέσα στο λεύκωμα, το ξεχασμένο
σε μονοπάτια του δικτυακού πολιτισμού

ο κάθε στίχος σου, χτισμένος με το δάκρυ
κάθε στροφή γιομάτη πόνο, απογοήτευση
- ταιριάζουν τ' άνθη σ' ένα βάζο σάπιο απ' το χρόνο -
μα τα λουλούδια της ψυχής ζητούν εκδίκηση.

Τούτες τις μέρες, κλαίω. Κλαίω συνέχεια, απαρηγόρητα
νιώθω τα χείλη σου, σαρκώδη
είναι υπέροχα έτσι, τα μαλλιά σου ατημέλητα.

Εσύ που γέλαγες, ξεγέλασες τα όνειρα
με κοιτάζει αμήχανα το βλέμμα, φοβισμένο
- ο διοπτροφόρος έρωτας με βρήκε μεθυσμένο -
κι αναζητά στα φύλλα μου το δροσερό πρωινό

μήπως να ψάχνει για μι' αγάπη που στερήθηκε
μήπως να ψάχνει αγκαλιές ή τραγούδια του έρωτα;
Με όση δύναμη κι αν έχω θα κυνηγήσω και θα κλέψω
κάθε ελπίδα που μου μένει.

Κι έτσι ποτέ δε θ' απαντήσω, μήτε στιγμή
να σταματήσω να σ' αγαπώ αληθινά
την κάθε ημέρα πιο πολύ, πιο δυνατά
μ' έπνιξε τ' όνειρο μα φτάνει να σ' αγγίξω.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

- 5 - Αλυσίδες ατσαλένιες
- 6 - Μου λείπεις κάθε λεπτό
- 7 - Η Αγάπη πονάει
- 8 - Στιγμές από βροχή
- 10 - Ζάχαρη
- 12 - Μια μπουκουνίτσα συγχορδία
- 13 - Μια μπουκουνίτσα συγχορδία (2η γραφή)
- 13 - Ταξιδεύει...
- 14 - Σώστε το κόκκινο τριαντάφυλλο απ' το θάνατο
- 16 - Στην παλιά μας γειτονιά
- 16 - Το ύστατο Αντίο
- 18 - Ο Ήχος
- 20 - Απ' τα παραμύθια
- 20 - Η κυρία Ευλαμπία
- 21 - Συμβιβασμός
- 22 - Ικετεύοντας ελπίδα
- 24 - Αυτοσχέδιο
- 25 - Και Τώρα;
- 26 - Μαρία
- 27 - Ταξίδιον
- 28 - Μύρισε Θάνατος Στην Αγκαλιά Μου
- 30 - Μύρισε θάνατος στην Αγκαλιά μου (2η γραφή)
- 31 - Adios
- 32 - Μακριά
- 33 - Αγάπη Αγνή
- 34 - Η Ατέρμονη απεραντοσύνη του ανέφικτου
- 35 - Πειστήρια
- 36 - Ο άνεμος πνέει δροσερός σ' αυτή την πολιτεία
- 37 - Ο Ταχυδρόμος
- 38 - Επιζώ για να πεθάνω και πεθαίνω για να ζω
- 40 - Για όλα αυτά που έμαθες κι αγάπησες σε μένα
- 41 - Αποκυήματα της πλάσης
- 42 - Πουλί της Γης

- 43 - Πέτρινες καρδιές
44 - Καλλιτέχνες
45 - Πληκτρολόγιον
46 - Η έπαρση
48 - Πορείαν
49 - Νεκρωμένη Πολιτεία
50 - Ήσουνα μόλις δεκαεπτά
52 - Τα Ρήματα
53 - Διαδικτυακό
54 - Γράμματα στην τύχη
55 - Κάποτε οι γυναίκες
55 - Ελεγεία
57 - Ατυχείς παρελθόντες σίχοι
62 - Δειλί - Νο (ή Γολγοθάς του αόριστου)
64 - Πρέπει
65 - Οδύνες
66 - Ο βραχνιασμένος πρίγκιπας
67 - Χρόνια μετρημένα
69 - Το γράμμα που άργησε να φέρει ο ταχυδρόμος στην καρδιά σου
70 - Κρίνο της σιωπής
71 - Σαν βγω απ' αυτή τη φυλακή
71 - Βανίλια
73 - Πανόραμα
76 - Πορφυράδα
78 - Τα χρώματα της Ίριδας
79 - Σε περιμένω από χρόνια
79 - Άγγιγμα (ή Ποτέ δεν θα το μάθεις)
81 - Burada
82 - Φαναράκια
83 - Σιωπή παντού
84 - Γίναν μαχαίρια τα φιλιά
85 - Απίστευτα τρελός
86 - Αποχρώσεις
87 - Ίνα δικαιωθεί η αγάπη
88 - Ερημιά
90 - Η δημιουργική ζήλια
91 - Μια αγκαλιά τον Χειμώνα

- 92 - Σημαίνουν Χριστούγεννα
93 - Μελλοντικές πεταλούδες
93 - Πανέμορφη, μη εφικτή μου αγαπημένη
94 - Κυκλώνας
96 - Ένα τραγούδι
96 - Θ' αργήσω
97 - Ιεροτελεστία
97 - Φεγγαριές
98 - Ο καρπός της αφθαρσίας
100 - Μη αναστρέψιμο
101 - Μαρτυρικός χορός
102 - Να ξέρεις, θα σε θέλω πιο πολύ
103 - Στο Σκηνικό
103 - Οι άγγελοι μαθαίνουν να σιωπούν
104 - Η μαχαιριά
105 - Εμπρός
106 - Στιγμές πριν την πανσέληνο
106 - Καλιακούδες
108 - Το λιβάδι με τις παπαρούνες
108 - Μαρμαρωμένος Βασιλιάς
109 - Ένα φιλί του πρωινού
110 - Αμαρτίες του Μάη
110 - Το Όνειρο
112 - Άτιτλο
113 - Απουσιάζουμε
114 - Ένας άγγελος
114 - Γυάλινες αφές
115 - Ιωάννα

Αντί Επιλόγου:

Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να καθαρίσεις την πένα απ' το ξεραμένο μελάνι. Να φτύνεις, να φτύνεις, να φτύνεις αίμα και μνήμες κι όλο το ζουμί απ' τις πληγές πάνω στη μύτη της και μετά να τη σκουπίσεις με το κωλόχαρτο που έχεις γράψει τ' όνομά της για ενθύμιο. Κι ύστερα να τινάζεις, να τινάζεις, να τινάζεις...μέχρι να βγει όλο το υγρό, μέχρι την τελευταία σταγόνα σπέρματος. Χύνω! Αίμα, δάκρυα, ιδρώτα, σκέψεις, μελάνι, coca-cola πάνω στο μάρμαρο, οινόπνευμα στις πληγές και πάνω στα μυρμήγκια για να τα εξαγνίσω. Φτύνω! Σάλιο, φλέγματα, γουλιές βότκας και σταγόνες σπέρματος πάνω στο πρόσωπό μου μπας και ξυπνήσω. Κοιτάζω τον αδικημένο μου εαυτό μπροστά στον καθρέπτη και ριγώ. Εγώ...που άλλοτε πετούσα κι έτρεχα και πήδαγα και μ' ένα σάλτο μπορούσα να σου μαζέψω όλα τα λουλούδια του παραδείσου κι όλο τον κόσμο να στον δώσω στις χούφτες. Εδώ, κοιτάζω το γερασμένο μου πρόσωπο και τα ρυτιδιασμένα μου χαρακτηριστικά των τριάντα-κάτι και ξαφνιάζομαι, ενώ οι σακούλες από τα δάκρυα στα μάτια, μου επιβεβαιώνουν ότι πέρασε καιρός. Πέρα από τα μαγεμένα βουνά της ονειρικής φαντασίας των ερωτευμένων, υπάρχει πάντα ένας μεγάλος γκρι καταρράκτης γεμάτος ξεψυχισμένα κορμιά, που παρασέρνει και το δικό σου στο διάβα του ασταμάτητα. Κατρακυλός, κατρακυλός, κατρακυλός μέχρι να προσγειωθείς ανώμαλα στη λίμνη με τις πετρούλες. Εκεί ανάμεσα στα μαγικά βατραχάκια, ανακαλύπτεις μετά λύπης σου πως τελικά ήσουν μόνος μέχρι σήμερα κι όλα αυτά στο παραμύθι που έζησες ήταν αποκυήματα της φαντασίας σου. Ξύπνα κορόιδο! Οι αδύναμοι σ' αυτή τη χώρα πατιούνται σα τα σκαθάρια κι εγώ έμαθα να τα λιώνω για να νιώθω πιο δυνατός. Εδώ σ' αυτή τη χώρα με την τόση ερημιά και αποξένωση, δεν υπάρχει παρά μονάχα ένας τρόπος να νικήσεις την κατάθλιψη. Όταν λοιπόν τα 'χεις τσούξει μέχρι αηδίας, γυρίζεις τη μύτη της πένας σου πάνω στις φλέβες του χεριού σου και τις κόβεις... "λοξοδρόμησε" θα πει ύστερα κάποιος μεγάλος ποιητής, "λοξοδρόμησε ο στίχος και του έφυγε πάνω στη σάρκα ..πήγε να γράψει τη ζωή πάνω στο σώμα του...να κάνει αυτοβιογραφία με τον κονδυλοφόρο. Απ' το να γράφει με αίμα, τι να το χύνει στα πατώματα να μπολιαστούν με στίχους..." Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να σβήσεις τη λύπη σου κι ό,τι σε πλήγωσε ..φεύγεις, κλείνεις με δύναμη την πόρτα πίσω σου, να κάνει όμως ένα σατανικό θόρυβο, κι έπειτα μπαίνεις στη σάλα των πεθαμένων....

Οι καλύτεροι έσονται πρώτοι! Κι όλα αυτά, όσοοοοοοοολα αυτά, τι, επειδή πληγωθήκαμε; όσοοοοοοολα αυτά επειδή αγαπήσαμε και νιώσαμε ότι μας πρόδωσαν; όσοοοοοοολα αυτά επειδή πιστέψαμε ότι ποδοπατήσανε τα αισθήματά μας ωσάν σκουλήκι που βρέθηκε δίπλα σ' ένα ανθρώπινο πόδι και επιχείρησε με μίσος να το συνθλίψει κάτω από τις σόλες του κάνοντας κυκλικές κινήσεις με το παπούτσι του; Όλα αυτά επειδή σφάλαμε, επειδή μαλώσαμε, επειδή σφαχτήκαμε, επειδή την πατήσαμε ή επειδή ερωτευτήκαμε; Ή επειδή φυλακίστηκε για πάντα η ψυχή μας στην ψυχή ενός άλλου ανθρώπου που αγαπήσαμε και μισήσαμε και ξανααγαπήσαμε και ξαναμισήσαμε και την ξαναπατήσαμε; Ξέρεις, δεν έχουν όλες οι καταστάσεις αρχή, μέση και τέλος, αρμονική συμβίωση, αλληλουχία, κατάνυξη, σεβασμό, σύνδεση...δεν απαντώνται όλα λογικά και δεν τελειώνουν όλα σκάρτα...γιατί το τέλος έρχεται με το θάνατο. Το 'ξερες; Παλέψαμε πολύ για να φτάσουμε ως εδώ κι είναι εύκολο όλα να διαλυθούν μέσα σε μια στιγμή. Το δύσκολο είναι να τα χτίσεις...το δύσκολο είναι να μάθεις ν' αγαπάς...εύκολο είναι να μισήσεις, αλλά χωρίς να σταματήσεις ν' αγαπάς!

Βλέπεις, όλος ο κόσμος είναι γεμάτος αντιφάσεις. Πήξαμε στην ανεξαρτησία και τη μαλακία. Δε μάθαμε να ερωτευόμαστε για το “γαμώτο” αλλά μάθαμε να πηδιόμαστε απ’ το Λύκειο! Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να καθαρίσεις την ψυχή σου, βουτώντας την μέσα στη λεκάνη του ησυχαστηρίου σου, εκεί που πλένεις την μπουγάδα και πλένεις και σκέφτεσαι με τις ώρες και τρίβεις και ξεπλένεις... μνήμες, φίλους, γκόμενους, οικογένεια, γνωστούς, το βρόμικο το κορμί σου, τα γενετικά σου όργανα, το στόμα απ’ τις πίπες που ‘χεις πει κατά καιρούς.. όλα μέσα στη λεκάνη αυτή μπαίνουν! Κι ύστερα σηκώνεις ένδοξα την ψυχή σου κι όρθια σαν μπλούζα ενώ βροντοφωνάζεις “επιτέλους έφυγαν όλοι οι λεκέδες...” μέχρι να ξαναβρομίσει πάλι...! Πήξαμε στη μαλακία! ..αυτός ο κόσμος κάτι έχει πλέον... και σίγουρα κάτι έχει μέσα το ποτό που πίνω τώρα δα...

Βιογραφικό – Εργογραφία (από το [Βιβλιονέτ](#)):

Ο Γιώργος Κόκκινος ξεκίνησε τη συγγραφική του δραστηριότητα το 2004 κι έκτοτε συνεχίζει να γράφει αποσπασματικά, στιχουργήματα αποκλειστικά στο διαδίκτυο ως διαδικτυακός εραστής της τέχνης. Είναι μέλος της ΠΕΛ από το 2007 και έχει στο ενεργητικό του το Γ' Βραβείο ποίησης του διαγωνισμού της ΠΕΛ για το έτος 2006. Γεννήθηκε στην Κηφισιά Αττικής τον Σεπτέμβρη του 1977 και ζει ακόμα στην Αθήνα, έχοντας επιπλέον στο ενεργητικό του δημοσιεύσεις σε λογοτεχνικά περιοδικά - έντυπα και του διαδικτύου - (Περί-Γραφής, Εξιτήριο, Ποιείν, Βακχικόν, Λογοτεχνικά Επίκαιρα, FreeMinds.gr, Se-Skepseis.gr, Sparmatseto.gr, Θεματοφύλακες Λογω-Τεχνών, Πνευματική Ζωή, Νέα Αριάδνη, Συμπαντικές Διαδρομές, MusicHeaven.gr, apostaktirio.gr, rontokomicom.blogspot.com, MemoryLife Magazine, Homo Universalis) καθώς και συμμετοχές σε επετειακά-ετήσια ημερολόγια και ανθολογίες ποίησης [“Μενεξέδες εφήμερη ομορφιά” (Κηφισιά, 2009), “Κι εγώ θα σ’ αγαπάω κάθε μέρα 2008” (Εμπειρία Εκδοτική, 2007), “Τα λουλούδια της ψυχής μας” (Έκδοση stixoi.info, 2006)].

Συμμετείχε ως συντάκτης στο eBooks4Greeks.gr από τον Αύγουστο του 2018 έως τον Απρίλιο του 2019, ενώ στο eBooks4Greeks.gr, στο openbook.gr, στο free-ebooks.gr και στο Twirpx.com, έχουν αναρτηθεί τμηματικά από τον Αύγουστο του 2018 τα ηλεκτρονικά του βιβλία: ‘Φυγείν Εστί’, ‘Τα Λυρικά’, ‘Πρότερον Θνητοί’, ‘Πρότερον Θνητοί – μεταγραφή σε Μπράιγ’, ‘Κατηγορώ’ και “Τα Ανένταχτα” [καθώς και οι συλλογές “Σκάλες” και “Κλίμακες” με το φιλολογικό ψευδώνυμο Προκρούστης].

